

HARLEQUIN®

ноември '95

Романс®

151

СЛЯПА СТРАСТ

Ан МЕЙДЪР

АН МЕЙДЪР СЛЯПА СТРАСТ

Превод: Татяна Виронова

chitanka.info

Може ли любовта да бъде сляпа?

Една-единствена страстна нощ променя завинаги живота на Хелън Колдуел. В продължение на десет години тя се опитва да забрави миналото и да изтрие спомените. Ала ето че по време на една идилична ваканция на Бермудите, Хелън разбира, че чувствата ѝ към Рийд Уайът са все тъй силни...

ПЪРВА ГЛАВА

— Но защо Джонатан трябва да си идва точно сега?

Виктория Уайът гледаше намръщено брат си. Всъщност тя задаваше този въпрос не за пръв път, откакто племенникът ѝ се обади и каза, че ще пристигне и ще доведе със себе си гости. Но брат ѝ или не чуваше, или не искаше да отговори.

— Рийд! — повтори Виктория и може би пискливият ѝ тон най-сетне привлече вниманието му, защото той вдигна глава от вестника.

— Този дом е и негов, Тори — отвърна меко, въпреки че изражението му не бе ведро. — Всъщност Джон не прекарва много време тук, нали? Какво искаш? Да му кажа да не идва ли?

— Разбира се, че не. Питам само, за да съм подготвена. Не искам той или някоя от неговите ужасни приятелки да объркат работата. Това е важно събитие, Рийд. Откриването на галерия винаги се отразява в пресата, а щом Лутър Стайлс прави дебют, то бъде сигурен, че ще има огромен успех.

Рийд въздъхна и затвори вестника. Знаеше, че няма да бъде оставен на мира.

— Добре, кажи какво да направя!

Виктория повдигна войнствено рамене, но срещна студените сиви очи на брат си и омекна.

— Не знам.

— Мислех, че имаш някакво предложение — Рийд с усилие сдържаше раздражението си.

— Само питах защо Джон се връща точно този уикенд. В края на краищата, както ти току-що каза, тук той не се чувства у дома си, а като на хотел.

— Не познавам много хотели, които предлагат подобно обслужване — отвърна сухо брат ѝ. — А и не си спомням да съм казвал, че Джон не възприема този дом като свой. Напротив. И затова очаква да бъде радушно приет. А ако доведе със себе си приятелка, на нас какво ни влиза в работата?

— Притесняват ме странните момичета, по, които си пада — отсече Виктория. — Сигурно си спомняш онази хипарка преди две години? Твърдеше, че е художничка, а не можеше да различи Моне от Матис!

— Познавам сума хора, които също не могат — опита се да я прекъсне Рийд, но тя продължи невъзмутимо:

— А танцърката миналата година? Разправяше, че играела модерен балет, докато не се напи и не започна да се съблича, та на всички стана ясно, че е просто стриптийзьорка! Никога не съм била така шокирана в живота си! О, Господи!

Рийд въздъхна с облекчение, тъй като Виктория прибра с царствен жест копринената си пола и понечи да стане от масата. Но той знаеше, че няма да остави въпроса нерешен и нацупеното ѝ изражение не предвещаващо нищо добро.

— Както обикновено, не искаш да се вслушаш в разума — рече тя, спирайки за миг. — Така да бъде. Само не ме обвинявай, ако нещо се провали. Твоите пари ще отидат на вятъра.

Рийд изръмжа и също стана.

— Наистина ли мислиш, че пристигането на Джон може да навреди?

— Само казвам, че не желая неблагоприятни отзиви в пресата. Джон е нещо като... знаменитост за острова. Ако се появи с неподходяща жена, журналистите от жълтата преса ще се разсипят да пишат клюки за него и последното му завоевание, вместо да обърнат внимание на истинската причина, поради която са поканени.

— Която е?

— Да дадем на Лутър Стайлс известността, която заслужава — извика Виктория. — Боже мой, Рийд, та ти го знаеш много добре! А сякаш не те е грижа!

— Не е вярно — поклати глава брат ѝ. — Знам колко усилия хвърли за тази галерия. Но как да кажа на Джон да не идва?

Сестра му изсумтя недоволно и млъкна. Рийд бе доста по-висок от нея и въпреки пищните си форми, тя винаги се бе чувствала дребна. Отлично знаеше, че дължи на него положението си сред обществото на Бермудските острови и благославяше съдбата за развода му. Всъщност бракът му от самото начало си беше обречен. Макар Даяна да беше с добър произход, бе непостоянна и неспособна да създаде семейство.

Искаше непрекъснато внимание, забавления и когато Рийд не ѝ ги даваше, си ги търсеше другаде. Затова и синът им бе такъв, помисли си Виктория. Та какво може да се очаква от човек, чиито родители са прекарвали първите дванайсет години в непрекъсната война? Макар че в крайна сметка това бе улеснило собствения ѝ живот. След като потисна усмивката си, тя докосна брат си по бузата.

— Ще го направиш, нали, скъпи? О, толкова съм ти благодарна! Нямах представа колко е важно за мен. Да открия галерия тук, в Хамилтън. Мечтите ми се сбъдват!

Рийд ѝ вярваше. Бе работила за това, откакто се върна преди десет години. Е, всъщност тогава си дойде, за да се грижи за домакинството и да гледа малкия Джонатан. Но от самото начало бе ясно, че има и свои цени. Задоволяваше се работи в чужди галерии и да открива нови таланти за други, които обираха печалбата. Това беше правила и в Ню Йорк, където отиде след женитбата му с Даяна. Дотогава живееше на острова, но двете със съпругата му не се спогодиха. Виктория бе доста пълна, което не ѝ създаваше проблеми, докато не се появи Даяна. А тя бе доста заядлива! Той ли не го знаеше! Ето защо сестра му отиде първо при приятели в Лонг Айлънд, а сетне се премести в Ню Йорк. Тогава започна работа в първата галерия. Затова не беше никак чудно, че сега, когато откриваше своя собствена, бе така притеснена. И тъй като винаги е била до него, когато е имал нужда, той реши, че е длъжен да осигури успеха. Което означаваше да бъде по-строг към Джонатан. Защото синът му имаше склонност да се подиграва на леля си.

С тези мисли Рийд тръгна към града. Къщата му гледаше към залива и белите покриви на Хамилтън се открояваха на фона на кристално синята вода. Както повечето съседи и той имаше огромна градина, оградена със стена от цъфнали храсти.

Утрото бе прекрасно. Всъщност всички утрини тук бяха прекрасни, помисли си Рийд. Климатът бе идеален и въпреки че много пъти му минаваше през ум да се премести по-близо до някоя от световните финансови столици, островите си оставаха неговият истински дом. Той ги обичаше.

Семейството му дойде тук преди трийсет и пет години. Баща му неочаквано наследи половин милион лири от далечен роднина и въпреки че можеше да ги вложи в Англия, реши да скъса с учителската

професия и да се премести на Бермудите. По-късно осъзна грешката си. Без работа, без корени, без приятели, Робърт Уайът откри, че празният живот на богатите е отегчителен и скучен. Можеха да се върнат, но той беше горд човек и да признае, че е сбъркал, щеше да бъде истинска катастрофа. Започна да пие, да играе комар и когато Рийд бе на осемнайсет, бракът на родителите му напълно рухна.

Въпреки това никой не предполагаше трагичната поредица от събития след първия му семестър в университета. Една вечер след пиянско парти баща му катастрофира, като уби себе си и жената с него. Шокът бе прекалено голям за майка му. Ден след погребението тя получи удар и не след дълго почина. Рийд напусна университета и се върна у дома, за да бъде с шестнайсетгодишната си сестра. Господи, защо се сети за толкова отдавнашни събития!

Островите, които баща му така и не почувства като свой дом, се превърнаха в място, където Рийд пусна своите корени. И през ум не му мина да си събере багажа и да се върне в Англия. Имаха достатъчно пари да наемат икономка и двамата с Виктория завършиха образованието си тук. Беше имал късмет и го знаеше. Сякаш провалите на баща му го бяха подтикнали към успеха. Способностите му бяха бързо оценени. Банковото дело винаги го бе привличало, а и той бе имал щастието да се свърже с банкери от цял свят.

За нещастие, не бе имал подобен късмет в личния живот. Прибързаната му женитба с Даяна Чартърс бе голяма грешка. И двамата бяха прекалено млади, но за разлика от Виктория, той не обвиняваше жена си за това, което се случи. През първите години на брака им много пътуваше. Посещаваеше различни градове и банки, изучаваеше международния валутен пазар. Честите му пътувания съвсем основателно възмущаваха Даяна, която смяташе, че съпругът ѝ се забавлява, докато тя стои затворена с дете, което не бе искала, и зълва, която я мрази.

Все пак ако не беше Джонатан, разрывът щеше да настъпи много по-рано. Рийд се бе опитал да спаси брака си, макар да знаеше, че момчето ще страда и в двата случая. Когато Даяна го изостави заради някакъв футболист, когото бе срещнала при поредното си посещение в Щатите, Рийд почувства облекчение.

Въздъхна, като шофираше внимателно между туристите, слезли от кораба, току-що акостирал на кея. Градът имаше дълбоководно

пристанище, така че пътническите кораби спираха направо в центъра.

Мисълта за туристите му напомни за посещението на Джон. Не беше го виждал от шест месеца. Чувстваше отговорност към момчето. Всъщност Джон не беше момче. Беше на двайсет и две, с година по-възрастен от него самия, когато се ожени за майка му. През последните четири години живееше в Англия и беше соло китарист в една рок група на име „Куки Форчън“.

Виктория много се разтревожи, когато Джон напусна училище и обяви решението си да опита късмета си в поп музиката. Идеята синът на Рийд да стане рок музикант я изпълваше с възмущение.

Всъщност Джон доказва, че е добър в жанра и макар да не се придържаеше много към стила на средата, на която принадлежеше, предпочиташе да живее в Англия. Виждаше баща си рядко. Толкова, колкото да го убеди, че сумите, които му отпуска, не отиват на вятъра. Рийд се самообвиняваше за безцеремонното отношение на Джон към живота и тъй като нямаше за какво и за кого да харчи парите си, защо да не ги дава на сина си!

Когато обаче Джон идваше на острова, спокойният ход на дните се нарушаваше. Младежът можеше да скъса нервите на всеки също като майка си. Беше сприхав, избухлив, нетактичен и можеше да обиди човек до сълзи. В същото време беше чаровен.

Самолетът на „Бритиш Еървейз“ от Лондон излетя в единайсет и петдесет и след шест часа полет все още бе над Атлантическия океан. Под крилете му се разстилаше синята вода, нашарена тук-там с малки тъмни петънца. Джон й каза, че са част от сто и петдесетте острова, образуващи Бермудския архипелаг. Имаше още стотици необитаеми атоли. Колко чудно, че в днешния пренаселен свят все още съществуват девствени кътчета!

След като сервираха обяда и пуснаха щорите, Джон заспа. Филмът не бе интересен и Хелън се надяваше също да поспи. Но не можа. В края на краищата беше вълнуващо преживяване! Никога не бе летяла толкова далеч, никога не бе канена да посети дома на приятеля си. Поточно на баща му, солиден бизнесмен, който отгоре на всичко бе и финансова акула. Дано да я хареса! Джон бе такъв тип, че тя не можеше да си представи що за птица е баща му.

Освен това съществуваше Алекса. И друг път се бе случвало да оставя дъщеря си при родителите си, но никога за толкова дълго. Работата ѝ като секретарка на главния директор на голяма фирма често я принуждаваше да отсъства — в Париж, Мюнхен или Брюксел. Алекса бе свикнала да стои при баба и дядо в Чизуик. Тя бе весело дете, умно и уравновесено и фактът, че не познаваше баща си не я безпокоеше. Въпреки това Хелън знаеше, че Алекса ще ѝ липсва. Между тях съществуваше особена близост, макар да бяха заедно само вечер. Може би затова имаше толкова малко мъже в живота ѝ, помисли си тъжно младата жена. Тези, които бяха готови да приемат хубавото деветгодишно момиченце, обикновено бяха непоносимо досадни.

Джон бе изключение, вероятно защото бе по-млад и беше музикант. Не беше истинска рок звезда. Групата, в която свиреше, не бе от такава величина. Но въпреки това си имаше почитатели. Може би щеше да бъде на друго мнение, ако бе ходила на някои концерти, преди да го срещне. Случи се обаче така, че докато седеше в бара на мюнхенския хотел и чакаше шефа си да се върне, един хубав тъмнокос младеж с джинси и кожено яке се настани до нея. Тя избягваше разговори с непознати, особено в чуждестранни барове. Но когато посегна да вдигне падналата си чанта, главите им се удариха, защото той също се бе навел.

— О, извинете... — започна Джон, след което повтори извинението си на развален немски.

— Няма нищо. Англичанка съм — прекъсна го Хелън и двамата се разсмяха. Това разчупи леда.

За нейна изненада той се оказа приятен събеседник и докато шефът ѝ се появи, помежду им се зароди симпатия. В някои отношения изглеждаше по-възрастен, а в други — младостта му я караше да бъде снисходителна. Напомняше ѝ някого, но не можеше да си спомни кого. И от самото начало беше ясно, че ще се видят отново. Така и стана. Въпреки ангажиментите му в Германия, двамата се видяха няколко пъти през следващите месеци и Хелън го покани, за да го запознае с Алекса. Беше му казала, че е самотна майка. За разлика от другите мъже, Джон не се поколеба да бъде представен на любопитното момиченце и от първия миг двамата станаха приятели. За това помогна и славата му на рок звезда, което издигна Алекса изключително високо в очите на съученичките ѝ. Но Джон и Алекса

действително се харесваха. Обичаха еднакви неща, имаха еднакво чувство за хумор и Хелън често си мислеше, че дъщеря ѝ го приема като по-голям брат.

Това бе добре за връзката ѝ с него. Нямаше напрежение, нямаше ревност, когато бяха заедно. За пръв път в живота си бе с мъж, който се отнасяше прекрасно към дъщеря ѝ. Но всъщност това ли определяше отношенията им, или наистина имаше по-дълбоки чувства към Джон? Този проблем все още не бе разрешила.

Знаеше, че е напуснал дома си. Чудеше се дали се разбира с баща си. Джон ѝ бе казал, че начинът му на живот предизвиква напрежение в семейството. Особено у леля му, която гледала на кариерата му като на разхищение на музикалния му талант.

— Леля Вий ще ме хареса само ако свиря на класическа китара — бе казал веднъж.

Въпреки това причината, която я караше да бъде неспокойна, не беше лелята. Баща му бе големият проблем. Как ли щеше да приеме факта, че е по-възрастна от Джон и има деветгодишна дъщеря!

ВТОРА ГЛАВА

Хелън не знаеше как изглежда лелята на Джон, но беше сигурна, че представата ѝ едва ли ще отговаря на истината. Всъщност какво можеше да очаква от жена на средна възраст, посветила живота си на брат си. Може би беше съсухрена вещица или розово бузеста лелка. Струваше ѝ се, че тези два образа най-много ще подхождат на Виктория Робъртс, но когато я видя разбра, че дълбоко се е лъгала.

Не беше нито съсухрена, нито лелка. Напротив, въпреки че тежеше повече от необходимото, лелята на Джон изглеждаше особено екзотично. Поклащаше се върху неимоверно високите си токчета като тропическо цвете. Хелън се съмняваше, че човек може да върви с подобни обувки, но лелята не бе много висока и явно смяташе, че тези няколко сантиметри са ѝ необходими. Бе облечена с ефирна рокля на яркожълти цветя и широкопола сламена шапка с панделка, която се развяваше като бойно знаме.

Без да знае, че това е лелята на Джон, Хелън загледа тази колоритна особа, която привличаше вниманието на всички. А щом я зърна, Джон подсвирна пронизително.

— Кралица Виктория! — извика той, хвърли куфарите, вдигна я и я завъртя във въздуха. — Дошла си да ни посрещнеш? Това е чудесно! Не предполагам, че толкова искаш да ме видиш.

— Не искам — отговори пълната жена и Хелън се почувства неудобно. — Пусни ме, Джонатан! Ще ми развалиш прическата. Всъщност баща ти ме помоли да дойда. Има много срещи и за разлика от мен, смята, че някой трябва да посрещне теб и... приятелката ти.

Тръпки полазиха по гърба на Хелън заради начина, по който жената произнесе думата „приятелка“, но Джон явно не се притесняваше от нищо.

— Ако не знаех, че съм любимият ти племенник, щях да се засегна до смърт, лельо Вий — каза той и я пусна на земята. — Но ти само се заяждаш. Да ти представя Хелън.

— Не ме наричай лелю Вий — измърмори намусено Виктория и като оправи с една ръка шапката си, надменно подаде другата, пъхната в бяла ръкавица. Хелън имаше чувството, че я представят на кралска особа.

— Госпожице Робъртс — продума тихо, като се надяваше, че джинсите ѝ не са много измачкани. — Благодаря за поканата.

— Робъртс ли? — повтори като ехо лелята. — Казвам се Уайът.

Хелън се обърка.

— Но аз мислех... — Да не би Джон да се беше пошегувал, когато ѝ каза, че леля му не е омъжена?

— Вината е моя — обади се той. — Забравих да ти кажа, че името ми е Джонатан Робъртс Уайът.

Уайът! Трябваше да събере всичките си сили, за да не припадне. Винаги, когато чуеше това име, я заливаше вълна от паника. Няма значение колко години бяха минали от онази нощ, все още чувстваше трепет и вълнение.

— Да, Уайът — повтори Джон, като я наблюдаваше. — Да не ти е лошо? Много си бледа.

— Сигурно е от топлината — намеси се Виктория. — Това ли е целият ви багаж? Кажи на носача да го сложи в колата!

Колата се оказа огромна лимузина с климатична инсталация и шофьор. Лелята се настани на предната седалка, а Хелън и Джон седнаха отзад.

Докато нареждаха багажа, Хелън успя да възвърне самообладанието си и когато Виктория я попита как намира острова, тя отговори, че е очарователен.

Наистина беше така. Докато пътуваха, зърна синьо-зелените води на океана, толкова прозрачни, че се виждаше дъното. Вълните се блъскаха в скалите и хвърляха бели пръски. Пътят се виеше сред цъфнали храсти и дървета, следваше очертанията на брега. Имаше къщи и църкви, които ѝ напомняха Англия, и мънички вълноломи и кейове, където се полюшваха лодки, моторници и яхти.

— Живеете в Лондон, надявам се — каза Виктория и Джон направи гримаса. — И вие ли сте... в музикалния бизнес, госпожице...

— Казва се Хелън Колдуел и не е в музикалния бизнес — отвърна Джон, като пъхна цигара в устата си. — Поне не директно. Всъщност е танцьорка в стриптийз клуб. Имаш ли кибрит?

По лицето на лелята се четеше обида. Хелън реши да сложи край на грубата шега.

— Всъщност — тя използва думите на Джон — работя като секретар асистент на директора на голяма фирма, госпожице Уайът. — Насили се да произнесе името, без да трепне. — Живея в Лондон, в Хамърсмит. Недалеч от Ърл Корт, ако го знаете.

— Разбира се, че го знам — отвърна Виктория надменно. — Познавам прекрасно Лондон. Имам много добри контакти с галериите там.

— Така ли? — За миг Хелън се обърка и Джон използва случая да се намеси в разговора.

— Леля ми е ангел. Играе ролята на добрата фея за не успели художници.

— На истински художници, Джонатан — натърти Виктория, — и не съм никакъв ангел. Правя само каквото мога, когато открия истинския талант.

— Сигурно сте щастлива да живеете тук — рече Хелън и си помисли, че срещата ѝ с враждебната леля на Джон не е най-добрият начин за започване на ваканцията. Но като видя погледа, който ѝ отправи Виктория, разбра, че пак казала нещо неподходящо.

— Какво искате да кажете? Защо да не живея тук?

— Хелън не искаше да те обиди, Вий. Просто смята, че е цяло щастие да живееш в толкова красиво място. Кое то е самата истина. Не си ли съгласна?

— О, да, да. Ако това искате да кажете... Напоследък съм малко изморена. Имах много работа покрай галерията и... да не говорим за грижите по баща ти.

— Как е той? Всичко наред ли е? Беше споменал, че ще откриваш собствена галерия. Предполагам, че има пръст в тази работа, нали? Каквото иска Тори, тя си го получава!

За миг Хелън не разбра за кого говори, но сетне направи връзка — Вий, Виктория, Тори. Ставаше дума все за лелята, която седеше на предната седалка като глътнала бастун и гледаше сърдито.

— Нямах право да говориш така, Джонатан — рече сухо тя. — Сигурна съм, че получавах всичко, което пожелаеш. Колкото до баща ти, той е добре. Работи много, както винаги. Нещо, за което ти нямаш никаква представа.

— Имаш предвид правенето на пари — отбеляза Джон. — Но това е истинско щастие за всички ни! За теб, за мен и за новата ти галерия.

Хелън въздъхна и отблъсна ръката му от раменете си. Не беше го виждала такъв и тонът му не ѝ харесваше.

— Не мога да се нагледам на водата — каза тя и се наведе напред. Синьото преливаше в тюркоазно, а тъмните скали и розови плажове образуваха нереално красива картина.

— Да, хубаво е — съгласи се Виктория. — Ние много обичаме острова. Не мога да си представя да живея другаде.

— Винаги ли сте живели тук? — попита учтиво Хелън.

— С малки изключения. Върнах се преди десет години... когато бракът на брат ми се провали. Той имаше нужда от някого, който да се грижи за него и бях щастлива, че това съм аз.

Преди десет години! Хелън едва скри тъжната си усмивка. Преди десет години и тя бе имала тежки времена. Тогава срещна бащата на Алекса.

Наближиха Хамилтън. Пътните знаци показваха, че остават няколко километра, но преди да стигнат центъра, завиха по крайбрежната улица.

— О! — не сдържа възклицанието си Хелън. Очакваше да срещне екзотика, но не бе подготвена за такава прелест. Нищо чудно, че Виктория бе решила да се върне. Това място бе незабравимо!

— Харесва ли ти? — попита Джон.

— Има ли някой, на когото да не харесва? Алекса ще бъде във възторг — добави замечтано и се сепна, защото Виктория едва не подскочи.

— Алекса ли? Коя е тя? Сестра ти?

— Алекса е дъщеря ѝ — обясни на леля си Джон и Хелън забеляза как жената пресмята възможно ли е да е негово дете. Трябваше да бъде по-внимателна! Трябваше да запази Алекса в тайна. Сега ще се наложи да обяснява, а не беше убедена, че Виктория Уайът ще я разбере. Още по-малко да одобри.

— Вие имате дъщеря, госпожице... Колдуел? — попита накрая лелята и облиза устните си в очакване. Джон въздъхна.

— Наричай я Хелън, за Бога! Да, има дъщеря на девет години. Така че аз не съм бащата, колкото и да те разочарова това!

Лицето на Виктория пламна.

— Джонатан, не мисля, че...

— Уточнихме нещата — прекъсна я той. — Алекса е отговорност на Хелън, не наша. Макар че щеше да ми бъде приятно, ако беше моя.

Хелън си помисли, че трябва да е благодарна на Джон за обяснението, но все пак предпочиташе да го направи по-тактично. Беше ясно, че сега Виктория пресмята. И не бе необходимо да си гениален математик, за да направиш сметка, че или е била на тринайсет години, когато е родила дъщеря си, или е по-възрастна от Джонатан.

За щастие, пътуването им бе към края си. Колата сви от главния път по тясна крайбрежна алея. Някакъв инстинкт я предупреждаваше, че престоят ѝ няма да бъде толкова приятен, колкото си мислеше.

За разлика от Джон, Хелън реши, че характерът на Виктория Уайът не отговаря на външността ѝ. Тя изглеждаше лекомислена и малко глупава, но беше проникателна и хитра. Бе успяла да ръководи домакинството на брат си, без да позволи чужда намеса и това само по себе си бе постижение. Бащата на Джон е бил млад и е могъл да се ожени повторно. Но не бе го сторил. Хелън не знаеше причините за развода. Но бе сигурна, че Виктория Уайът е направила всичко възможно да не допусне друга жена в къщата.

Всъщност защо правеше заключения за семейство Уайът, ядоса се Хелън. Лелята зададе няколко въпроса, а тя взе, че си въобрази кой знае какво. Е, Виктория бе арогантна и неприятно любопитна, но какво от това? Не бе дошла да съди близките на Джон. Най-неотложният проблем бе да реши дали чувствата, които изпитва към него, са достатъчно силни за по-сериозна връзка. Харесваше го. И ако идеята за сляпа страст, която може да я сполети на зрели години, не бе най-подходящото обяснение, то можеше да се надява на искрено приятелство и привързаност.

Колата зави и зад буйните храсти се показа къщата. Гроздове екзотични цветя скриваха част от верандата, но белият покрив се открояваше над алените цветове и загатваше за огромна сграда. Хелън бе впечатлена и стресната. Макар държането на Виктория Уайът да я предупреди, не бе очаквала, че ще попадне в дома на милионер. Джон винаги бе изглеждал така... обикновен!

— Добре дошла в Палмър Саунд — рече той, но почувства инстинктивното ѝ отдръпване. — Хей, не ти ли харесва?

— А ти какво очакваш? — попита малко сопнато тя.

— Значи не ти харесва. Слушай, не ме обвинявай. Тук съм се родил, но не съм избирал мястото. Твоят апартамент ми харесва повече от тази къща.

— Не бъди снизходителен. — Хелън се обърна и погледна отново двореца сред палмите. Нищо чудно, че Виктория Уайът защитава така яростно положението си. Естествено е да парира всеки опит, който би заплашил собствеността ѝ.

— Не ви ли харесва, госпожице Колдуел? — попита Виктория и в гласа ѝ Хелън усети задоволство.

— Напротив — отвърна и за пръв път разбра раздразнението, което изпитва Джон към леля си. — От това, което виждам, съм сигурна, че е прекрасна. А там е океанът, нали?

— Това е проливът — каза Виктория, като посочи синьо-зелената вода, която се блъскаше в скалите под къщата. — Знаете какво е пролив, нали?

— Да — отвърна кратко Хелън. Джон ѝ бе разказал, че проливът свързва пристанището на Хамилтън със съседните острови.

Беше напрегната. Каква щеше да бъде тази почивка, ако не можеше да се отпусне!

През отворената врата се виждаше хладния, потънал в сенки хол. Старинен китайски килим лежеше върху под от дървени плочки. Високите керамични вази бяха пълни с прекрасни цветя. На тавана се въртеше огромен вентилатор.

— Добре ли си? — попита Джон. Въпросът едва достигна до съзнанието ѝ.

— Мисля, че да. — Позволи му да я притегли към себе си и в този момент от сенките се отдели мъж и се отправи към тримата.

В първия миг Хелън помисли, че е прислуга. В края на краищата, каза си тя, беше дошла на гости на Джон. Не беше натрапница. Каквото и отношение да имаше лелята, това беше къщата на Джон.

Но мъжът не беше прислужник. Усети го по походката му. Носеше шорти и бяла риза. Кожата му бе загоряла, но произходът му не можеше да бъде поставен под съмнение. Беше висок с атлетично телосложение. Все още не можеше да види лицето му.

— Татко! — извика Джон и пусна Хелън, за да поздрави баща си.
— Радвам се да те видя! Вий каза, че имаш срещи.

— Имах — отвърна баща му, но Хелън вече нито чуваше, нито виждаше. Хвана се за покрива на колата, като си повтаряше, че е станала нелепа грешка. Неочакваната поява на бащата на Джон не бе причина да загуби контрол. В края на краищата, беше се справила, когато бе бременна и само на шестнайсет години. Беше се справила с положението си на самотна майка. Беше се справила с вечерното училище, когато Алекса беше бебе, а тя ходеше на работа през деня.

Не. Въпреки изненадата, която можеше да изпита при първата среща с бащата на Джон, тя можеше да се справи. Той беше просто мъж, а тя умееше да се справя с мъжете. Но това, за което не бе подготвена, и което изсмукваше силите ѝ, бе да се срещне лице в лице с мъжа, когото не бе виждала цели десет години. Господи! Не може да бъде! Та това е Рийд Уайът, повтаряше си Хелън. И какво ще стане, когато я познае? Как ще се измъкне от тази каша?

ТРЕТА ГЛАВА

Няколко часа по-късно Хелън излезе на балкона и си пое дълбоко дъх. От двете страни имаше стени, така че не можеха да я видят. Слънцето слизаше към океана и заливаше със златна жарава островите, но въздухът не бе горещ.

Стаята ѝ бе на първия етаж и непосредствено под прозореца огромен цъфнал храст разпростираше уханни клонки. Зелени поляни слизаха към вълнолома, където вълните се блъскаха в каменните стени. Извън залива стояха на котва яhti и малки корабчета, а светлинките им проблясваха на фона на притъмняващото небе. А още по-далеч се виждаха букетите светлини на Хамилтън и огромния осветен кораб в пристанището.

Беше невероятно красиво, но Хелън не бе в състояние да се наслади на гледката. Все още бе вцепенена и в плен на мислите си.

Имаше шанс да се справи със ситуацията. Колкото по-дълго запазеше самообладание, толкова по-добре. В първия миг загуби напълно контрол. Но бързо се опомни. И ако не изпаднеше в истерия, може би нямаше от какво да се страхува.

Защото Рийд Уайът не я позна!

Изглеждаше невероятно, но той дори не мигна, когато Джон я представи. Беше внимателен, учтив, приятелски настроен и цялото му поведение бе в пълно противоречие с враждебността на сестра му.

Хелън разкърши рамене и усети мускулите си стегнати. Как намери сили да стисне ръката на Рийд Уайът, без да изсипе поток от обвинения! Когато Джон я поведе, за да я представи на баща си, искаше ѝ се да избяга, да потъне в земята, но преглътна паниката и се остави огънят да я погълне. Не се случи нищо. Освен че трепереше като лист и цялата бе мокра от пот. Рийд пое ръката ѝ и тя очакваше да се отдръпне, изненадан от влажността ѝ, но той само попита дали се чувства добре. Чу се да казва нещо за мигрена, което веднага събуди съчувствието на всички. Това бе грешка, даде си сметка по-късно Хелън. Вместо да запази студено, хладнокръвно спокойствие и да се

преструва, че не го познава, както направи той, тя привлече вниманието им и само язвителните забележки на Виктория я спасиха.

— Не е бременна, нали? — чу шепота на лелята в ухото на Джон. Не чу отговора, но усети леденият тон на бащата, който каза на сестра си да млъкне.

Рийд Уайът бе мъж с характер. Знаеше го много добре, нали го бе изпитала на гърба си. Дали това бе причината съпругата му да го напусне? Може би вината не бе нейна? Може би той бе споделял не едно легло?

Хелън въздъхна. Какво значение имаше всичко това сега? Старата история на Рийд и съпругата му не беше нейна работа. Това, което я притесняваше, бе невероятното положение, в което бе попаднала. И накъдето и да се обърнеше, не виждаше изход.

Все пак, помисли си с насмешка, точно Рийд ѝ помогна да се измъкне. След като влязоха в къщата, той нареди да ѝ покажат стаята и да ѝ донесат чай и аспирин.

— Предлагам ви да поспите — каза, докато Джон безпомощно стоеше и пристъпяше от крак на крак. — Тук вечеряме късно, така че имате време за почивка. И ако не се чувствате добре, не се безпокойте. Няма да се обидим.

Джон я придружи.

— Защо не ми каза, че те измъчва мигрена? — попита той. — Щях да забраня на Вий да ти задава въпроси. Любопитна стара драконка! Само защото татко ѝ позволява някои неща, си мисли, че може да си пъха носа навсякъде.

— Всичко е наред.

Висок чернокож мъж внесе багажа, последван от смугла азиатка с табла с чай. Това бе знак за Джон, че трябва да си върви и той излезе заедно е прислугата.

Хелън, разбира се, не заспа. Беше невъзможно да се отпусне. Трябваше да реши какво да прави. Как можеше да остане тук и да приеме гостоприемството на човека, когото не искаше да вижда! И освен това, как ще избягва въпросите, на които не желаше да отговаря!

Но, мили Боже, какво да направи, когато мъжът, който бе баща на детето ѝ, дори не я позна! Разбира се, бяха минали десет години и тя

сигурно се бе променила. Но не чак толкова! Тя самата никога нямаше да забрави неговото лице!

Значи онази история не е означавала нищо за него. През онази нощ тя загуби много повече от девствеността си. Тогава зачена дъщеря си, която се роди девет месеца по-късно, без Рийд Уайът изобщо да разбере. Ето защо Джон ѝ бе напомнял за някого. За Алекса, разбира се. Нали бяха брат и сестра!

Хелън въздъхна. Стегна краищата на хавлията, увита като саронг около стройното ѝ тяло и се взря в океана. Вече беше почти тъмно. На сребърно сивия хоризонт проблясваха първите звезди. Въздухът бе мек, галеше кожата като перце и подканяше към забавления. Нали дойде тук да се забавлява, в края на краищата. Една екзотична ваканция! Каква ирония!

Какво да правя, безпомощно се запита тя. Би могла да разговаря с Рийд за незначителни неща, но той сигурно щеше да се заинтересува що за момиче е довел синът му. А тя така необмислено спомена за Алекса! Сега бе невъзможно да скрие съществуването ѝ.

Кожата ѝ настръхна. Ами ако съпоставеше фактите? Ако се досетеше? Може би щеше да поиска да вземе дъщеря си! О, Господи, не трябваше да идва! Направи ужасна грешка!

Когато преди години срещна Рийд, нямаше никаква представа, че е толкова богат. Той можеше да използва всичките си връзки и козове срещу нея и това я плашеше. С мъка потисна паниката си. Беше глупаво да създава проблеми, които все още не съществуваха. Тя самата представляваше най-голямата опасност за себе си. Докато бе в състояние да запази разума си, нищо не я заплашваше.

Хелън се обърна и влезе в стаята. Светна лампите и се зарадва на меката им светлина. Тъмнината навън бе враждебна.

Доця ѝ се да позвъни на Алекса, но в Англия бе много късно. И освен това щеше да ѝ бъде трудно да говори. Момиченцето щеше да задава въпроси като всяко дете. Какво можеше да ѝ каже? „О, да, между другото, срещнах баща ти. Най-неочаквано. Сега съм в неговия дом. Не е ли прекрасно?“

Един поглед към часовника ѝ показва, че закъснява с повече от трийсет минути. Джон ѝ каза да слезе към осем и половина, ако се чувства добре. Да продължава да твърди, че я измъчва главоболие, беше безсмислено.

Хелън се излегна на огромното легло, което би заело цяла стая в нейния апартамент. Освен спалнята, имаше малка всекидневна с няколко меки стола и бюро. Подът бе постлан със светъл килим, в който краката ѝ потъваха. Всичко бе много луксозно. Още едно препятствие, което трябваше да преодолее.

А сега трябваше да стане, да отвори куфара и да избере нещо подходящо за вечеря. За щастие, послуша майка си и взе няколко официални рокли. Тя предпочиташе сака и панталони, свободни блузи и пуловери.

Но за тази първа вечеря гордостта я накара да облече нещо поспециално. Нуждаеше се от самоувереност. И ако в решението ѝ се промъкваше коварното желание Рийд Уайът да завиди на сина си, защо пък не! Не се срамуваше, че е отмъстителна. Падаше му се.

Избра копринена рокля в морскосиньо и бяло. Все още не беше я обличала. Деколтетото привличаше погледа, полата бе широка и разкриваше коленете ѝ. Единственото бижу, което сложи, бе набор от тънки гривни.

Косата бе най-големият ѝ проблем. Беше я измила и изсушила, но след това не ѝ обърна внимание. Сега непокорните къдрици се спускаха по раменете ѝ. Да имаш естествено къдрава коса в известна степен е предимство, но не и когато не можеш да я укротиш. Трябваше да се подстриже, преди да тръгне. Единственото решение беше да я сплете на плитка. А не можеше да отиде на официална вечеря с плитка! Затова загуби малко време, но успя да прибере непокорните къдрици в скромна кок. Изглеждаше по-възрастна. И какво от това? Джон я бе виждал с подобна прическа. В края на краищата, той бе единственият, от когото се интересуваше тук!

Беше почти готова, когато на вратата се почука. Хелън хвърли последен поглед в огледалото. Жалко, че не беше актриса. Тази вечер имаше шанса да изиграе блестящо коронната си роля.

Прекося стаята и отвори вратата.

— Господин Уайът пита дали ще слезете за вечеря — рече прислужницата и добави с широка усмивка: — Явно вече се чувствате по-добре.

— Така е — отвърна Хелън и задържа дъха си, защото мъжът, който занимаваше мислите ѝ от няколко часа насам, приближаваше по коридора. С бяла риза и тесни черни панталони, Рийд Уайът беше

много привлекателен. Днес следобед тя бе така стресната, че изобщо не забеляза как изглежда.

Сега вече можеше да разсъждава. На колко ли години е? Четирийсет и две? Четирийсет и три? Изглеждаше по-млад. И само леките бръчици около очите издаваха богатия му житейски опит.

Лесно можеше да си обясни защо е била привлечена преди години. Висок, строен, с мускулесто и силно тяло, той приличаше на спортист, не на банкер. Бронзовият загар издаваше, че прекарва доста време на открито. Не беше красавец, опита се да бъде обективна Хелън. Очите му бяха твърде раздалечени, носът — доста дълъг, а устните — тънки. Но изсечените черти на лицето му издаваха интелигентност. Устата, целувала някога всеки милиметър от тялото ѝ, бе гореща и чувствена. Да, не бе загубил чара си. Сребърни нишки се прокрадваха в косата му, която бе гъста и доста дълга за годините му. Странно, че не беше се оженил повторно. Сигурно имаше много обожателки.

— О, Хелън — каза той и макар да се усмихна, тя усети, че е изненадан. Дали изненадата му се дължеше на това, че не бе очаквал да се възстанови толкова бързо, или от вида ѝ, не знаеше. — Виждам, че главоболието ти е минало.

— Да — опита се да отговори нехайно.

— Чудесно. — Дори да бе забелязал враждебността ѝ, не го показва. — Тъкмо идвах да кажа на Лаура — той кимна към прислужницата — да не те безпокои. Но се радвам, че се чувстваш добре.

— О, благодаря. — Единственото, което искаше, бе да я остави сама.

— Ами, ако си готова, да слизаме. Сестра ми чака в библиотеката.

Като се надяваше, че Джон не е решил да пропусне вечерята, Хелън последва мъжа и се помоли да не я докосне. И той не го стори, само изравни крачката си с нейната. Тя опита да не мисли за ръката му, която бе само на сантиметри от нейната и се съсредоточи върху обстановката. Днес следобед не бе обърнала внимание на разкоша наоколо. Бе последвала Джон като сомнамбул, без да забележи, че холът представлява огромна зала с висок сводест таван. Не бе забелязала, че стълбите са от тъмен махагон и са необикновено

широки. Вдигна глава да се полюбува на огромния полилей в средата и усети ръката на Рийд над лакътя си. За миг забрави коя е и къде се намира. Уплашено се дръпна.

— Съжалявам, че те сепнах — каза Рийд, а очите му се присвиха, но не враждебно. — Просто не гледаше къде вървиш. Не искам да паднеш и да добавиш още неприязън към всички съмнения, които имаш.

— Какви съмнения? — повтори недоумяващо Хелън.

— Поправи ме, ако греша, но останах с впечатлението, че... не си особено радостна, задето си тук. — Пъхна ръце в джобовете си и я изгледа изпитателно. — Джон ми разказа как Виктория те е разпитвала по пътя.

— О... да — преглътна Хелън, като не знаеше дали изпитва облекчение, или страх.

— Ясно. Надявам се, че няма да й позволиш да те разстрои отново. Тя е доста нетактична... понякога.

Хелън се насили да се усмихне. Не й беше лесно. Никак не й беше лесно, когато я гледаше по този начин. И въпреки че го познаваше, не можеше да устои на чара му. Затова си пое дълбоко въздух и опита да се овладее.

— Джон донякъде е виновен за отношението на леля си — продължи Рийд, докато слизаха. Този път Хелън се държеше здраво за парапета. — Понякога е водил тук... меко казано неподходящи хора. — Устните му се извиха в усмивка. — Не мисли, че те причислявам към тях. Далеч съм от тази мисъл. Но сестра ми е малко консервативна.

— А вие не сте ли, господин Уайът?

Не можа да сдържи въпроса си, но мъжът сякаш не обърна внимание на заядливия й тон.

— О, да, и аз — потвърди мрачно. — Точно толкова, колкото Виктория, макар че се опитвам да не бъда. Предполагам, че се дължи на възрастта. А това, че ме наричаш господин Уайът, го доказва още веднъж.

Усмивката му бе обезоръжаваща, но Хелън не се поддаде. Какво мисли той? Кого се опитва да заблуди, помисли си горчиво тя. Какво ли ще отговори, ако го попита колко консервативен е бил на едно парти в Лондон преди десет години?

— Ще се увериш колко приятен е нашият остров. Жалко, че не си взела и дъщеря си. Плажовете и лагуните са идеални за малки деца.

— Вие знаете за Алекса? — едва преглътна Хелън.

— Така ли се казва дъщеря ти? — на свой ред се изненада Рийд.
— Да, Виктория ми каза. Може би не е трябвало. Съжалявам.

Хелън сви рамене, за да скрие объркването си. За минута си помисли, че той знае всичко. Знае, че Алекса е негова дъщеря. Беше забравила, че самата тя случайно спомена името пред лелята. Но присъствието на Рийд така я сковаваше, че не бе в състояние да разсъждава.

— Оттук — каза той. — Наричаме помещението галерията. Сестра ми е покровителка на художници, а това са произведения на едно нейно протеже.

— Много са хубави — продума Хелън, като гледаше картините, окачени между високите прозорци, без всъщност да ги вижда. Той сигурно ме мисли за глупачка, реши тя. Но какво значение има какво мисли той! Беше последният човек на света, когото искаше да впечатли. Ако трябва да преживее всичко това, а май нямаше друга алтернатива, ще се наложи да се преструва на безразлична. Беше нелепо да се притеснява от Джон. Каквото и да бе чувствала към сина, вече нямаше значение. Рийд Уайът бе негов баща. И идеята да стане член на това семейство бе абсурдна!

Зад прозорците проблясваха светлинки и се долавяше неповторимият аромат на олеандрово дърво — сладък и омаен. Отнякъде долиташе музика, страстно калипсо се носеше над водата и възбуждаше кръвта. Тропическа музика, тропически пейзаж — трябваше да бъде във възторг! Рийд отвори двойната врата и покани младата жена в библиотеката. А тя си мислеше единствено как да избяга оттук.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Откриването на галерията и приемът след това пожънаха невероятен успех. Рийд стоеше настрана и пиеше трета чаша шампанско, като хвърляше разсеян поглед към гостите. Все пак трябваше да признае способностите на Виктория. Всичко бе организирано идеално. И макар Лутър Стайлс да бе най-талантливият от представените художници, никой не бе пренебрегнат. Много картини вече имаха червена точка, показваща, че са продадени. А помещението гъмжеше от разговори между колекционери и дилъри, обменящи мнения.

Сестра му очевидно беше доволна, заобиколена от групичка репортери и почитатели. Лутър Стайлс бе до нея и Рийд забеляза, че ръката ѝ лежи доста фамилиарно върху неговата. Намръщи се, като се чудеше дали Виктория не се заблуждава относно интереса на художника към нея. Той самият не се съмняваше. Според него Стайлс бе арогантен подлизурко, две качества, които в този случай не се изключваха. Заглеждаше се по жените, но когато го заговореше Виктория, веднага прикриваше интереса си. Рийд подозираше, че я използва и се страхуваше, че много скоро сестра му ще бъде силно разочарована.

Но какво да направи? Тя не бе момиченце. Би трябвало да се справя сама с грешките си. Едва ли очакваше от него да се грижи за нея, както когато бяха малки. Работата бе в това, че нямаше никакъв опит с мъжете. Тя бе едва шестнайсетгодишна, когато загубиха родителите си, а поради обстоятелствата около смъртта им, не бе имала нормално юношество. Когато бе време да се забавлява, да се влюбва, тя си стоеше вкъщи, шиеше, четеше и се грижеше за домакинството. Беше приела ролята на майка и едва след като той доведе Даяна, осъзна, че така не може да продължава.

Той въздъхна. Грешката сигурно беше негова. Ако беше сключил брак с жена, която да се сприятели с Виктория, нещата може би щяха да се развият по друг начин. Но те двете се намразиха от пръв поглед и

докато сестра му не се премести, атмосферата в къщата бе непоносима. Когато Даяна си отиде, нямаше нужда да моли Виктория да се върне.

Е, всичко бе минало. Последните десет години дадоха на сестра му самочувствие и увереност, от които имаше нужда. Тя не му позволяваше да се намесва в живота ѝ. Не искаше и да чуе, че Лутър Стайлс ще я захвърли веднага след като постигне целите си.

В това отношение сестра му и гостенката си приличаха, помисли си Рийд и си взе нова чаша с шампанско. Последната приятелка на Джон бе чаровно младо създание, но беше ясно, че нещо я сковаваше. Чудеше се какво. Той правеше всичко възможно да я предразположи, въпреки че Виктория не я харесваше. Което бе естествено. Тя никого не харесваше! Но този път бе предубедена. Не можеше да преглътне факта, че Хелън има дъщеря — незаконна дъщеря, както настояваше да я нарича.

Все пак момичето не бе като другите. Първо беше съвършено ясно, че Джон е хлътнал. И ако от връзката им не излезеше нищо, то вината едва ли щеше да бъде негова.

Което правеше отношението ѝ трудно разбираемо. Ако изпитваше нещо към сина му, би опитала да спечели семейството. Но всеки път, когато я заговореше, тя замръзваше. Поведението ѝ подсказваше, че няма никакво желание да контактува с него. Беше озадачен. И заинтригуван. Не беше самомнителен, но до ден-дневен не бе имало случай жените да не се радват на компанията му. Така че не можеше да си обясни поведението ѝ. Беше я наблюдавал тайно, когато е сама с Джон. Бе непринудена, очарователна, остроумна. Явно тази студенина и затвореност не бяха в характера ѝ. Бяха породени от него и това неприятно откритие го обиждаше.

Всъщност у нея имаше нещо много познато. Не си въобразяваше, че някога са се срещали. Беше прекалено възрастен за това. Но колкото повече я наблюдаваше, чувството, че я познава, ставаше все по-силно.

Тя избягваше да разговаря и с Виктория, но Рийд знаеше, че вината е у сестра му. Бе продължила да настоява Джон да не присъства на откриването.

— За какво става дума? — попита саркастично синът му, когато го бе помолил да изпълни желанието на леля си. — Да не би Вий

Уайът да се страхува, че ще ѝ отнема лаврите? Тя не е ли вече достатъчно голяма?

— А ти не се ли срамуваш, когато говориш за леля си така унижително?

— Тя ме подлудява. Имам чувството, че съм гост в собствения си дом.

— Достатъчно! Ако се чувстваш чужд, грешката е твоя. Виждаме те само когато ти трябват пари, нова кола или когато искаш да ни запознаеш с приятелките си. Не мислиш ли, че леля ти е ангажирана в известна степен? Тя те обича, Джон, но ти дори не го забелязваш.

— Добре, добре. Сигурно имаш право. Всичко това ще се промени.

— Как? — попита внимателно Рийд.

— Мисля да напусна групата. Постоянно пътувам и свиря по места, които не можеш да си представиш. Откакто срещнах Хелън, реших да композирам, вместо да свиря. Да се установя някъде.

— Тук? — изненадано попита Рийд.

— Може би — отвърна Джон. — Така че леля Вий ще трябва да свикне да ме гледа. А ако има проблеми, да си търси решение.

Все пак Джон се съобрази с желанието ми, помисли си Рийд. Страховете му, че ще провали откриването на Виктория не се оправдаха. Колкото до Хелън...

— О, Рийд, защо си се скрил тук така самотен.

Мислите му бяха прекъснати от настойчивия глас на хубава жена около трийсетте, чието деколте разкриваше доста съблазнителна плът. Като прекара пръсти по ръкава му, тя се усмихна и между алените ѝ устни се показа примамливото връхче на езика ѝ.

Рийд мигновено увеличи разстоянието помежду им.

— Здравей, Аманда — отвърна любезно той. — Къде е Хари? Не ми казвай, че те е изпуснал от поглед.

Аманда Остин помръкна.

— О, Хари ли? Тук някъде е. Но я кажи, къде е синът ти? Чух, че се върнал.

— Да, на острова е. Но не е тук. Това парти не е по вкуса му.

— Довел бил и приятелката си. Толкова ли е зле?

— Не разбирам за какво говориш — отвърна сухо Рийд.

— Напротив, знаеш — предизвикателно настоя Аманда. — Предполагам, че старата Виктория ти е забранила да я показваш. И тъй, каква е тази жена? Гръмогласна, кривогледа, кажи де!

Рийд извърна глава. Нямаше желание да обсъжда Хелън нито с Аманда, нито с когото и да е друг. Тъкмо мислеше да направи заядлива забележка, с която да прекъсне разговора, когато забеляза суматоха около вратата. Явно бе възникнал спор между пазача, когото Виктория бе наела, и някой, който се опитваше да влезе.

— О, скъпи! — извика Аманда, като го хвана за ръката. — Виждаш ли? Май ще открия това, което търсех!

Рийд бързо се отправи към вратата. Джон! Би трябвало да се досети! Кога ли се бе вслушвал в съветите му?

Докато стигне, синът му бе вече вътре. Някой го бе познал, а кой можеше да спре племенника на собственичката на галерията?

— Здравсти, татко!

Поздравът бе отбранителен и тъй като наоколо имаше много хора, Рийд реши да запази добрия тон.

— Джон. Хелън. Как така решихте да дойдете? Мислех, че подобни забавления не са по вкуса ви.

— Идеята бе на Хелън — отвърна Джон и макар да изглеждаше шокирана, тя не възрази. — Защото е работила в галерия в Лондон, нали, любов моя?

Рийд знаеше, че Виктория наблюдава какво става и не бе необходимо да срещне яростния ѝ поглед, за да разбере, че ще бъде обвинен. Още повече че двама-трима от репортерите се залепиха да чуят какво става и не след дълго щяха да открият кой е Джон. Като едва потисна желанието си да ги остави да се сбият, той се обърна към Хелън.

— Ти си работила в галерия? Виктория също. Може би е запозната с твоята.

— Съмнявам се. — Гласът ѝ както винаги бе съвсем безизразен. — Беше... само за няколко дни. Помагах на приятелка. — Облиза устните си и като избегна погледа му, се взря в окачените по стените картини. — Джон, хайде да разгледаме! Сигурна съм, че баща ти е прекалено зает, за да бърби с нас.

Рийд се намръщи. Ако не знаеше, че винаги се държи така, щеше да се закълне, че е нервна. Ами, да. Той сигурно я изнервяше. Беше

успокояващо да си мисли, че е нещо толкова невинно. А не собствената му личност.

— Хей, вие не сте ли Джон Робъртс?

Някакво момиче, което пишеше за музикално списание, се приближи и Рийд простена. Край! Неизбежното се случи. Един след друг журналистите изоставиха Виктория, наобиколиха сина му и го засипаха с въпроси.

— Колко време ще останеш на острова, Джон?

— Чухме, че издаваш нов албум.

— Вярно ли е, че барабанистът ви, Рики Елис, бил арестуван в Дания за употреба на кокаин?

Рийд се отдели от групата, наобиколила сина му. Вече не можеше да направи нищо. По-късно щеше да поговори с Джон. Нали го помоли да не идва, по дяволите! Какво си мислеше това момче? Опитва се да прехвърли цялата вина на Хелън!

— Аз съм виновна. — Тя стоеше до него и изглеждаше съвсем объркана. — Само аз — повтори, сякаш да привлече вниманието му. — Мислех, че е просто някаква изложба. Но всъщност Виктория открива своя галерия, нали?

За пръв път говори с мен без неприязън, помисли си Рийд. Значи проблемът не е в нервността ѝ. Както и да е, ситуацията явно събужда у нея чувство за отговорност.

— Искаш да кажеш, че идеята е била твоя? — попита той и Хелън кимна. Лека червенина обагри бузите ѝ и Рийд си помисли, че е невероятно красива. Всъщност досега не се бе вглеждал внимателно в нея. Отношението ѝ към него го сковаваше и не му позволяваше да прояви какъвто и да било интерес. До тази вечер дори не бе забелязал, че косата ѝ е прекрасна, къдрава, червена и златиста, истински пламъци. Носеше червено, цвят, който не би трябвало да ѝ отива. Виждал съм я и преди в червено, помисли си той, но не можа да си спомни кога. Свободната блуза и широките панталони ѝ стояха великолепно. Загатваха формата на гърдите и бедрата. Нещо, което Виктория едва ли би оценила. Още по-малко пък одобрила.

Но той я одобряваше и беше учуден, че ѝ обръща толкова много внимание. Ако не бъде предпазлив, нечие наблюдателно око би забелязало, а нямаше никакво желание да бъде обвинен в прелъстяване на приятелката на сина си. Въпреки това започваше да разбира защо

Джон е толкова омагьосан. Тя бе изключително женствена. И макар че не я познаваше, беше сигурен, че крие нещо, от които би бил очарован.

— Джон каза, че има изложба — облиза устните си тя и Рийд усети, че се задушава. — Нямах представа за какво става дума, нито, че ще има репортери и...

Вярваше й.

— Ами, както се досещаш, това е големият миг в живота на Виктория. Всичко е нейно дело. Искаше откриването да се превърне в събитие и за да бъде откровен, ще ти кажа, че помолих Джон да не идва.

— Господи!

Изглеждаше така притеснена, че Рийд започна да се извинява.

— Вината не е твоя — опита се да я успокои, като се преструваше, че не забелязва безуспешните опити на Виктория да привлече вниманието му. — Не си знаела за какво става дума. Хайде! Ще ти взема питие и ще те разведе, ако искаш. Може и да ти хареса.

Всъщност той се чувстваше отлично в нейната компания. За негова изненада, се оказа, че тя разбира от изкуство и коментарите й относно изложените картини бяха интелигентни и смислени. Дори откриха, че имат еднакво чувство за хумор, след като споделиха едно и също мнение за интерпретацията на един художник на човешките форми. Но когато Рийд спомена галерията в Лондон, Хелън отново помръкна. Сякаш имаше някаква причина да избягва този факт и той се зачуди дали пък не е познавала Виктория отпреди.

Трябваше да разбере как стоят нещата. Но сега бе най-добре да потисне любопитството си. Още повече, че доста очи ги следяха. Особено тези на сестра му, която преливаше от възмущение. Като не можа повече да издържи, тя приближи, следвана по петите от Лутър Стайлс. Рийд се приготви за най-лошото.

— Знаех си! — заяви Виктория, пренебрегвайки напълно присъствието на Хелън. — Позволи му да дойде, когато изрично те помолих да му забраниш. И виж сега какво стана. Пълно фиаско! Провал!

— Не съвсем — намеси се Лутър, като не откъсваше похотливи очи от Хелън. — Това приятелката на сина ти ли е, Уайът? Обзалагам се, че ти се ще да си с двайсет години по-млад!

Рийд се владееше с усилие, но ги запозна. Виктория не можеше да си намери място.

— Джон е пълнолетен, Тори — обърна се Рийд към сестра си, като се опитваше да чуе какво говори Лутър на Хелън. — Не мога да го прогоня от собствения му дом, както съм ти казвал неведнъж.

— Това тук не е негов дом — възрази ядосано сестра му. — Никога не съм искала нищо от теб, но сега те моля да направиш нещо.

— Тори, нито мястото, нито моментът са подходящи да говоря с Джон. Съгласен съм, че би било по-добре да не идва. Но тъй като вече е тук, защо не опитаме да спечелим от това? Той ти е племенник, нали? Не ти ли е минавало през ума, че неговата известност може да ти бъде от полза?

Виктория премига, отвори уста да каже нещо и я затвори. Личеше, че мисли напрегнато и претегля плюсовете и минусите. А защо не? Не беше чак толкова лошо предложение. От това можеше да излезе нещо!

— Знаеш ли — рече след миг тя, — май имаш право. Някои от репортерите едва ли ще пишат за нас, но сега Джон е тук и...

— Точно така — потвърди Рийд.

— Всъщност това е добра идея. — Виктория се извърна и установи, че Лутър и приятелката на Джон водят доста интимен разговор, от което изражението ѝ се вкамени. Тя дръпна Лутър за ръката. — Хайде, скъпи, искам да те запозная с племенника си. Той е много известен. Поне тук, на острова — добави, като напълно пренебрегна Хелън.

Рийд въздъхна с облекчение. Налагаше се да придружи Виктория и художника, за да се погрижи всичко да бъде наред.

— Ще ме извиниш ли? — обърна се към Хелън. — Мисля, че ще бъде по-безопасно, ако и аз присъствам.

— Няма да има скандал, нали? — попита тя, като проследи Виктория, а Рийд поклати глава, но си помисли, че може и да греши.

— Джон има опит в тези работи — отбеляза той и осъзна, че всъщност отлага мига, в който ще се раздели с нея. — Искам да ти благодаря, задето всъщност ти ме разведе. Беше ми приятно.

Тя се поколеба и той реши, че не знае какво да отговори. Но защо? Беше готов да се закълне, че бе загубила предубеждението и страха си от него и без съмнение преди малко разговаряха съвсем

непринудено. Господи, какво ли й бе казал Джон за него! Сигурно го е описал като някакъв развратник на средна възраст. Каква друга причина би могла да съществува за подобно отношение?

— И на мен ми беше приятно — отвърна най-сетне Хелън. — Виктория ви очаква. Най-добре е да отидете, преди да се случи нещо ужасно.

— Мислиш ли, че вече не се е случило? — сухо рече Рийд и видя лека руменина да обагрят страните й. За какво по дяволите, мислеше това момиче! — О, сигурно си права. Съжалявам. Просто трябва да приемеш, че ние сме доста необикновено семейство!

ПЕТА ГЛАВА

Което в известна степен бе доста сдържано изказване, мислеше си на другата сутрин Хелън, преди да слезе за закуска.

Спомените се завъртяха в главата ѝ като на филмова лента. О, тя бе обмислила всички варианти, преди да реши да остане. Можеше да каже, че Алекса е болна и се налага да се върне при нея. Но Джон щеше да настоява да я придружи и какво ще излъже, когато той открие истината? Подобни лъжи не ѝ бяха по вкуса, а Алекса ѝ бе прекалено скъпа, за да рискува и да предизвиква съдбата.

Другата ѝ идея бе да каже, че шефът ѝ, Алън Райт, е изпратил съобщение с молба да се върне. Но Джон познаваше Алън и ако заложеше на тази карта, трябваше да излъже и шефа си, за да получи подкрепата му.

Накрая оставаше самата Алекса. Как да обясни на детето защо не е останала на Бермудите? Освен че бе обидена, задето я остави, малката бе възбудена по отношение на пътуването, още повече, че Джон ѝ обеща някой ден да я заведе на острова. Когато говориха по телефона, я затрупа с въпроси. Каква е природата, къде са ходили и Хелън нямаше сърце да лъже.

И така, помисли си тъжно, пригответи се да посрещнеш четвъртия ден от престоя си в Палмър Саунд. След случилото се снощи, не гореше от нетърпение да се срещне с Виктория. Макар че появата на Джон превърна откриването в събитие и донесе само полза, леля му продължи да се мръщи.

На Хелън ѝ се искаше никога да не бе чула за тази изложба. Можеше да се каже, че Джон я бе използвал, за да подразни Виктория, но всъщност тя наистина прояви интерес. И едва когато се озова лице в лице с Рийд, осъзна грешката си. Би трябвало да се досети! Идеята да посети галерия, където присъства и Рийд Уайът, трябваше да я накара да избяга на километри далече.

Джон беше в отлично настроение, докато се разхождаха из града. Явно бе чакал удобния момент да ядоса Виктория, а откриването бе

чудесна възможност за това. Трябваше да се досети.

Всъщност не бе ядосана заради поведението на Джон, нито заради реакцията на Виктория. А заради собственото си държание. Срещна Рийд и онази далечна нощ от миналото заплашваше да се повтори. Хелън се чувстваше изнервена и неспокойна. Не искаше да остане с него, а остана. И което бе най-лошо, беше й приятно!

Хелън излезе изпод душа и взе хавлията. Зави се и опита да потисне паниката, която се надигаше, и се опитваше да я погълне. Дявол го взел, какво толкова страшно има да си признае, че Рийд Уайът все още е изключително привлекателен мъж! Физически, поправи се тя. Характерът му не отговаряше на подобно определение. Въпреки това, ако някой като него реши да бъде очарователен, едва ли живо същество би могло да му устои. А тя бе живо същество. Защо трябваше да мисли, че неочаквано се е сдобил с рога и опашка?

Заради това, което бе направил! Заради безсърдечието му! Добре, добре! Рийд Уайът бе един прекрасен представител на мъжката половина от човешкия род. За своите години! Май не само тя мислеше така. Когато двамата с Джон влязоха, до Рийд бе застанала съблазнителна блондинка! Забеляза я още от вратата. Русата хубавица го гледаше така, сякаш беше най-вкусното парче от тортата и Хелън усети как вътрешностите й се стягат, защото реши, че може би е настоящата му приятелка. Макар да бе убедена, че той няма постоянна любовница. Мъж като него — толкова сексуален — не можеше да се ограничи с една жена. Макар да нямаше причини да мисли, че е самотен. Не, сигурно си имаше любовница.

Захвърли хавлията. Беше й топло. Зърна отражението си в голямото огледало, което покриваше цялата стена на банята. Раменете й бедрата й бяха покрити с лек загар. Трябваше да внимава. Кожата й бе много чувствителна. Двамата с Джон прекарваха по цял ден на открито и почивката очевидно му се отразяваше добре. Но тя не беше доволна. Непрекъснато беше нащрек. Отчасти поради собствената си нервност, отчасти защото усещаше, че е прекалено податлива и беззащитна.

Опита да потисне опасенията си и отвори гардероба. Трябваше да реши какво да облече. Къси панталони, разбира се. Всички носеха къси панталони и, слава Богу, бедрата й бяха стройни. Избра шорти и фланелка с голямо деколте, така че да открие загорялата си шия.

Прогони песимистичните мисли, огледа се и си каза, че през изминалите дни имаше моменти, през които забравяше усложненията. Например, когато Джон нае мотоциклет и положи огромни усилия да ѝ покаже целия остров. Ходиха навсякъде. Съмърсет Бридж, малкото градче Сент Джордж, Гибс хил Лайтхауз, откъдето се виждаха всички острови, образуващи Бермудите. Плуваха в залива Уоруик и в Хорсхоу, посетиха подземните кръчми на Лимингтъш Джон я учи да се гмурка и въпреки че не знаеше как да диша през шнорхела, видя много красиви риби. Просто нямаше причина да бъде недоволна. Всъщност ако погледнеше на нещата от друг ъгъл, Рийд би трябвало да бъде нещастен. Не тя. В края на краищата, той бе загубил правата си над малкото момиченце, от което всеки баща би се гордял. А ако случайно узнаеше коя е, сигурно щеше да припадне от изненада.

Така ли бе наистина? Ако някога си спомнеше за нея, как ли би обяснил на Джон? А той щеше ли да има доверие в баща си, ако научеше, че бе отнел девствеността на шестнайсетгодишно момиче? Изобщо откъдето и да го погледнеше човек, проблемът бе нерешим. Въпреки това, снощи...

Хелън с мъка се насили да мисли за изложбата. Много картини ѝ харесаха и не се съмняваше, че Лутър Стайлс ще има успех. Творбите му, особено портретите, имаха дълбочина, чувство, замах — неща, които не се срещат често. Рийд... Отново Рийд! По дяволите! Трябваше да приеме съществуването му, все пак! Той каза, че Виктория открила Лутър на пристанището на Сейнт Джордж да рисува портрети на туристите. Веднага разпознала таланта му и с нейна помощ той си обзавел ателие.

Въпреки това Хелън усещаше, че интересът на Виктория се простира извън обикновеното покровителство. Всъщност беше съвсем ясно, че тя прави галерията заради Лутър и макар да помагаше и на други художници, не можеше да се отрече, че той е нейният любимец.

Хелън го намираше интересен, но арогантен. Не обичаше самовлюбените хора, а той бе точно такъв. И суетен.

Като реши, че загуби прекалено много време за човек, който едва ли се интересува от нея, тя хвърли последен поглед в огледалото и излезе. Морскосините шорти и моряшката фланелка ѝ стояха отлично.

Поколеба се за миг, преди да тръгне към стълбите. Беше ѝ трудно да се ориентира в малката кула, образувана в ъгъла на къщата и всеки

път се страхуваше да не влезе там, където не трябва. Не обичаше този час на деня, защото можеше да срещне Рийд. Джон обикновено ставаше по-рано и макар баща му и лелята да присъстваха на закуска, Рийд винаги четеше вестника си, а Виктория не отлепяше нос от кореспонденцията.

Хелън слезе съвсем безшумно по покрития с килим под. Беше ѝ приятно да си мисли, че е съвсем сама. Къщата бе прекалено голяма за двама. Дори за четирима.

Трапезарията бе с изглед към синия безкрай на пролива. И макар че започваше да свиква с фантастичната гледка, цветът на водата бе нещо, на което не можеше да се нагледа. А единственият човек, който седеше на масата, бе Рийд Уайът.

— Добро утро — поздрави той, като остави вестника и се изправи да я посрещне. — Добре ли спа?

— О, да! — промърмори тя и се огледа. — Къде са другите?

Рийд сви рамене и мускулите под фланелката му заиграха. Къси бежови шорти и маратонки допълваха облеклото му и за миг Хелън се смути. Беше свикнала да го вижда с риза и вратовръзка и ѝ трябваша няколко секунди да осъзнае, че днес е неделя.

— Бих казал, че Виктория спи. Доста шампанско изпи снощи. Колкото за Джон, ти сигурно по-добре знаеш къде е.

Хелън с мъка си пое дъх.

— Ние не спим заедно, ако това имате предвид — отвърна рязко, а той вдигна ръка е жест на извинение. Но тя бе така ядосана, че не можа да се сдържи. — Аз не спя, с когото ми падне, господин Уайът! Нещо, което едва ли ще разберете!

За миг Рийд загуби дар слово. Хелън осъзна, че е непростимо груба. И макар да бе довольна, че го срязва, малко се уплаши. Острите ѝ думи можеха да го накарат да се замисли! Ами ако се сети коя е! Господи, как можа да прояви такава глупост!

— Моля да ме извиниш — рече той, но гласът му бе загубил топлотата, с която обикновено се обръщаше към нея — Говорих, без да се замисля. Младите хора днес. — Вдигна рамене. — Човек не бива да си въобразява нищо.

Тя сведе глава.

— Аз също се извинявам — продума и срещна студения му поглед. — Не исках да бъда... груба.

— Така ли? — По всичко личеше, че не прие извинението й. — Извинявай, но се държа точно така. Всъщност исках да кажа, че откакто си тук, търсиш подобна възможност.

Хелън поруменя и беше сигурна, че изглежда още по-виновна, отколкото е.

— Моля, простете ми! — повтори, но той отново не прие извиненията.

— Нали чу какво казах? Ти криеш нещо. По неизвестни причини. Избягваш ме. Не знам защо. Но се заклевам, че ще разбера!

— Грешите...

— Убеди ме!

— В какво? — загледа го удивено тя.

— Убеди ме! — повтори той, заобиколи масата и я хвана за раменете. — Кажи, че не ме отбягваш, че искаш да говориш с мен. Кажи, че не ме приемаш като някаква особена форма на живот.

Беше много близо и тя чувстваше как тънки струйки пот се стичат по гърба й. А той продължаваше да я гледа. Очите му бяха сиви. Като на Алекса! Но сега изглеждаха почти черни и устата й пресъхна, защото осъзна в каква опасна ситуация е попаднала.

— Съжалявам, ако сте решили, че съм неблагодарна — промълви, но изражението му не се промени.

— Кой говори за благодарност? Искам да знам какво те тревожи. Какво съм казал, по дяволите? Какво съм направил?

Хелън се насили да се усмихне.

— Господин Уайът, нямам представа защо сте останали с това погрешно впечатление. Снощи си мислех, че се разбираме чудесно. Беше ми толкова приятно, когато ми показахте изложбата и дори простих на Джон, задето ме използва като извинение.

— Снощи беше изключение — въздъхна Рийд. — И ти много добре го знаеш.

— Нима? — невинно попита Хелън, а той свъси вежди.

— Знаеш ли, приличаш ми на някого. Но не мога да си спомня на кого.

— Аз ли? — Едва успя да потисне трепета в гласа си тя. — Дано да е някой, когото харесвате.

— Не помня. Първото доказателство, че остарявам.

— Не сте стар.

— Няма нужда от лъжи.

Стомахът ѝ се сви на топка.

— Не лъжа.

— Добре, добре — съгласи се Рийд и устните му се извиха в усмивка. — Да говорим за друго. Например какво мислиш да правиш днес? И дали предложението да прекараш няколко часа на яхтата ще ти хареса?

В този момент се появи една прислужница и Хелън едва успя да си поръча препечени филийки.

— Яхта ли? — повтори тя, след като отпи от портокаловия сок, обхванала чашата с две ръце. — Вие имате яхта?

— Джон не ти ли е казал? Последния път, когато я взе, се обърна. Хелън се съсредоточи върху сока, за да избегне погледа му.

— Не е споменавал. Вие запален ветроходец ли сте, господин Уайът?

— Обичам да карам от време на време — отговори той и си наля кафе. — И струва ми се, помолих те да ме наричаш Рийд. Или пак сбърках?

Тя поклати глава и отклони очи.

— Аз... — Беше ядосана, че отново я обърка. — Вие сте бащата на Джон. И освен това... ние не се познаваме.

— Така е — искрено рече той и това донякъде я успокои. — Но не е необходимо да сме толкова официални. Защо не опитаме да бъдем приятели?

Хелън се насили да се усмихне. Добре, че сервираха препечените филийки и за няколко минути бе заета със закуската. Въпреки това едва преглъщаше. Все едно, че си бе поръчала твърдо сварени яйца. С тях сигурно щеше да ѝ бъде по-лесно.

— Разкажи ми за дъщеря си — каза неочаквано Рийд и тя едва не подскочи. Вместо да чете „Файненшъл таймс“, както обикновено, мъжът се бе облегнал назад и я наблюдаваше с интерес. О, Господи, къде беше Джон? Последното нещо, което искаше да обсъжда с баща му, бе Алекса!

— Няма нищо за разказване — промърмори с пълна уста. Обърна глава и се опита да смени темата. — Щастлив сте, че живеете тук. Всеки ден се наслаждавате на прекрасната гледка!

— Казва се Алекса, нали? — продължи Рийд, без да погледне морето.

В този момент се появи Джон. Облекчението ѝ бе повече от очевидно. Едва не скочи да го прегърне. Младежът тежко се отпусна на стола и обхвана главата си.

— Имаш ли аспирин, татко? Измъчва ме ужасно главоболие!

— Намира се. За подобни случаи — отвърна баща му. — Почакай минутка. Ще попитам Лаура.

Излезе от стаята, а Хелън стана и отиде при Джон.

— Какво има? — попита тя и леко разтри врата му. — Много шампанско ли пи?

— Прекалено. Чувствам се като пребит.

— Ама че работа! Могла ли да ти помогна?

— Чувал съм, че сексът помагал в такива случаи.

— Ти си непоправим! — перна го по носа Хелън. Той я привлече към себе си. В този момент се върна Рийд. Ако бе забелязал малката сценка, разиграла се в негово отсъствие, с нищо не издаде това.

— Вземи. — Подаде няколко таблетки на сина си. — Майката на Лаура казва, че помагат.

— Майката на Лаура е вещица — обяви намусено Джон, но ги изпи.

— Освен това каза да си легнеш, за да ти подействат.

— А Хелън?

— Какво общо има тук Хелън? Аз ще се погрижа за нея — изпревари я Рийд. — Това ще бъде добра възможност да се опознаем. Нали?

— Ами... да... добре — неуверено се усмихна младата жена. — Наистина, по-добре е да си легнеш — обърна се тя към Джон.

— Ако си сигурна, че няма да се сърдиш...

— Всичко е наред — намеси се баща му и го побутна към вратата. — Върви! Ще се видим по-късно! — И излезе да го придружи.

Джон ѝ хвърли измъчен поглед, но беше очевидно, че се радва на възможността да си легне. Кое то бе чудесно за него, но не и за нея. Какво щеше да прави сама с Рийд през следващите няколко часа? Колкото по-малко време прекарваха заедно, толкова по-добре.

Тя отпи от кафето. Дано му се обади някой с неотложен ангажимент! Но той унищожил всичките ѝ надежди, като се върна в

трапезарията и заяви:

— Изглежда само ние двамата ще ходим на разходка. Ще те чакам на пристана.

ШЕСТА ГЛАВА

Хелън, разбира се, възрази. Каза, че не е необходимо да се чувства ангажиран с нея, че не може да отнема от времето му и освен това има да свърши разни неща. Беше безсмислено.

— Ти ще бъдеш екипаж — рече Рийд, а когато му обясни, че никога не се е качвала на яхта, отвърна, че няма нищо трудно.

— Значи затова Джон се е обърнал — подхвърли тя.

— Не беше с тази яхта. Освен това нали аз ще бъда с теб. — Замълча за миг, после продължи: — Вземи си бански костюм. И не се бави.

Когато слезе на пристана, го намери да налива гориво в малка моторница. Косата му бе разрошена от вятъра, на бузата му имаше петно от машинно масло. Не изглеждаше по-възрастен от сина си и тя осъзна колко лесно е било за шестнайсетгодишната Хелън да бъде очарована. В сравнение с момчетата, които познаваше, той беше хладен и сериозен, но тогава тя не използваше подобни думи. За нея беше вълнуващ и опасностите, които можеше да ѝ донесе, бяха само в негова полза.

— Това не е яхтата — каза той, като ѝ помогна да се качи в лодката. — Тук водата е плитка и има много скали.

Тя се подпря на ръката му, но веднага се дръпна и се насочи към най-далечната седалка. Цялата трепереше. Ако бе забелязал, поне не го показва. Сложи голяма кошница на дъното и запали мотора. Сетне седна зад кормилото и подкара моторницата.

Докато стигнат, Хелън се забавляваше да чете имената на плавателните съдове, покрай които минаваха. Повечето бяха имена на жени — „Фелисити“, „Аврора“, а също и словосъчетания като „Търговец на мечти“ или „Морска болест“. Чудеше се как ли се казва неговата. Не можеше да си представи име като „Дръзката Алис“. По-вероятно „Ариадна“ или „Дездемона“. Доближиха и спряха до яхта с надпис „Морски скитник“. Би трябвало да се досети, че Рийд Уайът е

непредсказуем, въздъхна Хелън. Яхтата беше огромна. Как щяха да я управляват само двамата?

Забелязал тревогата в очите ѝ, Рийд се усмихна.

— Какво има? Чудиш се как ще се качиш ли?

В интерес на истината не ѝ бе минало през ума.

— Изглежда огромна — продума Хелън, без да се помръдне. — Дали все пак няма да имаме нужда и от Джон?

— Може да се управлява с една ръка. Но какво те тревожи? Нали можеш да плуваш.

— Да, разбира се.

— Значи всичко е наред. Да вървим.

Нежеланието да остане насаме с него, заедно с чувството за страх, подкосиха краката ѝ. С мъка се изправи и пое към края на моторницата.

— Стъпи тук. Така ще се покатериш.

— Наистина ли?

— Разбира се. Няма да те оставя да паднеш. Ще бъда зад теб — засмя се той.

Нали точно това ме притеснява, помисли си Хелън, но замълча.

Всъщност се оказа по-лесно, отколкото предполагаше. Или ѝ се щеше да продължи мига, през който усещаше ръцете му върху тялото си. Както и да е, за нула време се озова на борда на „Морски скитник“ и се огледа. Не бе предполагала, че ще бъде толкова интересно. От прозореца на спалнята бе наблюдавала яхтите и бе завиждала на собствениците им, както и на умениято им да ги управляват. А сега бе част от тях и всичко бе така вълнуващо! Почувства благодарност към Рийд.

— Всичко наред ли е? — попита той.

— Да — отвърна Хелън и осъзна, че са съвсем сами. Наоколо беше само вода. Яхтата плуваше в океана. О, тя не беше скитник. Беше дама — елегантна, благородна лейди, чиито стройни линии и полиран дървен обков просветваха под слънчевите лъчи.

След като подминаха дузина малки островчета, Рийд изключи двигателите и започна да нагласява платната. Винаги се бе възхищавала на самотните мореплаватели и бе мислила, че им е много трудно. А се оказа, че изобщо не е така. Всички съоръжения бяха автоматизирани и трябваше само едно натискане на копчето. Чак сега

разбра защо бе така самоуверен, като ѝ каза, че може да се управлява с една ръка. Нямаше никакви кабели, глупости — въжета. Трябваше да научи термините, за да разказва на Алекса. Какво всъщност се канеше да ѝ каже? — сети се неочаквано Хелън. Може би „Знаеш ли, баща ти ме вози с яхтата си“? Детето смяташе баща си за мъртъв.

Набраха скорост и трябваше да внимава за равновесието си. Яхтата подскачаше над вълните и всеки път, когато се гмурнеха, Хелън чувстваше, че стомахът ѝ се бунтува. Но стискаше зъби. Не искаше да се изложи пред Рийд.

Той гледаше някаква карта. Вероятно дочу стъпките ѝ, защото вдигна глава и каза:

— Искаш ли да направиш кафе? Кухнята е срещу главната каюта. Има всичко необходимо.

Идеята да слезе долу не ѝ хареса.

— Хей, добре ли си?

Явно бе видял, че не помръдва. Сигурно съм бяла като платно, помисли си Хелън. Дявол го взел, вечно ли ще се унижавам пред този мъж?

— Чувствам се малко... нестабилна. — Доста скромно обяснение за състоянието ѝ, но нямаше да признае, че ѝ е лошо, я! О Боже, бяха толкова далеч от брега!

— Ясно.

Макар, че не му каза истината, бе убедена, че я знае.

— Не се тревожи, този пасаж е последният. След като подминем Спениш Пойнт, става спокойно. Това са вълнения, предизвикани от пролива.

Хелън кимна не разбиращо. Къде бе този Спениш Пойнт, дявол го взел? Колко ли ще продължи всичко това?

— Ела — каза Рийд след минута и протегна ръка, сякаш усети трепета ѝ. И въпреки убеждението, че не прави най-умното нещо на света, тя му подаде своята.

— Сега хвани руля. Точно така. Дръж го нежно, но здраво. Не го изпускай, не му позволявай да се върти. Точно така. Ето, сега ти управляваш яхтата.

— Наистина ли? — Беше така съсредоточена да държи руля, та забрави, че ѝ е лошо. Започваше да разбира страстта на хората към ветроходството.

— Надявам се, че ти харесва — отбеляза зад рамото ѝ Рийд.

— О, да! — възкликна с възторг, обърна глава и осъзна колко опасно близо е той. Макар да не я докосваше, чувстваше топлината, излъчвана от тялото му, а лицето му бе на сантиметри от нейното. Бе като хипнотизирана. За няколко секунди бе напълно безпомощна, стисната в хватката на чувства, които не можеха да бъдат подчинени на нищо. Вместо да се обърне и да се концентрира върху руля, тя продължаваше да се взира в очите на мъжа. Неочаквано загуби равновесие. Палубата се разклати под краката ѝ. Но какво става? Какво им ставаше и на двамата? — запита се тя. Тогава Рийд сграбчи руля. Светът дойде на мястото си. Хелън разбра, че причината е в нея. В глупавите си мечти, бе изтървала руля и за малко да се обърнат.

— Съжалявам. — Беше нещастна, но той я погледна с нежност.

— Грешката е моя — отвърна и внимателно огледа платната. — Трябваше да се сетя. Това бе първото ти докосване до руля и би трябвало да знам какво ще се случи.

Тя повдигна рамене и усети, че се изчервява. Но той сякаш не забеляза.

— Е, беше глупаво от моя страна — промърмори Хелън и пхна ръце в джобовете си. — Да направя ли кафе?

— Стига да можеш.

— Вече не клати толкова. — Едва сега обърна внимание на гладката вода наоколо. — Със захар, без сметана, нали?

— О, значи си забелязала как го пия?

— Аха.

Не искаше да остава повече с него, нито да дискутира слабостта си, затова отиде в кухнята. Беше тясна каюта, но обзаведена с всичко необходимо — микровълнова печка, машина за миене на чинии, хладилник, фризер и дори фурна. Когато погледна в шкафчетата на стената, откри китайски порцелан, стъклени чаши, а също и консерви от всички видове. Както цялата яхта, и кухнята бе луксозна.

Напълни хромирания чайник с вода и зачака да заври. Реши да поразгледа наоколо. Откри още две каюти, едната с голямо двойно легло, а другата с две едно над друго. Две бани. Хубава яхта. Нищо не бе пропуснато, дори душовете бяха с позлатени дръжки.

Когато се върна в кухнята, водата вреше. А на мраморния плот се бе появила кошница. Значи Рийд бе идвал, докато е разглеждала

спалните каюти. Почувства се неловко. Може би си е помислил, че си пъха носа навсякъде. Кое то май си беше вярно.

Взе чаши и направи кафе. Сложи захар за него и потърси мляко за себе си.

— Мммм, страхотно — възкликна Рийд, като отпи от димящата течност. — Точно от това се нуждаех!

Хелън се усмихна и се подпря на кабината. Имаше нещо интимно в това да пият кафе заедно и тя се чувстваше добре. Но трябваше да обясни какво е правила долу.

— Нали не си мислите, че си пъхам носа, където не ми е работа? Аз... исках само да разгледам. Не съм надничала в чекмеджетата, нито в гардеробите. Само в кухненските шкафови, но трябваше да намеря кафето.

— Да съм казал нещо? Гледай, където искаш! С изключение на белезниците и камшиците под дюшека, няма нищо за криене.

Тя се стресна, но осъзна, че се шегува, и се засмя.

— Просто не искам да си помислите... че съм от онези, които не могат да дишат, ако не надникнат навсякъде.

— Не съм си го помислил нито за миг — отвърна меко той. Изпи кафето и остави чашата. — Отвори ли кошницата?

— Не!

Отговорът ѝ бе така инстинктивно отбранителен, че Рийд се разсмя.

— А трябваше. Там е обядът ни.

— Обяд ли? — Тя го погледна въпросително. — Ами Джон?

— Джон ще спи най-малко още четири часа. Хапчетата, които Лаура му даде, съдържат приспивателно.

— О! — Хелън отпи от кафето и се замисли за перспективата да прекара не само сутринта, но и целия ден с Рийд Уайът.

— Толкова ли е страшно? — попита неочаквано той.

— Моля?

— Идеята да прекараш деня със стареца на Джон — обясни с тъжна усмивка, сякаш четеше мислите ѝ.

— Мислех си... че излизаме само за няколко часа.

— Ако искаш, след час сме си у дома.

— А къде... всъщност отиваме? — поколеба се Хелън.

— В едно заливче на няколко мили от Сейнт Джордж. Но бъди спокойна, обръщам веднага.

— Не! — Думата се изплъзна сама от устните ѝ.

— Не ли? — обърна глава Рийд и тя почувства гореща вълна да залива тялото ѝ.

— Ами, ще бъде неблагоприятно от моя страна — сконфузено измърмори Хелън.

Той се разсмя.

— Хей, я се стегни! Да промениш мнението си, разбирам. Но какви са тези приказки! Аз да не съм някакво благотворително дружество!

— Искях да кажа, че ми е приятно!

— О, благодаря! — направи физиономия той. — Поласкан съм! Какво ще кажеш, ако си призная, че ме ощастливи? — Неочаквано стана сериозен. — Не се случва всеки ден да бъда сам на борда с хубаво момиче.

— Сигурна съм, че не е вярно — смело срещна погледа му. — Не се подценявайте, господин Уайът! Знам, че не е във вашия стил.

СЕДМА ГЛАВА

Заливът, в който Рийд пусна котва, бе пуст. Кое то бе необичайно, като се имаше предвид, че бе разгарът на сезона. Всъщност цялата брегова линия бе осеяна със закътани пещери и плажове. Добри възможности за човек, който търси уединение. Все още не бе убедена, че е постъпила разумно, като се съгласи да прекара деня с Рийд. Но, както отбеляза той, нали бе приятелка на Джон. Колкото до онова, което се бе случило преди десет години — е, то си беше нейна грешка.

Работата бе там, че този мъж бе очарователен и колкото повече време прекарваше в неговата компания, толкова повече го харесваше. Фактът, че е баща на детето ѝ, бе единственият начин да се насили да мисли нормално. Всъщност действаше ли нормално? Какво нормално имаше в това да го приема като добър благороден човек, след като бе изиграл такава пагубна роля в живота ѝ? Трябваше да му каже коя е веднага щом пристигна. Как ли щеше да реагира, ако го обвинеше, че е прелъстител? Едва ли щяха да бъдат сега тук.

Хелън въздъхна. Бедата бе, че не можеше да му каже истината. Нито когато пристигна, нито сега. Никога. Не можеше да рискува да загуби Алекса, колкото и нечестно да бе по отношение на баща ѝ.

Заливът се спускаше плавно към сърповидно оформен.

Плаж, покрит с бял коралов пясък. Спокойно можеше да се доплува до брега. Огледа се и видя Рийд да се съблича.

— Искаш ли да поплуваме преди обяд?

— Ами... не знам — поколеба се тя. — По-добре да се попека.

— Както желаш — отбеляза безразлично той, свали шортите си и тръгна към края на палубата. Отвори някакво чекмедже, извади въжена стълба и я хвърли от другата страна на борда.

— До скоро! — Стъпи на парапета и скочи.

Ами сега? — запита се Хелън. Слънцето препичаше дори през блузата ѝ. Яхтата се полюшваше лениво, а жегата бе доста силна. Ако останеше на палубата, трябваше да си сложи крем. В същото време бе

много глупаво да се маже с крем, след като ще плува. По-добре първо да поплува, а после да се намаже.

Погледна към водата и видя, че Рийд вече излиза на брега. Почувства завист. Защо не направи същото? От Какво да се страхува? Само от себе си!

Когато скочи във водата, не можа да потисне облекчението си, че бе облякла доста скромнен цял бански костюм, а не бикините, които си купи за ваканцията. За пръв път плуваше в дълбока вода. Бе особено чувствено преживяване и тя се гмуркаше с удоволствие, откривайки непозната свобода.

Жалко, че бе сама. Щеше да бъде хубаво да сподели с някого новото си усещане.

— О, значи реши да поплуваш все пак — отбеляза Рийд, като я чу да пляска в плитчините и се облегна на лакът. — Няма ли да излезеш?

— Страхувам се, че ще изгоря.

— Да. — Той взе шепа пясък и го пропусна през пръстите си. — Имаш много чувствителна кожа. Познавах някога момиче с такава кожа. — Той се намръщи. — Беше англичанка като теб.

Колената ѝ се разтрепериха и ѝ се прииска да не бе напускала яхтата. Спокойно, нищо страшно няма! Нищо не можеше да му напомня за нея. Беше я виждал само веднъж гола. Слава Богу, че той не бе настроен да продължи разговора. Легна по гръб и потъна в размисъл.

— Мисля да се връщам. Прекалено е горещо за мен.

— Щом така желаш. И аз ще направя същото.

Идеята да плуват обратно заедно не ѝ хареса, но не можеше да му забрани да се върне на собствената си яхта. Все пак имаше няколко метра преднина и тя се гмурна. Рийд я настигна много бързо, при което Хелън едва не се удави, когато се изравни с нея. Глътна вода, задави се и започна да кашля.

— Хайде, ще ти помогна.

— Мога и сама — отхвърли предложението му тя и хвана края на стълбата. Пренебрегна болката в гърдите и се прехвърли на палубата. Краката ѝ трепереха.

— Извинявай — каза неочаквано той и тя го загледа недоумяващо. — За смеха преди малко — обясни, като изстискваше

косата си. — Но беше много смешна, цапаше като пате във водата. Отначало реших, че си играеш, а после разбрах, че си в опасност.

— Не съм била в никаква опасност! — разсърди се Хелън. — Просто глътнах малко вода. Не ви ли се е случвало?

— Разбира се. Само да не си помислиш, че ти се подигравам.

— А не ми ли се подигравахте? — отвърна, като в яда си отново забрави, че трябва да избягва всякакви спорове с него.

— Не.

— Не ви вярвам! — Тръгна към каютата, но мъжът я спря с ръка.

— Казах, че съжалявам — повтори настойчиво той, а пръстите му я изгаряха като нажежено желязо.

— Добре.

— Не е добре. Кажи ми какво става. Защо трябва да бъда толкова внимателен, за да не те обидя? Аз не съм някой сексуален маниак. Защо не реагираш като нормална жена?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Как реагират нормалните жени? — попита остро, не знаейки какво друго да каже. Очите му потъмняха и станаха почти черни.

— Ами, може би така. — Притегли я към себе си и Хелън усети, че преминаха невидима линия. Реалността престана да съществува. Бяха просто мъж и жена и когато устните му докоснаха нейните, тя не бе в състояние да се съпротивлява.

Рийд я прегърна. Притисна я към себе си. И макар че кожата му бе хладна, от него пулсираше топлина. Трябваше да го спре, а не можеше. Не и когато устните му изпиваха така жадно нейните. И тя отговори — една сляпа, инстинктивна реакция, която бе по-силна от нея.

Странно, помисли си разсеяно Хелън, сякаш беше на друга планета. Беше решила, че завинаги го е изхвърлила от живота си, че е прогонила чувствата, които някога бе възбудил у нея. Но ето че ръцете му я прегръщаха, бедрата му се притискаха към нейните и всички спомени се събудиха. И всичко бе както някога, преди толкова години.

Само тя не бе наивно момиченце. Беше жена, която знае какво иска мъжкото тяло. Особено това тяло. И когато натискът на устните му стана неудържим, а езикът му нахлу дълбоко в устата ѝ, тя се насили и обърна глава.

За нейна изненада той не се възпротиви.

— По дяволите! Това не биваше да се случва.

— Но се случва понякога — прошепна Хелън.

— Не и на мен! — отвърна рязко Рийд и стисна устни. — Ти за какъв ме мислиш!

Можеше да му отговори, но замълча, защото бе зашеметена от факта, че продължава да я вълнува.

— Няма значение — отвърна неохотно. — Виж... аз те провокирах. Не може ли да го забравим! Не е толкова важно, нали?

— Ти можеш ли?

Изразът му бе презрителен, но дали презрението бе към нея, или към него, тя не знаеше.

— Моля те — продължи, защото разбра, че трябва да оправи нещата, преди да са излезли извън контрол. — Беше моментна слабост. Всичко, което трябва да направим, е да го забравим.

— Ще кажеш ли на Джон? — попита Рийд.

— Не! — Отговорът ѝ бе по-спонтанен, отколкото трябваше. — Какъв смисъл има? Мисля, че това няма нищо общо с него.

— Така ли? — вдигна цинично вежда той. — Е, по дяволите!

Обърна се и тръгна към каютите.

— Студено ми е — продума Хелън, макар да знаеше, че трепери не от студ, а от възбуда. — Може ли да взема един душ?

Рийд я погледна през рамо.

— Разбира се. Знаеш къде са баните, нали?

— Да. Няма да се бавя.

Водата бе гореща. Всъщност ако можеше, искаше да попари спомена за докосването му. Но дори и така нямаше да измие мислите и трепетът от току-що преживяното.

Как стана така? — попита се нещастно Хелън. Нали го мразеше? Презираше го за всичко, което причини — на нея и на Алекса.

Отвори очи и се опита да прецени положението. Поне успя да се спре навреме, преди да се е случило непоправимото, помисли си с известно облекчение. Само я беше целунал. А тя бе реагирала като побъркана, което бе ужасна грешка. Грешка!

Мисълта, че ако не го познаваше отпреди, поведението ѝ щеше да бъде същото, не я успокои. Нали го познаваше! Беше спала с него! И доказателство за това бе дъщеря ѝ!

Но той не знаеше, обади се тихичко едно вътрешно гласче. Тогава защо бе толкова разстроен? И защо се държеше така, сякаш се бе случило нещо страшно?

Истината, която се опитваше така настойчиво да отхвърли, все повече и повече се натрапваше в съзнанието ѝ. Имаше само едно обяснение за поведението ѝ и въпреки, че не ѝ харесваше, трябваше да го приеме. Няма значение колко неразумни бяха целувките му. Те запалиха неугаснал огън и днешното ѝ чувство нямаше нищо общо с онова преди десет години. Оставаше и фактът, че той продължава да я привлича. Така както някога. Тогава.

Но как може да я привлича мъж, който бе забравил връзката им? Как може целувките му да значат нещо за нея, когато не помни дори името ѝ?

Беше болезнено. За кой ли път си помисли, че щеше да бъде най-добре никога да не бе стъпвала на този остров!

Рийд явно я бе последвал и също бе взел душ. Намери го в кухнята да приготвя обяда. Върху масата имаше чинии и сребърни прибори. Тънкостенни чаши за вино се отразяваха в огледалната повърхност.

— Надявам се, че обичаш пушена съомга — каза той, с което показва, че макар да не бе вдигнал глава, бе усетил присъствието ѝ. Хелън седна.

— Да, обожавам я.

Рийд се обърна и взе бутилка бяло вино от хладилника.

— Да ти помогна ли? — попита Хелън.

— Ще се оправя сам. — Отвори бутилката и напълни чашата ѝ, преди да седне отново. — Опитай го. Мисля, че е добре изстудено.

Тя отпи. Мъжът извади пушена съомга, дървена купа със свежа салата и сирене като крем.

— Заповядай. Още вино?

— О, не. Все още не.

Хелън плъзна пръсти по чашата си. Виното бе чудесно, студено, приятно и тя почувства напрежението ѝ да се уталожва. Но точно затова бе опасно.

— Както желаш. — Той напълни своята чаша и я загледа как се мъчи да си вземе от рибата. — Чакай, ще ти сервирам.

— Ако нямаш нищо против...

След няколко минути чинията ѝ бе пълна със съомга, гарнирана с бяло ароматно сирене.

— Ще се върнем ли след обяда? — попита Хелън, неспособна да измисли никаква тема за разговор.

— Веднага — отвърна кратко той. Сякаш виното го интересуваше повече от храната. — Не се страхувай. С мен си в пълна безопасност.

— Не се страхувам. — Думите ѝ прозвучаха предизвикателно, но бяха искрени.

— Така ли? — попита Рийд. — Прости ми, но ми е трудно да ти повярвам.

Тя сведе глава.

— Това си е твой проблем.

— Може би. Или по-скоро, ти си моят проблем. — Замълча, сетне продължи нежно: — Защото ние вече сме се срещали, нали, Хелън? И когато те докоснах, всичко си дойде на мястото.

ОСМА ГЛАВА

Хелън скочи от яхтата веднага щом докоснаха вълнолома и тръгна бързо към къщата. Рийд извика след нея, но тя се престори, че не чува. Трябваше да се усамоти. Трябваше да подреди мислите си, да реши какво да прави. Но най-много се нуждаеше от време, за да се справи с чувствата си. Беше се борила със сълзите толкова дълго, че вече не можеше да ги потиска.

Видя, че Джон я очаква на верандата. Ситуацията май се е променила, помисли си с ирония тя, тъй като сега нея я измъчваше главоболие. Той не беше сам. Някакво момиче седеше до него. Държеше кутия кола и предизвикателно клатеше крака си върху рамката на стола. И тъй като бе облечена само с копринена блуза и шорти, за въображението на човек оставаше скрито твърде малко.

— Къде бяхте? — извика Джон, когато Хелън приближи, и той стана да я посрещне. Сложи ръце на раменете ѝ и се наведе да я целуне. Тя едва потисна желанието си да извърне глава. Но той сякаш не забеляза. — Започнах да мисля, че си ме изоставила. Знаеш ли колко е часът? Четири и половина!

— Съжалявам. — Имаше чувството, че тази дума се превръща в основна част от речника ѝ. — Баща ти ме вози с яхтата. Трябваше ни повече време да се върнем, отколкото предполагахме.

— Това не е шега, нали? — Въпросът му бе ироничен, но физиономията му се смекчи. — Е, на мен пък Сузи ми прави компания. Нали, кукло?

Момичето се усмихна, но погледът, който хвърли на Хелън, не бе никак приятелски.

— Беше удоволствие за мен — отвърна тя и прокара яркочервени нокти през русата си коса. — Не се познаваме от вчера.

— Какво мислиш за приятелката ми? Казах ли ти, че имам безупречен вкус?

Хелън се дръпна, тъй като Джон се опита да плъзне ръка по тялото ѝ. Тази страна от характера му не ѝ харесваше и освен това вече

правеше сравнение с баща му.

— Какво ти става? — попита Джон. — Да не се чувстваш виновна, че ме остави сам толкова време?

— Изобщо не се чувствам виновна — отвърна Хелън през зъби, макар че всъщност изпитваше вина, но не и по причините, които той си въобразяваше.

— В случай че те интересува, ще ти кажа, че съм много по-добре. — Помълча и добави кисело: — Както виждам, умираш от нетърпение да го чуеш.

Тя въздъхна. Беше ѝ трудно да говори обективно, докато мислеше колко време ще е нужно на Рийд да закотви яхтата и да се върне до къщата.

— Щях да прекарам един много тъжен следобед, ако не беше Сузи. Освен това се тревожих за вас. Можеше да паднеш зад борда...

Де да бях паднала! — помисли си цинично Хелън. Плачеше ѝ се и ако не заради себе си, то заради Алекса трябваше да потисне сълзите.

— Извинявай — повтори тя, опитвайки се да придаде малко нежност на гласа си. — Разбира се, че ме интересува как си. Но не предполагах, че толкова бързо ще се възстановиш.

— Къде ходихте?

— Къде ли? — повтори като ехо и хвърли нервен поглед назад. Изведнъж осъзна, че от нея очакват отговор и се насили да събере мислите си. — Ами някакъв залив, близо до Сейнт Джордж.

— Кораловата пещера?

— Сигурно. Не знам. Беше много красиво.

— Така е. — Джон вече не изглеждаше толкова враждебен. — Брегът се спуска направо към плажа, нали? И може да се пусне котва съвсем близо до него.

Хелън не бе в настроение да обсъжда красотите на природата. Искаше да се скрие, преди Рийд да се появи, и се чудеше дали синът му не долавя лицемерието ѝ. Но всъщност защо би трябвало да се съмнява? Той ѝ вярваше, вярваше и на баща си.

— А как ти се видя яхтата? — Въпросът му я върна в настоящето.

— О, прекрасна е — отвърна тя и се сети, че може да си намери извинение и да се спаси. — Страхувам се, че не съм родена за ветроходец. Знаеш ли... хвана ме морска болест.

— Наистина ли? — Той веднага се промени, раздразнението му изчезна.

— Да — направи болезнена гримаса тя. — Сигурно затова ти се виждам толкова раздразнителна. Все още не съм добре.

Което си беше самата истина.

— О, милата ми! — Нямаше начин да избегне прегръдката му. — Защо не каза веднага? Само да се върне моят старец! Ще му кажа аз на него!

— Не, моля те, недей! Вината не е негова. Честна дума.

— Е, поне ще има какво да му отвърна, когато започне да ме заяжда за моите ветроходни умения. Предполагам, че ме е натопил как обърнах една яхта?

— Това си е ваш проблем — промърмори Хелън и притисна ръка към челото си. — Обаче ако нямаш нищо против, искам да се прибера и да взема един душ. Чувствам се прегряла и лепкава.

— Разбира се. А къде е татко? Не ми казвай, че си плувала дотук?

— Разбира се, че не. — Тя отново погледна към пътя и сърцето ѝ заби ускорено, защото видя Рийд да приближава. — Ето го. Той ще ти разкаже. — Обърна се към момичето и направи усилие да бъде учтива. — Радвам се, че се запознахме, Сузи. Може би ще се видим отново.

— О, със сигурност — обеща любезно Сузи, но изражението ѝ говореше съвсем друго. — Ще го очаквам с нетърпение.

Хелън бързаше да се скрие. Забрави напълно и малката Сузи, и Джон, когато стигна апартамента си. Затвори вратата, облегна се на стената и въздъхна. Най-сетне сама. Стени, стени — какво облекчение! Заобикаляш се с физически бариери и започваш да си мислиш, че си неуязвим. А не си. Идва някой, прави защитата ти на пух и прах и те оставя слаб и уморен. Както се чувстваше тя в момента.

Бе напълно неподготвена. Но всъщност може ли човек да е подготвен за най-лошото? Въобразява си, че е, а когато се случи, разбира, че не било така. До този момент трябваше да се справя само със собствените си чувства към Рийд. Сега неочаквано се сблъска със страшното очакване, че рано или късно той ще направи връзка, ще събере две и две и ще разбере, че е баща на Алекса.

Е, все още не беше се случило. Можеше и да не се случи никога. Но как да се надява на шанса? Първоначалната ѝ реакция бе притъпена

от целувката. Наистина, опита да се държи нормално след това, но той каза, че...

— Казах, че сме се срещали — повтори Рийд. — Преди години. В Лондон. На една изложба на „Корда Галери“, ако си спомням правилно. Затова ли се мъчиш да скриеш, че си работила в галерия?

Хелън бе загубила способност да говори.

— Знаех си, че нещо ми е познато в теб — продължи той и се взря в нея. — Но тогава косата ти бе по-яркочервена. И не беше толкова слаба.

Беше закръглена кукличка, вярно е. Наистина имаше по-едри гърди и бедра, което я правеше да изглежда по-възрастна. Рийд явно бе сметнал, че е пълнолетна, когато...

Но тя не съжаляваше за загубата на тегло. А колкото до косата — използваше шампоан оцветител.

— Прав съм, нали? — попита той и отпи глътка вино. — Кажи нещо, за Бога!

Помисли си да отрече, но се отказа.

— Да, познавахме се някога. Както казваш, беше много отдавна.

— Преди десетина години. Господи, защо не ми каза? За такъв глупак ли ме смяташ?

Хелън се втрени в него. Хиляди мисли минаха през главата ѝ. Глупак ли беше? Той или тя?

— А защо трябваше да ти кажа. Ти не ме позна. Дори не се сети как се казвам.

— Но аз не знаех името ти!

— Знаеше го...

— Не — прекъсна я Рийд. — Паметта ми може да не е най-добрата, но ако го знаех, щях да си спомня. А нашето запознанство бе... малко нестандартно, меко казано.

Така си беше. Хелън не можа да потисне пристъпа на смях, който се надигна в нея. Боже мой, това вече беше истерия! Не беше време за истерии. Трябваше да се овладее!

— Имената не са важни — продължи той. — Освен това, след като ние... Надявам се, че си спомняш какво правихме... Ти си отиде, без да ме събудиш.

— Но аз помня твоето име — отвърна Хелън ѝ той въздъхна.

— Нали открих галерията. В действителност тя принадлежеше на приятел на Тори. Ето така бях въввлечен в тази история.

Виж ти! Значи и Виктория имаше своята роля. Слава Богу, че не бе продължила да поддържа връзка с Брайън Корда. Той не знаеше нищо за последствията.

— Забравила ли беше? — попита Рийд и тя сви рамене. По-добре да се съгласи, вместо да отговори.

Но ако си мислеше, че с това въпросите му ще свършат, много се лъжеше.

— Та защо не ми каза нищо? Надявала си се, че няма да се сетя?

— Заради Джон — отвърна бързо Хелън и навлажни устни. — Ще му разкажеш ли?

— Ти какво очакваш?

— Не знам. Не знам какво смяташ да правиш. — Почувства се зле. — Сигурно си мислиш, че не трябваше да идвам.

— Къде? Днес? Или на Бермудите?

— На Бермудите, разбира се.

— Но ти не предполагаше, нали? Тори ми разказа как си объркала фамилните имена. Щеше ли да дойдеш, ако знаеше, че Джон всъщност е Уайът?

— Вероятно. — Не смееше да го погледне.

— Значи си ти, наистина. Е, животът понякога поднася подобни изненади. Просто трябва да се справим.

— К-к-ак? — заекна Хелън.

— Ти как мислиш?

— Казах, не знам.

— Затова водим този разговор. — Той отново отпи от виното. — Съжалявам.

Каза го, но не съжаляваше. Начинът, по който я гледаше, предизвикваше в стомаха ѝ приятна слабост противно на волята ѝ. Господи, какво щеше да стане, ако я докоснеше?

— И така, нека уточним нещата. Истинската причина да не ми кажеш коя си е Джон, така ли?

— Да.

Беше лесно.

— А ако кажа, че не ти вярвам?

— Вярно е — едва си пое въздух Хелън. — Наистина ли?

— Да. Във всеки случай...

Тя замълча и помисли как да продължи, но той не ѝ позволи.

— Във всеки случай какво? Слушам те.

— Ти... беше женен.

— Само по документи. С Даяна се разделихме месеци преди изложбата в Лондон.

— Ти така казваш.

— Защо да лъжа? Лесно може да се провери и докаже.

— Не е необходимо.

— Наистина ли? Не ми се вярва. И така, коя е причината да ме гледаш така? Ако не е това, значи е друго.

— Въобразяваш си.

— Аз ли? — Отново вдигна чашата си и отпи. — Мисля, че трябва да уточним какво се случи онази нощ. Искаш да ти се извиня ли? Готов съм да го направя, ако ще бъде от полза. Не трябваше да си отиваш. Бях много тъжен... на сутринта.

— Ти ли... Негодник!

Хелън понечи да стане, но той протегна ръка и я спря.

— Знаех си — каза тъжно. — Знаех си, че има причина. Но кажи ми, как можех да предположа? Нямам навика да прелъстявам девственици.

— Не ти вярвам — грубо отвърна тя.

— Защо? Ти видя, че бях очарован от теб. И все още съм! Ако не бях те докоснал сега...

— Да не говорим за това!

— По дяволите, аз ще говоря! Слушай, ако двамата с Джон възнамерявате да имате някакво общо бъдеще, трябва да изясним нещата.

— Кое по-точно?

— Цялата ситуация. — Той пусна ръката ѝ. И макар че можеше да си отиде, тя не го направи.

Рийд си наля вино и Хелън забеляза със задоволство, че ръката му трепери. Това го правеше да изглежда по-уязвим и макар да не искаше, не можа да потисне чувството на нежност, което се надигна у нея. Затова го попита.

— Ти какво очакваш от мен, да остана ли?

— На острова ли? Да. Какво друго можеш да направиш? Ако не си казала досега на Джон, вече не можеш да го сториш. Ще разрушиш напълно връзката ви.

Хелън прехапа устни.

— Нашата връзка не е от... такова естество.

— А от какво?

— Не те засяга.

— Напротив. Тази сутрин почти щеше да ме набиеш, когато подхвърлих, че най-добре знаеш дали Джон е още в леглото.

— А, да. — Беше забравила.

— Но това не ме изненада. Сигурен бях, че има друг мъж в живота ти. Има, нали?

За миг не го разбра и лицето ѝ почервения. Но осъзна какво има предвид и реши да поддържа подозрението му, за да избегне изводите, до които можеше да го доведе логиката.

— Да — отвърна като се взираше в ръцете си. — Имаше един.

— Само един? — попита скептично той и на нея ѝ се прииска да го удари.

— Я върви по дяволите!

— Без съмнение ще ида. Но засега мисля, че можем да бъдем цивилизовани.

— Кому е необходимо? И какво ще постигнем? — добави, без да разбира какво говори, подтикната от вълната топлина, която заплашваше да я унищожи. Все едно я горяха на клада.

— Мога да убедя сина си, че не си безразлична към моята мъжественост. А ти не си особено убедителна актриса, Хелън.

— И какво от това?

Не искаше да се издаде как я нараниха думите му, но той прие отговора ѝ по друг начин.

— Може да са минали десет години откакто значехме нещо един за друг, но...

— Никога не сме значили нищо един за друг!

— ... но има някои неща, които зная за теб. Наречи го шесто чувство, прозрение, както искаш. Фактът си остава. Ти ме харесваше. Знам, че постъпих лошо, но тогава не ме изгони. Защото го искаше.

— Самоласкаеш се.

— Така ли мислиш? — Той я наблюдаваше и тя знаеше, че трябва да отклони вниманието му, преди да отгатне чувствата ѝ.

— Ти си ужасно арогантен. — Каза първото, което ѝ дойде на езика. — Може би не ти е минавало през ума, че искам да забравя? О, не! Дори и след десет години си мислиш, че си бил незабравим!

— Нямах това предвид. Господи! Никога не съм смятал, че съм прелъстител! Повярвай. И двамата знаехме, че каквато и да е връзка между нас щеше да бъде обречена.

— Защо?

Не биваше да задава този въпрос, но езикът ѝ отново не послуша разума.

— Защо ли? — повтори той. — Мисля, че е пределно ясно.

Тя настръхна.

— Защото сме с различен произход? — попита заядливо, но той само поклати глава.

— Не бъди наивна. Нали чу какво каза Лутър Стайлс. Аз съм бащата на Джон. Знам, че съм прекалено стар за теб и би трябвало да имам повече разум. Ти си мислела същото. Иначе не би си отишла.

Хелън прехапа устни. Беше си отишла по причини, които не можеше да обясни. Беше на шестнайсет години и се страхуваше от това, което бе направила. И от родителите си.

— Поне разбрах защо се отнасяш с мен като с възплъщение на сатаната — неочаквано каза той и изпразни чашата си на един дъх. — Не си ми простила. Ще ми повярваш ли, че аз самият все още не съм си простил?

Тя не издържаше повече.

— Не може ли просто да забравим? Моля те, не искам да говоря повече за това.

— Добре. — Рийд вдигна бутилката, видя, че е празна и изруга. — Но искам да те питам само още едно нещо.

Хелън застина от ужас.

— Какво?

— Защо си отиде? Какво се случи? Нараних ли те? Обидих ли те?

— Аз... аз... Да, обиди ме — излъга несигурно, след което скочи, едва сдържайки сълзите си. — Искам да се връщаме — добави прегракнало, прекоси каютата и излезе на палубата.

ДЕВЕТА ГЛАВА

И какво толкова ѝ каза Рийд, та така я разстрои? Не се страхуваше, че ще разкрие всичко на Джон. Напротив, той искаше да уреди нещата точно заради сина си.

Но защо настояваше толкова много да разбере причината, поради която си бе тръгнала онази нощ? Едва ли, защото държеше толкова много на нея. Тогава тя се надяваше, че ще го види пак. Той знаеше къде работи. Беше му казала за бара, като го остави с впечатлението, че така си помага в ученето. Но повече не го видя, а когато откри, че е бременна, родителите ѝ настояха да напусне работа.

Отначало не им каза кой е бащата на Алекса. Остави ги да си мислят, че е някой посетител от бара, който се е възползвал от лекомислието ѝ. Така беше по-безопасно. Да обяснява, че е била прелъстена от мъж, който е със седемнайсет години по-възрастен от нея, бе прекалено унизително. Вместо това настоя да роди детето и те се съгласиха да ѝ помагат.

Наистина мислеше, че Рийд е женен. Беше ѝ като утешение, когато ѝ бе много тежко. Беше извинение и за постъпката му, но все пак не обясняваше защо поне веднъж не се опита да я намери.

Сега стана ясно, че той всъщност не е бил ангажиран и това би трябвало да я вбеси. Но тя не се ядоса: Чувстваше се опустошена. Не, опустошена не бе точно описание на състоянието ѝ. Сякаш през целия си живот бе чакала този миг, който се оказа едно голямо разочарование. Оставаше Алекса, разбира се. Поне тя все още не бе застрашена. Рийд явно си мислеше, че е плод на друга връзка. Беше унизително, но поне осигуряваше защита за дъщеря ѝ. Хелън въздъхна. Странно нещо е съдбата! Точно когато си мислиш, че всичко е наред, че най-сетне животът ти се е подредил, става нещо неочаквано. И край! Ако не бе срещнала Джон в оня бар в Германия, сега нямаше да е тук. А ако не бе работила в бара в Кенсингтън, никога нямаше да е чувала името Уайът.

Барът бе врата до врата с галерията на Корда. Самият Брайън бе постоянен посетител и Хелън го опозна добре. Ходеше често в галерията и понеже ѝ стана интересно, започна да изучава изкуство. Понякога Брайън я молеше да му помага. Така стана и в онази фатална вечер. Имаше откриване на изложба. Шефът ѝ Клайв бе извикан да обслужва гостите и тъй като не намериха достатъчно сервитьори, той помоли Хелън да му помага. Беше ѝ приятно. Бе развълнувана от възможността да присъства на такова събитие. Всъщност докато не се появи Рийд, тя не проявяваше голям интерес към мъжете, стари или млади, макар че в бара не оставаше без ухажори и предложения.

Вечерта преди партито излезе по-рано, за да помогне на Клайв за коктейлите. Облече нов костюм — червена риза и черни кадифени панталони, които подчертаваха дългите ѝ бедра. Сега си помисли, че тези дрехи са я правели да изглежда по-възрастна. Подредиха питиетата, масите бяха отрупани с храна. Ордъоври от хайвери, скариди, шунка, пушена съомга, при спомена, за която стомахът ѝ отново се разбунтува, и огромна купа пунш, в който плуваха плодове.

Гостите започнаха да идват към шест и половина, а Рийд се появи едва след седем. Хелън разбра, че е влиятелен човек, защото Брайън излезе да го посрещне специално.

Не очакваше да бъде представена. Той беше почетен гост, а тя — сервитьорка.

Въпреки това се хвана, че все по-често гледа към него. Сама не знаеше защо. Брайън бе много по-красив. Но имаше нещо у Рийд, което я привличаше. Тя забеляза, че и други жени се опитват да привлекат вниманието му и изпита завист. Той изглеждаше интересен и интелигентен. Висок, строен, с дрехи, които му стояха великолепно. И докато Брайън се потеше и притесняваше, Рийд явно плуваше в свои води. Бе учтив, с добри обноски, усмихнат и ако не знаеше всичко за изкуството, то знаеше достатъчно, за да поддържа задълбочен разговор.

Хелън въздъхна. Колко наивна е била! За пръв път в живота си срещаше мъж, който отговаряше на представата ѝ за идеалния. Беше около трийсетте. С леки бръчици около устата. От мига, в който го зърна, бе като омагьосана и трябваше да се бори, за да устои на безспорния му чар.

Запознаха се по изключително необикновен начин. Тя вървеше сред гостите и предлагаше питиета, когато някаква жена неочаквано изскочи пред нея. Нямаше начин да избегне сблъсъка. Жената бе едра, висока и доста тежка. Освен това бе с обувки с невероятно високи токове и изобщо не можеше да пази равновесие. Опита да се хване за Хелън и в резултат всички се оказаха на земята — Хелън, таблата и жената.

Това предизвика невероятна суматоха. Хората се отдръпнаха, като се пазеха от пръските шампанско и парченцата стъкло. Брайън дотича да види какво става и щом зърна изражението му, Хелън разбра, че ще бъде обвинена. Още повече, че жената бе лейди Елизабет Бенчли, една от най-щедрите дарителки на галерията. А фактът, че голяма част от питиетата се бяха разлели по роклята ѝ, която несъмнено бе от „Диор“, още повече влошаваше нещата.

— Съжалявам — повтаряше Брайън. — Момичето е неопитно, несръчно, не биваше да му поверявам напитките. О, Господи!

— Добре ли сте?

Хелън гледаше уплашено Брайън и лейди Бенчли, когато дочу тези думи, произнесени с плътен, приятен глас.

— Ами... — Отговорът заседна в гърлото ѝ.

— Не сте наранена, надявам се? — добави с усмивка хубавият непознат и докосна ръката ѝ. — Паднахте много лошо.

— О, Господи! Брайън ще ме убие!

— Първо аз него. Та той няма право да ви обвинява в нищо.

— Вината бе моя — нещастно прошепна тя. — Дали лейди Бенчли ще иска да ѝ възстановя роклята?

— Може да изпрати сметката от химическото чистене в галерията, но вината не беше ваша — успокои я мъжът. — Аз видях всичко. Тя налетя право върху вас.

Хелън преглътна с мъка и го погледна. Осъзна, че всъщност това е той и цяла се изчерви.

— Благодаря ви — рече смутено. — Най-добре да оправя тази каша.

— Ще ви помогна. — Рийд се наведе и започна да събира поголемите парчета стъкло. Хелън го гледаше невярващо.

Брайън се извини на лейди Бенчли и се присъедини към тях.

— Господин Уайът, моля ви, няма нужда!

Рийд се изправи.

— Само помагах на асистентката ви. — Той пхна ръце в джобовете. — Случайни инциденти стават винаги.

— Това не бе случайност! — извика Брайън и се обърна сърдито към Хелън. — Това бе непростима небрежност. Никой ли не ти е казвал да внимаваш, когато носиш табла с чаши? И да не се блъскаш в хората?

— Аз не...

— Не отричай! Да не искаш да кажеш, че лейди Бенчли се е блъснала в теб?

— Но тя ме бутна!

— Глупости! Ти не гледаш къде вървиш! Сега си отивай! Уволнявам те!

— Мисля, че сте малко прибързан, Корда — намеси се Рийд, но Хелън не дочака да види как ще се развият събитията. Беше обидена, унижена, объркана и искаше да се махне оттук. Сигурно всички я обвиняваха за случилото се.

— Хей, какво става? — хвана я за рамото барманът, но тя само поклати глава. Очите ѝ горяха от усилие да не избухне в сълзи. Грабна сакото си и изтича навън. Побягна през алеята, но спря да си възвърне самообладанието. Не можеше да се прибере у дома в това състояние. Ако отидеше при Клайв, той нямаше да я разбере. А както се закани Брайън, тя едва ли щеше да работи в бара.

Беше нещастна. Не беше виновна. Поне не за всичко. Унижението отстъпи място на възмущение и тя си помисли колко несправедлив бе Брайън. Изобщо не видя какво стана. Нямаше право да я обвинява. Само защото богатата лейди Бенчли даваше много пари на галерията, той се страхуваше да не загуби благоволенieto ѝ.

Единственото хубаво нещо бе срещата ѝ с Рийд. Но тя бе толкова разстроена, че дори не го осъзна. А той беше така мил! Много по-мил отколкото очакваше. А може би беше само учтив, рече си начумерено Хелън. Сигурно му е дожаляло за бедното девойче. Тя се бе държала като абсолютна глупачка.

Огледа се, за да се увери, че никой не я наблюдава, и се отправи към къщи. Беше все още светло. Около девет. Бе предупредила родителите си, че няма да се върне преди дванайсет. Брайън бе обещал да я изпрати с такси, както обикновено.

Осъзнавайки, че трябва да се прибере сама, Хелън реши да не взема такси. Галерията бе на Кенсингтън Хай Стрийт, недалеч от Ковънт Гардън. Щеше да повърви до метрото и да си иде с него вкъщи.

Пъхна ръце в джобовете и закричи. Баща ѝ нямаше да бъде очарован, че се е прибрала с метро, но какво да се прави.

Измина около сто и петдесет метра, когато дочу зад себе си шум на кола. Наоколо имаше хора и тя не се уплаши. Колата — тъмнозелен мерцедес, спря и от нея излезе мъж.

— Мога ли да ви откарам? — попита той.

Този глас! Не можеше да го сбърка! Беше Рийд Уайът!

— Къде? — попита глупаво тя.

— Където искате — усмихна се той. — Вкъщи. На ресторант.

Хелън се вторачи в него.

— На ресторант ли?

— Ако сте гладна. Сигурно не сте хапнала нищо. — Кимна назад. — Падането не бе включено в менюто.

— Така е — разсмя се Хелън. — Благодаря ви за подкрепата. Но не биваше да напускате коктейла. Мога да се прибера и сама.

Рийд, който се бе подпрял на вратата на колата, я затвори и приближи.

— Не го направих, защото ви съжалявам — каза тихо и макар че не я докосна, въздухът помежду им затрептя от напрежение. — Бих искал да ви поканя на вечеря. Ще позволите ли?

— Тук спирането е забранено.

— Знам. Е, ще вечеряте ли с мен?

Хелън навлажни пресъхналите си устни.

— Къде?

— Където искате.

— Целите ми панталони са полети с шампанско!

— Е, и?

Той я гледаше право в очите. Молеше я да вечеря с него, помисли си разсеяно Хелън. Беше като сбъдната мечта. Сън. А тя не знаеше какво да направи. Опитът ѝ с мъжете бе толкова нищожен! Той явно я мислеше за по-възрастна. Какво ли би казал, ако му признаеше, че е на шестнайсет?

— Толкова трудно ли е да вземете решение — попита Рийд и докосна нежно лицето ѝ. — Мислех, че сме приятели.

Приятели! Какво искаше да каже?

— Можете да ми вярвате — добави като уточнение. — Не съм Джак Изкормвача. Нито изнасилвач, нито садист. А вие ми показайте, че ме харесвате.

— Тт-ака ли? — заекна Хелън.

— Да. — Той мушна ръце в джобовете си, сякаш ако ги оставеше отвън, нямаше да устои да не я докосне. — Гледахте ме през цялата вечер. Или съм си въобразил?

— Откъде знаете?

— И аз ви гледах!

— Не ви вярвам.

— Защо? В сравнение с онези старици там вие бяхте като свеж пролетен вятър. Тази коса — като развихрени пламъци...

Хелън с нервно движение прибра косата си.

— Не знам какво да кажа.

— Кажете „да“ — настоя той. — Преди да са ме глобили.

— Ами... добре. — Беше глупаво, беше неразумно, но толкова много ѝ се искаше.

Цялата тръпнеше, докато я водеше към колата. Тя бе луксозна, елегантна, миришеше на кожа и на самия Рийд — смесица между одеколон, сапун, уиски и естествената му мъжествена миризма. Настани Хелън до себе си и се усмихна, преди да запали двигателя.

— Е, къде да бъде? „Риц“? „Колонел Зандърс“?

— Не, не „Риц“! — изплашено го погледна Хелън. — Нещо по-обикновено.

— Добре — съгласи се усмихнат той. — Знам нещо по-обикновено.

И я заведе в един японски ресторант в приземния етаж на хотел в Парк Лейн. Не бе това, което си мислеше, когато каза обикновено. Самият хотел бе луксозен и въпреки че не се изискваше официално облекло, беше коренно различен от местата, където бе свикнала да ходи. Седнаха в сепаре, където бяха сами и осветлението бе приглушено.

С негова помощ тя си поръча омар, пържола, зеленчуков бульон и лимонов десерт. За пръв път в живота си пи саке — Рийд ѝ каза, че е оризово вино. През смях опита да се храни с клечки. Той самият яде

съвсем малко. Но изпи няколко големи чаши саке и всеки път, когато тя вдигнеше глава, виждаше, че мъжът не откъсва очи от нея.

Заради това, а и защото бе нервна, Хелън говори повече от обикновено. Не лъжеше. Но го остави да мисли, че живее сама, има собствена квартира и си плаща секретарските курсове като работи вечер в бара. Накрая им донесоха лимонов чай и когато погледна часовника, Хелън видя, че е само десет и половина. Родителите ѝ едва ли щяха да я чакат преди полунощ. Хвърли скришом поглед към Рийд. Все още не можеше да повярва, че е с него. Какво ли щеше да каже лейди Бенчли, ако научеше, че сервитьорката вечеря с почетния гост?

Искаше той да ѝ разкаже нещо за себе си. По акцента му разбра, че е американец, но мъжът не каза нито с какво се занимава, нито къде живее.

— Хареса ли ви?

Въпросът му я стресна и тя осъзна, че през последните минути го е гледала втренчено.

— О, да! Беше страхотно! Много мило от ваша страна, че ме поканихте. Благодаря ви!

— Не ми благодарете като възпитано дете. На мен също ми беше приятно.

Хелън се изчерви.

— Аз не съм дете!

— Не сте, вероятно. — Очите му се плъзнаха по тялото ѝ. И тя усети гърдите си под коприната да настръхват. — Но за миг ми заприличахте. Може би е заради разликата във възрастта. Понякога така въздействам на младите жени.

Беше сигурна, че той знае точно какъв ефект има върху младите жени, но какво да отговори!

— Не се тревожете — добави той и Хелън си помисли, че сигурно е отгатнал мислите ѝ. — Държа на това, което казах. Наистина ми беше приятно тази вечер. Вие всъщност ми направихте услуга, като ми дадохте повод да се измъкна от онова скучно парти.

Хелън навлажни устни, без да знае, че така го възбужда.

— Не мога да повярвам.

Той вдигна рамене.

— Защо? — Впи поглед в устните ѝ и се премести по-близо до нея. Беше на сантиметри от бедрото ѝ. — Само глупак не би предпочел

компанията на една хубава млада жена пред група досадни стари жабоци.

Дъхът му бе горещ. По гръбнака ѝ тръгна тръпка, която не можеше да бъде спряна. На езика ѝ бе да отговори, че не е хубава жена, но инстинктивно усети, че не бива. Освен това какво значение има, щом той го твърди!

— Колко... време ще останете в Лондон? — попита тя.

— Не зная. Няколко дни. Седмица, може би. — Не обещаваше нищо. Сърцето ѝ подскочи, когато взе ръката ѝ в своята. — Каква кожа! Някои жени биха платили милиони да имат такава!

— Това... всъщност не е голямо предимство. Много бързо изгарям на слънце.

— Ясно. — Той я погледна право в очите и сякаш огън близна лицето ѝ.

— О! — Хелън допря ръка до бузата си, която гореше. Бе проклятието на живота ѝ. Много лесно се изчервяваше и сега сигурно приличаше на варен рак.

— Толкова е хубаво да срещнеш някой, който все още не се е научил да крие чувствата си. Смуствам ли ви? Затова ли сте напрегната?

— Не ме смутивате — отрече тя, макар да бе точно обратното. Само фактът, че седеше толкова близо до нея, я оставяше без дъх и мисъл.

Рийд прокара ръка по лицето ѝ, погали устните ѝ.

— Отпусни се — каза той. — Само държа ръката ти. Като се има предвид какво искам да направя, всъщност съм прекалено въздържан.

Имаше чувството, че той не само държи ръката ѝ, но я гали по цялото тяло. Но как да му каже, че когато я докосва, чувства нещо да се разлива от главата до петите ѝ? И е толкова хубаво и сладко, че иска то да продължава вечно?

— Още нещо, господине?

Японският сервитьор бе приближил безшумно.

— Не, нищо. — Погледна я и Хелън поклати глава.

В същото време притискаше ръката ѝ към бедрото си и тя не бе в състояние да мисли.

— Сметката, моля. — Каза го така, сякаш изобщо не се вълнуваше от допира на ръката ѝ.

Сервитърът си отиде, а Хелън остана с чувството, че в тези няколко секунди отношенията им коренно се промениха. Мъжът отново се взря в очите ѝ и тя не устоя на погледа му. Посегна да вземе чантата си и магията свърши.

— Е, това е — промърмори Рийд, а очите му преливаха от желание. — Предполагам, че трябва да те заведа у вас.

Хелън преглътна. Мисълта да седне до него в големия мерцедес я изпълни с тревога. Беше му казала, че живее сама. А баща ѝ сигурно щеше да чуе шума от колата и да погледне през прозореца.

— Ти, разбира се, можеш да ме поканиш на кафе. Всъщност това е чудесна идея. Черно, силно кафе.

— Не... не мога — поклати глава тя.

Очите му леко се присвиха.

— Искам да кажа, че не живея съвсем сама. — Не звучеше добре и затова побърза да добави. — Имам съквартирантка, приятелка.

— Аха. — Не бе сигурна, че ѝ повярва, но напрегнатият израз изчезна от лицето му. — Значи няма как в такъв случай.

— Съжалявам.

— Няма нищо. — Той сви рамене, прибра в портфейла си кредитната карта и забарабани с пръсти по масата. Хелън си помисли, че съжалява за загубената вечер.

Ех, колко хубаво би било наистина да си има своя квартира, да го покани... Но баща ѝ не позволяваше, докато не стане на осемнайсет. Освен това за тази цел ѝ трябваше добра работа с добри пари. А това, което печелеше в бара, не стигаше дори за дрехите ѝ.

Не можеше да го покани в дома на родителите си. Представи си реакцията им — да заведе вкъщи мъж, два пъти по-възрастен от нея! Щяха да си помислят кой знае какво! Отново въздъхна. Беше такава хубава вечер! Досега никога, с никого не ѝ е било толкова приятно. Той се отнасяше с нея като с равна. А когато хвана ръката ѝ... Погледна профила му — високи скули, тънки устни. Имаше дълги мигли, съвсем светли накрая, като сребристите кичури в косата му. Дося ѝ се да зарови пръсти в нея. Но най-много ѝ се искаше да я докосне отново. А ако излезеха от ресторанта, всичко щеше да свърши...

Рийд се извърна и я погледна. И Хелън загуби напълно ума си. Не знаеше какво вижда в очите ѝ, но то явно го разпалваше.

— Можем да пием кафе тук, в хотела — предложи той след дълго мълчание.

— Можем ли? Ами... добре.

— Сигурна ли си?

— Защо не? — сви нервно рамене тя. Нямаше намерение да промени решението си! Та нали иска да се държи като зряла жена.

— Добре — продума Рийд, след като я гледа няколко дълги мига и даде знак на сервитьора.

Хелън си отдъхна.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Но облекчението ѝ не трая дълго, спомни си Хелън и се дръпна от прозореца. Ако тогава ѝ бе известно всичко, което знаеше сега, едва ли щеше да приеме поканата му. Или може би щеше? Наистина беше много млада, но това не бе извинение. Известни ѝ бяха рисковете, които поема. И въпреки това тръгна с Рийд под претекста, че ще пият кафе.

Когато прие поканата му, не предполагаше, че е гост на хотела и единственото място, където могат да пият кафе, е неговата стая. Мислеше си, че има фоайе или кафене, където ще продължат разговора. Но всичко бе затворено, дори барът.

Можеше да откаже и да не се качи. Рийд нямаше да прави сцени. Не бе в стила му. Би могла да се извини и да си отиде. Навън бе пълно с таксита.

Но не го направи. И защо? — запита се сега. Защото бе прекалено горда? Защото той щеше да разбере колко млада и неопитна е? Или глупава? Не. Не напусна хотела, защото искаше да бъде с него. Беше пълна лудост. Познаваше го само от няколко часа, но бе напълно запленена.

Сега осъзнаваше, че не си е давала сметка за опасностите, които я застрашават. Опитът ѝ с мъжете не бе достатъчен, беше наивна. И освен това до този момент не бе срещала мъж като Рийд.

Той имаше оправдание. Беше пил, и то доста. Комбинацията от шампанско, уиски и саке сигурно не е никак безобидна. Тя си спомняше, че не вървеше съвсем стабилно, когато тръгнаха и може би затова бе обгърнал раменете ѝ. Дали можеше да шофира в това състояние? Едва ли.

Апартаментът, в който я въведе, бе впечатляващ.

Кафето пристигна след секунди. Явно обслужването бе на високо ниво. Рийд благодари на сервитьора, който си отиде с лека усмивчица. Какво ли си мислеше? Това, което ѝ мина през ума, не ѝ хареса.

— Няма ли да седнеш? — попита Рийд и посочи канапето. Хелън кимна, но седна на един от фотьойлите.

С изненадано изражение той прекоси стаята. Седна на канапето, кръстоса крака.

— Е, няма ли да налееш кафето?

— О! — Изчерви се цялата, защото осъзна, че я бе поканил на канапето, за да е по-близо до масата и да сервира по-лесно. Но бе така объркана, че не се досети. — Сега.

Рийд се настани удобно и сложи ръка на облегалката. Разкопча горните копчета на ризата си и Хелън видя загорялата кожа на гърдите му.

— Захар или сметана? — попита, като седна на крайчето, почти на метър разстояние от него. — Или го обичате черно?

— Ти как мислиш?

— Не зная.

— Познай!

— Предполагам, черно.

Той направи гримаса.

— Да не мислиш, че съм пиян?

— Не... защо...

Хелън напълни чашата и я постави пред него.

— Заповядайте — добави и побутна купичката със сметана и захарницата. Сетне сипа на себе си. Ръцете й леко трепереха. Той се пресегна и ги взе в своите.

— Не съм пиян — рече меко. — Поне не дотолкова, че да не виждам очевидни неща. За пръв път правиш това, нали? Трябваше да се сетя по-рано. Сигурно алкохолът е притъпил възприятията ми.

— Няма значение.

— Има. Трябва да те заведе у вас. И ще го направя веднага, щом кафето проясни главата ми.

Не беше се чувствала никога така неопитна. Въпреки усилията й да изглежда зряла, беше се провалила. Той сигурно би си избрал друга. Не някаква глупава хлапачка, която няма достатъчно ум в главата.

— Хей — каза Рийд и Хелън изведнъж осъзна, че все още държи ръцете й. — Не гледай така тъжно. Не е настъпил краят на света! Прекарахме чудесно. Поне аз. За теб не знам.

— О, и аз! — разпалено потвърди Хелън. — И изобщо не трябва да си ходя. Освен ако моята компания не ви уморява.

— Не съм казал такова нещо. Не биваше да те водя тук.

Тя премига.

— А... разбирам... — Опита се да измъкне ръце, но безуспешно.

— Нищо не разбираш! — Вдигна глава, срещна очите ѝ и отново извърна поглед. — Там е бедата!

— Но...

— Шшшт! — Той неочаквано долепи ръцете ѝ до устните си.

Тя потръпна. Докосването ѝ подежда като огън.

Сигурно усети реакцията ѝ, защото я пусна, посегна към чашата си и я изпи на един дъх. Сетне я погледна със съжаление и стана.

— Готова ли си?

Този груб въпрос би трябвало да я обиди, но тя вече знаеше, че той постъпва така не защото я мисли за млада и наивна. А защото я харесва. И това ѝ даде смелостта да го погледне и да каже:

— Не. Няма да тръгна.

Рийд седна. Не бе сигурна дали е сърдит. Единственото, в което бе сигурна, беше, че е твърде близо до нея и че е много нетърпелив.

— Късно е. — Гласът му бе дрезгав. — Да не прекаляваме.

Тя остави чашата си.

— Добре. Готова съм. — Нямахте сили да спори с него.

Но сега той не помръдна. Затвори очи и потърка чело, сякаш го болеше глава.

— Добре... ли си? — поколеба се Хелън и едва докосна ръкава му, а той отвори очи и я загледа с нескрита жажда.

— Дали съм добре? — повтори като ехо, изведнъж я сграбчи и я извърна към себе си.

Устата му намери нейната, пръстите му се плъзнаха по коприната на блузата ѝ. И макар да го очакваше, Хелън почувства неописуемо удоволствие от допира на устните му и от горещия език, който разтвори нейните и се шмугна в устата ѝ. Ръцете му обхванаха гърдите ѝ. И тялото ѝ отказа да слуша какво му подсказва мозъкът. В някакво далечно кътче на съзнанието остатък от здрав разум ѝ нашепваше, че това, което правят, е опасно. Но тя не искаше и да знае.

Мъжът я подлудяваше. Беше хубаво, беше прекрасно, сякаш цялата се топеше, а кожата ѝ пламтеше. Сърцето ѝ биеше лудо, ушите

й бучаха. Следвайки инстинкта си, тя плъзна ръка в косите му. Рийд леко я побутна и я остави да падне сама на канапето. Ако му покажеше, че не иска, ако го отблъснеше, или го помолеше да спре — сигурно щеше да я пусне. Така че, помисли си сега Хелън, той не бе виновен.

Но тя бе така завладяна от новите чувства, че не можеше да мисли трезво. Косата му бе като коприна. Ръцете ѝ погалиха врата му и мъжът потръпна.

Господи, преди тази нощ тя дори не знаеше, че идва миг, след който няма връщане назад. След който човек губи контрол и остават единствено чувствата.

Без да откъсва устни от нейните, Рийд хвърли вратовръзката си и разтвори ризата си. Сетне хвана ръката на Хелън и я сложи на гърдите си.

Сетне не си спомняше много добре. Когато разкопча блузата ѝ, съжали, че не е облякла нещо по-сексапилно. Но той явно не се интересувахе от бельото ѝ. С нетърпеливи пръсти свали сутиена ѝ и обхвана гърдите ѝ.

Дори сега я обзе дивият пламък на удоволствието.

Почувства, че я поваля на канапето, а от слабините ѝ тръгна жар, която се разля по цялото ѝ тяло. Подробностите за това как е свалил дрехите ѝ се губеха и макар че в хотела не бе студено, там, където я докосваше езикът му, я побиваха тръпки.

Не си спомняше кога я бе отнесъл в спалнята. Леглото бе оправено, но Рийд я положи върху покривките и я притисна с тяло. Едва тогава забеляза, че той също е гол.

Непознатата тежест на мускулестия му корем бе сепваща, а когато почувства допира на възбудената му плът о бедрото си, малко се уплаши. Паниката ѝ обаче не продължи дълго. Той отново намери устните ѝ. Страхове ѝ се изпариха и когато започна да отговаря на страстните му целувки, колебанието ѝ напълно се стопи.

Разбира се, спомни си Хелън, имаше още едно усложнение. Откритието, че е девствена, предизвика у него диво възклицание, но беше късно. Сега тя си даваше сметка, че не е можел да спре в оня момент.

Всъщност той само проникна в нея. Силното му желание и девствеността ѝ бяха причина съвсем скоро да достигне екстаза.

Тогава трябваше да стане и да си отиде. Но тя не можеше да мисли. Рийд я бе притиснал е тяло и освен това се чувстваше слаба и изтощена. Толкова изморена, че затвори очи, а когато ги отвори, осъзна, че е поспала.

Помисли си, че и той е заспал, но щом опита да се измъкне, Рийд изръмжа. Загледа неவிждащо, след което зарови глава между гърдите ѝ. Веднага почувства възбудата му и реши да не му позволява повече нищо. Но той я зацелува, ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, и тя забрави всичко. Чувстваше се свободна, волна, нежните му пръсти превръщаха решението ѝ да се съпротивлява в глупост. Несъзнателно го подкани да проникне в нея и зашепна думи, които никога не бяха идвали на устните ѝ.

Този път Хелън почувства топлина, приятно изпълване и страстна необходимост да се слее изцяло с мъжа. Желаше го и го помоли да продължи. И той го направи.

Самообвиненията дойдоха по-късно.

Вероятно бе заспала отново. Когато отново опита да се измъкне, Рийд не се събуди. Единият му крак бе прехвърлен върху бедрата ѝ. Трябваше да го отмести, но той само промърмори нещо насън и зарови глава във възглавниците.

Тя се облече безшумно. Това бе началото на съмненията и обвиненията. Вдигна панталона си от земята и се чувства отмаляла. Испита срам, а не радост. Не отиде в банята да се измие. Страхуваше се да не го събуди. Трябваше ѝ време да подреди чувствата си, преди да го види отново.

Само че не го видя никога. Родителите ѝ така и не разбраха нищо. Не и тогава. Баща ѝ бе заспал, когато таксито спря пред тях, а ако майка ѝ бе чула, на другия ден не спомена нищо. Вероятно бе решила да скрие кога се е върнала дъщеря им. И по-късно, когато им каза, че е бременна, никой от тях не направи връзка с тази нощ.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

За нейно облекчение Рийд не дойде на вечеря. Когато Джон попита къде е баща му, Виктория обясни, че отишъл в града. Атмосферата на масата бе хладна.

Хелън не беше гладна. Въпреки че не бе хапнала нищо през целия ден, нямаше апетит и бе благодарна, че Джон го отдаде на неразположението ѝ. Сигурно си мислеше, че не понася морето. Което бе смешно, защото до целувката на Рийд, тя се чувстваше отлично. Отлично ли? Как можеше да се чувства отлично в компанията на Рийд Уайът? Но така си беше.

Поне Сузи, която и да беше тя, си отиде, помисли си с облекчение Хелън. Не би издържала компанията на това момиче, което явно се стремеше да заеме мястото ѝ.

Джон също бе проблем. Не можеше да го избягва и въпреки усилията си, не можеше да се държи с него както преди. Просто вече съществуваше Рийд. Беше тук, между двамата им и ако в началото бе само леко уплашена, сега бе изпаднала в истинска паника. Не защото се страхуваше, че той ще разкаже на сина си. Това, което я тревожеше, беше нейното място в ситуацията. Нямаше предвид само събитията отпреди десет години. По-важна бе реакцията ѝ днес следобед. Докато бе под душа, си мислеше какво ли щеше да стане, ако я бе целунал отново!

— Ще излезем ли след вечеря?

Въпросът на Джон я върна в настоящето и тя се помъчи да не се издаде. Защото си мислеше колко хубаво би било да бъде под душа с Рийд! Чак ръцете ѝ се изпотиха.

— Ами... Много съм изморена. Най-добре да си легна.

— Както искаш — съгласи се Джон, но я погледна учудено.

— Май след посещението ви снощи в галерията нямате повече желание за забавления — заяде се Виктория и Хелън за пръв път се почувства благодарна за намесата ѝ. Подаде на Джон тема за разговор.

— Нали искаше широко обществено отразяване на събитието? Е, благодарение на мен, го получи.

— Не и от този род, благодаря — не спираше лелята.

— Я не ме критикувай! Защо мислиш, че съм провалил твоето парти? Нямаше ли Лутър успех? Чух, че се влачиш след него като...

— Джон!

— Как смееш!

Двете с Виктория извикаха едновременно, но той не им обърна никакво внимание.

— И докато сме на темата — продължи, — защо мислиш, че можеш да не ме пуснеш на откриването? Галерията може да е твоя, но татко я финансира, а аз съм му син.

— Съмнявам се понякога — безпощадно подхвърли Виктория. Хелън искаше да потъне в земята. Не бе свикнала на подобен род отношения.

— Да, но съм негов син — отвърна студено Джон. — И тази къща е моя. Един ден ще ми принадлежи. Не на теб! — Той смачка салфетката, бутна стола си и излезе от стаята.

— За голямо съжаление — промърмори Виктория.

Хелън предполагаше, че Виктория няма да ѝ прости затова, че присъства на унижението ѝ, но нямаше как да се измъкне. Настъпи тишина, докато неочаквано лелята проговори:

— Много сте бледа. Сигурна ли сте, че сте добре? Разбрах, че сте била болна.

Ето едно добро оправдание, помисли си Хелън. Можеше да потвърди и да си иде. Защо не — още повече, че каквото ѝ да се случеше тази нощ, след две седмици щеше да бъде забравено и семейство Уайът щяха да бъдат само спомен.

— Не съм бременна, ако за това намекувате. За ваше сведение, бременността не предизвиква следобедно неразположение.

— Не ме учете! Знам всичко за бременността. Нали имах снаха!

— Извинете — въздъхна Хелън. Не искаше да спори със сестрата на Рийд. — Просто днес следобед ми стана лошо. Хвана ме морска болест.

— Аха. — За пръв път лелята я погледна със съчувствие. — И аз не обичам лодките. Особено малките. Веднъж пътувах до Карибските острови, но е кораб и бе чудесно. Обаче яхти и лодки — о, не!

Изведнъж сякаш осъзна с кого говори и настроението ѝ рязко се промени.

— Бяхте с Рийд, така ли? А къде беше Джон?

— Той имаше главоболие. Рийд бе така любезен да ме покани.

— Хм! — Ноздрите на Виктория трепнаха леко, когато спомена името на Джон, но когато чу името на брат си, цялата настръхна. — Той е много любезен човек, моят брат. И щедър. Понякога прекалено.

Хелън не бе сигурна за какво говори, но се изкушаваше да попита дали и галерията влиза в това число.

— Не е необходимо да ви казвам да не добивате грешно впечатление за него — продължи Виктория по-агресивно. — Искам да кажа, че след като се разделиха с Даяна, имаше много жени, които се хвърляха на шията му, но всичко бе напразно.

— За какво намекувате? — настръхна Хелън. Беше решила да не се поддава на провокации, но тази жена бе ужасна.

— За нищо. Господи, та нали сте... приятелка на Джон. Просто си говорим. Не мога да разбера защо всички тази вечер са така раздразнителни? — вдигна очи към тавана Виктория.

Искаше да ѝ каже, че виновната е тя. Начинът ѝ на водене на разговор би изкарал извън кожата дори светец. Но отново се въздържа. Това нищо нямаше да промени.

Хелън се извини и напусна всекидневната. Не знаеше къде е Джон и не я интересуваеше. Мечтаеше да остане сама. Заспа веднага, но сънува кошмари. Най-страшният бе, че Рийд взема Алекса. Събуди се цялата в пот. Той не можеше да направи това!

Разбира се, имаше и други сънища. Сънища, в които бяха отново заедно и се целуваха, и се любеха.

Събуди се много рано и излезе на балкона, като се чудеше как ще издържи още девет дни.

Но Рийд разреши въпроса по най-лесния начин. Когато слезе за закуска, той не бе в трапезарията и Джон и каза, че е заминал.

— Взе ранния самолет за Атланта — добави, без да знае, че успокоява страховете ѝ, задето не е отлетял за Лондон. — Някаква среща на управителния съвет, както каза леля Вий. Ще се върне утре или вдругиден. А сега седни, за Бога! Не съм те виждал от вечеря.

— Искаш да кажеш, че не дойде с теб в града? — попита изненадано Виктория и Хелън се сви на стола от страх да не започнат

нов спор.

— Излязох сам — отвърна с пълна уста Джон. — Някакви възражения?

— Върна се много късно — отбеляза лелята. — Всъщност това не ме засяга. Та какво смятате да правите днес?

— Не знам. — Джон погледна Хелън. — Ти какво искаш да правим, скъпа? Да излезем с велосипеди? Или да отидем на плаж?

— Според мен, тъй като... Хелън... — Виктория със запъване произнесе името ѝ — не се чувстваше добре вчера, ще е по-разумно да не се излага на слънце. Всъщност мисля, че климатът тук не ѝ понася.

Така си мислиш! — рече си цинично Хелън. Нищо не бе се променило. За миг си бе въобразила, че Виктория е променила отношението си към нея. Глупости! Просто я използваше, за да се заяде с Джон.

— Напротив, климатът ми харесва. И ми се иска да излезем с велосипеди. Да отидем до Хамилтън. Беше споменал за някаква лодка с остъклено дъно, която можем да наемем?

— Мислех, че не си падаш по лодките? Поне след вчерашното ти преживяване.

— Това бе различно — започна да обяснява Хелън, когато Виктория се намеси.

— Баща ти каза, че нещо я разстроило.

— За какво става дума? — попита Джон. — О, Господи, само да не е поредният му опит да ме очерни!

— Не, разбира се. Просто не се чувствах добре.

— Сигурна ли си?

— Да. Джон, баща ти е... очарователен. — Думата заседна на гърлото ѝ. Стана ѝ смешно, че трябва да обяснява на Джон какъв е баща му. Поколеба се за миг и добави бързо: — Леля ти се страхува, че имам грешни впечатления за него. Всъщност някои жени може и да имат.

— Не те разбирам.

— Нали ми предложи да ме забавлява, докато ти страдаше от главоболие.

Джон се намръщи.

— Искаш да кажеш, че те е свалял?

Гледаше изумено, но не колкото Виктория, а Хелън нямаше сили дори да се разсмее.

— Не. Вие чувате ли какво говоря? Леля ти мисли, че... аз мога да се намеся в живота му или нещо такова.

— Не говориш сериозно — изкриви устни Джон. — Та той е толкова стар!

Виктория млъчеше. Джон се обърна към нея.

— Ама ти си луда, знаеш ли? Продължаваш да приемаш всяка жена като потенциална опасност. Е, добре, лельо Вий, татко дори и да си намери подходяща съпруга, няма да те изгони. Тъй че си живееш спокойно. Той просто се възхищава на хубавите жени. Твоите имоти са абсолютно сигурни.

— Баща ти никога няма да ме изгони — отговори леля му, но Хелън почувства, че критичната точка отмина. — Отивам в галерията — обяви тя и стана, поклащайки се на смешно високите си токчета.

Джон реши да се възползва от това, че са сами, заобиколи масата и седна на рамката на стола.

— Ммм, ухаеш прекрасно — зарови лице в косите ѝ той. Трябваше да го отблъсне, а не знаеше как.

— Още съм гладна — оправда се тя и посегна към филийка хляб, въпреки протеста му.

— И аз — отвърна Джон, — но за теб. Кога ще го разбереш. Ние сме създадени един за друг.

Хелън не отговори. Добре че се появи прислугата. Но рано или късно трябваше да му каже, че нямат общо бъдеще. Ако повторната поява на Рийд в живота ѝ не означаваше нищо за него, то определено променяше чувствата ѝ към сина му.

Вероятно ще трябва да каже истината. Е, не цялата. Не и за Алекса. Може би ще трябва да обясни, че тя и баща му веднъж... какво? Какво да каже? Че са били любовници? Любовници! Думата заседна на гърлото ѝ. Бяха спали заедно, само това. Тук любовта не влизаше в сметката. Но ако признаеше, как ли щеше Джон да реагира? Щеше да си направи грешни изводи и връзки. Които по отношение на нея щяха да бъдат ужасни. Той я познаваше добре. Знаеше, че тя не спи, с когото ѝ падне. А ако съпоставеше датите...

Добре поне, че следващите няколко дни не се налагаше да взема бързо решение. Беше страхливка, знаеше го. Не искаше да мами Джон,

който винаги е бил така добър с нея. Но какво друго ѝ оставаше?

И така двамата прекараха няколко чудесни дни. Плуваха, играха тенис в задния двор на къщата. Дори се разходиха с лодката със стъклено дъно и Хелън научи доста за историята на острова.

Нощите бяха по-тежки. Сега, когато спомените от миналото се бяха събудили, в главата ѝ отново и отново се въртяха сцените с Рийд. Колкото повече мислеше, толкова повече обвиняваше себе си. И това бе най-лошото. Беше ѝ лесно да хвърли вината върху него, когато шансовете да го срещне бяха минимални. Но сега видя, че не е чудовището, за което го смята, и не можеше повече да оневинява себе си.

Рийд се върна в сряда вечерта, а Хелън го видя чак в четвъртък сутрин.

Когато слезе за закуска, се чувстваше като престъпник. Нямаше представа как да се държи, а беше убедена, че Виктория ще следи зорко реакциите ѝ.

Но единственият човек на масата бе самата Виктория и Хелън седна с облекчение.

— Къде е Джон? — попита лелята. — Мислех, че ще слезе да види баща си. Особено след като излизяхте снощи.

— Аз съм виновна — рече Хелън и си наля кафе. — Искях да танцуваме и мислех, че баща му няма да има нищо против.

Виктория не забеляза смущението ѝ. Явно фактът, че Рийд си е вкъщи, бе най-важен.

— Брат ми не го показва, но сигурно не му е приятно синът му да го търси само когато иска нещо.

— Не мисля, че...

— Джон не ви ли е казал, че парите, които харчи, не са негови? — прекъсна я Виктория. — Не вярвам да се заблуждавате, че печели толкова много. Ако искате да знаете, Рийд плати дори самолетните ви билети!

— Съжалявам. Не знаех.

— Ами, типично за Джон. Пропилява всичко, което спечели, а после иска от баща си.

Появата на прислугата прекъсна разговора. Но ѝ стана неприятно, че Рийд е платил идването ѝ тук.

Поръча си припечени филийки и в този момент той влезе в трапезарията.

— Само кафе — нареди на момичето и поздрави сестра си и Хелън. — Добро утро.

Хелън очакваше да е облечен като за работа, но той бе по шорти и риза с къси ръкави. Следващият поглед ѝ показва, че не изглежда добре и тя си помисли, че сигурно е уморен от пътуването.

— Няма ли да ходиш в банката? — Виктория зададе въпроса, който Хелън сама искаше да зададе. — Мислех, че имаш среща на управителния съвет. Нали затова се върна снощи, вместо тази сутрин.

— Среща на управителния съвет има — отвърна Рийд и седна на другия край. Взе вестника, който лежеше на таблата и погледна заглавията. — Но няма да ходя. Сега може ли да изпия едно кафе?

Докато сестра му наливаше кафето, Хелън си позволи още един бегъл поглед. Изглеждаше някак остарял и тя с учудване откри, че ѝ е още по-мил. Той вдигна очи и срещна нейните. Изглежда прочете оценката и помръкна.

— Добре ли си?

Трябваше ѝ време, за да осъзнае, че пита нея.

— Моля?

— Добре ли си? Нали беше... неразположена?

— О! Да. Добре съм, благодаря. А вие как пътувахте?

— Горещо-долу. — И изведнъж попита: — Какво правихте с Джон, докато ме нямаше? Надявам се, че сте разгледали целия остров.

— По-голямата част — потвърди Хелън. — Времето бе чудесно.

— Мислех, че го намирате малко горещо — намеси се Виктория, явно решила, че много дълго е мълчала. — Не сте дори с лек загар.

— Кожата ѝ е много чувствителна — отбеляза Рийд, преди Хелън да успее да измисли нещо. — Знаеш ли, Стайлс бе на летището снощи. Пътуваше за Ню Йорк. Не знаех, че си уредила нещо и там.

Виктория почервения.

— Не съм. Откъде разбра къде отива? Не вярвам да те е информирал.

— Питам го.

— Защо не ми каза снощи?

— Не се сетих. Ако щеш вярвай, но имах много по-важни проблеми от Лутър Стайлс.

Виктория изсумтя, но не възрази. Хелън довърши закуската си в пълно мълчание.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джон влезе в трапезарията точно когато Хелън ставаше от масата и тя много се смути, защото понечи да я целуне пред баща си. Усмивната му каза, че ще го види по-късно, излезе от къщата и тръгна към вълнолома. Дори в този ранен час слънцето бе силно и тя бе доволна, че облече дреха с ръкави, които криеха раменете ѝ.

Моторницата бе закотвена на кея. Хелън я побутна с крак. Тя се разклати и ѝ напомни утрото, когато излязоха с Рийд. Не искаше да мисли за него. Ех, защо ли прие поканата му! Той нямаше да се сети коя е, ако не бяха прекарали целия ден заедно.

Камъните под краката ѝ бяха бели. Всичко на Бермудите бе чисто и ярко, помисли си тя. С изключение на мислите ѝ.

Близо до водата растяха дървета и храсти, устойчиви на песъчливата почва и покрити с буйни цветове. Накъдето и да погледнеше имаше цветя. На Алекса щеше да ѝ хареса. Но тя никога нямаше да дойде тук. Не и с майка си. Какво ще прави, когато порасне, бе нещо, което Хелън не се наемаше да предсказва. Отново мисли в нежелана посока! Не можеше да избягва факта, че един ден Алекса ще стане по-настойчива по отношение личността на баща си. Сега всичко бе лесно, но докога щеше да продължава?

Отиде до края на кейчето, седна и се загледа към пролива, когато усети, че не е сама. Той не бе издал никакъв звук, но някакво шесто чувство я накара да обърне глава.

— Къде е Джон? — попита тя, но Рийд само вдигна рамене, от което стана ясно, че е сам. Пулсът ѝ се ускори.

— Предполагам, че довършва закуската си. Има ли значение? Искah да говоря с теб. Или е забранено?

— Не... е — навлажни устни Хелън.

— Щедростта ти ме ласкае! — Тонът му бе ироничен. — Приятно местенце. Понякога искам да разполагам с повече време, за да му се насладя.

Тя се опита да успокои дишането си. Той бе на крачка от нея. Би трябвало да увеличи разстоянието. Как? Отзад бе морето, отпред — неговото гъвкаво силно тяло. Почувства се безпомощна.

— Е, сигурно не работиш непрекъснато.

— Прекарвам голяма част от времето, като пътувам до различните клонове на банката. Просто използвам работата като компенсация.

Като компенсация ли! На какво?

— Разбирам. — Нищо не разбираше, но бе по-безопасно да се съгласява.

Изражението му се промени. Явно не приемаше опитите и да избегне разговора. Хелън заби поглед в земята, за да не срещне проникателните му очи.

— Влюбена ли си в Джон?

Дъхът ѝ секна. Въпросът бе така неочакван! Тя се вторачи в мъжа. Сетне събра сили и отвърна несигурно:

— Не е твоя работа.

— Но бих искал да зная.

— Защо?

— Ти как мислиш?

— Може би защото... си му баща.

— Ах, да — изви устни Рийд. — Каква ли друга причина може да има? — Това не беше въпрос. — Вероятно си мислиш, че имам задни мисли относно вашата връзка.

— Имаш ли? — поколеба се Хелън.

— Може би — прекара ръка през косите си той. — Мислих много.

— И аз също. Няма защо да се тревожиш. Знам какво трябва да направя.

— Така ли? — погледна я изненадано Рийд. — Ужасно бих искал да науча. Щеше ми се моето положение да е толкова просто колкото твоето.

— Какво те кара да мислиш, че... — прошепна Хелън.

— Аз ходих там — каза рязко той. — В бара. Върнах се. Но теб те нямаше.

— Шегуваш се! — Почувства вълна на истерия да се надига в нея. — Да не очакваш да ти повярвам? Не си се връщал в бара и те

презираю, задето лъжеш.

— Не лъжа.

— Моля те...

Хелън се обърна и обви с ръце раменете си. Как можеше така безочливо да лъже! Въпреки заканата на Брайън Корда, тя работи при Клайв още шест седмици след фаталната нощ. Рийд изобщо не се появи. Господи! Та нали го търси сред посетителите? Нали се взира във всяко мъжко лице? Нали плака седмици наред? Постепенно осъзна, че е глупачка. Мъж като него си доставя удоволствие, без за мисли за последствията.

Сетне откри, че ще има бебе и фантазиите отстъпиха място на паниката. Беше съвсем млада. Не знаеше какво да прави. Добре че бяха родителите ѝ. След години тя им каза истината. Всичко изглеждаше като някаква банална, изтъркана история. Патетично признание. Те не я упрекнаха, но сигурно са се чудили къде са сбъркали.

— Хелън...

Гласът му я стресна и предизвика тръпки по цялото ѝ тяло. Стоеше зад нея, ръцете му докоснаха леко раменете ѝ.

— Моля те...

Това бе единствената дума, която можа да произнесе. Мозъкът ѝ сякаш отказваше да работи.

— Отпусни се. Не се страхувай! Искam само да поговорим. Да изясним нещата.

— Нямаме нищо за изясняване!

— Върнах се в бара, но... нека сега не говорим за това. Макар че е истина, колкото и да не ми вярваш.

Тя затвори очи.

— Не искам да говорим.

— Но аз искам. Откакто бяхме на яхтата, само за това мисля.

— Наистина ли?

Без да иска, в гласа ѝ се прокрадна сарказъм, но Рийд остана спокоен.

— Да, наистина. И независимо дали ми вярваш, или не, ще трябва да изслушаш моята история.

По дяволите, не искаше нищо да слуша! Той беше толкова искрен! И в това бе бедата. Дори след всичките тези години, в нея бе останала частица, която му вярваше. Това я плашеше най-много. Но тя

нямаше да му позволи да надникне в душата ѝ. Затова вдигна безразлично рамене.

— Добре — каза, като се взираше в морето, сякаш всичко, което щеше да ѝ каже, не представляваше никакъв интерес. — Ти имаше цели три дни, за да измислиш някакво обяснение.

— Не е така! — Рийд изруга и от тона му стана ясно, че е искрено възмутен. — Нима мога да си спомня само за миг подробности отпреди десет години?

— Не ме интересува.

— Сигурна ли си? — Сграбчи я и я обърна към себе си. — Още по-зле за теб. Ще се наложи да чуеш каквото искам да ти кажа.

Хелън си помисли да се бори, но реши, че е безсмислено. Допирът на пръстите му ѝ доставяше удоволствие.

— Най-добре ме пусни. Глупаво е. Някой... може да ни види.

Дъхът му опари ухото ѝ.

— Кой? Джон? Това тревожи ли те?

— Би трябвало да тревожи... теб. И Виктория.

Рийд наведе глава и косата му докосна лицето ѝ.

— Не ме интересува — прошепна в ухото ѝ и тя не бе съвсем сигурна, че устните му не я докоснаха. — Замълчи и слушай! — нареди той. — Когато се върнах, ти вече не работеше в оня бар.

— Когато се върна ли? — потръпна Хелън. — Искаш да кажеш, че си имал угризения на съвестта?

— Какво? — Той сякаш не я разбра. — Не. Не се върнах, защото имах угризения. Трябваше да ти обясня защо заминах.

— Не искам да слушам! — простена Хелън и поклати глава. При това движение лицето ѝ докосна брадата му. — Моля те, остави ме! Стига лъжи!

— Това е истината, по дяволите. Сутринта, след като бяхме заедно, се обади адвокатът ми. Знаеш, че с Даяна вече бяхме разделени. Е, той каза, че тя взела със себе си Джон в Щатите.

— Джон? — изненадано премига Хелън.

— Да. И ако щеш вярвай, тогава щастието на сина ми бе по-важно от всичко на света.

— Разбирам.

— Наистина ли? — Рийд я хвана и обърна лицето ѝ към себе си. И тя се удиви от тъжния му израз. — Или само така казваш? Трябваша

ми цели два месеца, за да си го върна. Вярваш ли ми?

— Щом казваш.

— Хелън, Бог ми е свидетел, това е истината! — Очите му бяха пълни с възмущение и болка. — Кажи, че ми вярваш.

Но тя не знаеше на какво да вярва. Както и очакваше, историята бе съвършено измислена. Затова се страхуваше да я приеме. Ако казваше истината, то как можеше да го обвинява!

— Хелън!

Той лекичко я разтърси. Но този път докосването не бе агресивно, а чувствено. И тя цялата потръпна.

— Знам къде сбърках, но нямам представа как ще живея занапред, ако станеш жена на Джон.

Гърлото ѝ се стегна.

— Няма да се наложи.

— Не? — Очите му спряха на устните ѝ. — Съжалявам, че ти причиних болка.

— Не си. — Тя вдигна ръце, за да отмести неговите от раменете си, но пръстите ѝ обхванаха китката му и когато вдигна към него изпълнените си със сълзи очи, той загуби контрол.

— Но нали каза...

— Излъгах — отвърна Хелън. Знаеше, че отива далеч. Знаеше, че връщане назад няма. — Хората го правят понякога за самозащита.

— О, Господи! — простена Рийд и притисна младата жена към себе си. Разпусна косите ѝ и те се разсипаха по раменете ѝ. Горещ и нетърпелив, езикът му разтвори устните ѝ. И Хелън повече не искаше да се съпротивлява. Рийд разкопча блузата ѝ и обхвана гърдите ѝ. Целуваше я, сякаш само за това бе копнял през последните десет години.

Изведнъж тя почувства, че не са сами. Отвори очи и видя Джон да се отдалечава. Вървеше, сякаш бе зърнал чудо. Не, чудо не беше точната дума. По-скоро катастрофа.

Направи опит да се изтръгне от прегръдката на Рийд, но той изръмжа и не я пусна. Тя успя все пак да прикрие гърдите си.

— Джон... — продума на пресекулки. — Видя ни и си отиде.

— По дяволите! Но той рано или късно трябва да научи. Ще му кажа.

— Не! Аз ще му кажа. Аз забърках тази каша и аз трябва да я оправя.

— Така ли смяташ? Че това е каша? — стисна устни Рийд.

— А какво друго?! О, нека не се преструваме! Както каза на яхтата, бяхме физически привлечени. Нищо повече. Това е.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Но защо не остана две седмици, мамо — попита Алекса, седнала с кръстосани крака на леглото, докато Хелън пиеше чая си. — Ти така и не ни каза. Да не сте се скарали с Джон? Той затова ли не дойде да ме види?

— Ами аз...

— Нали ти обясни какво се е случило — прекъсна я баба й. — Приятелят му, барабанистът, имал неприятности с полицията. И Джон заминал за Дания.

— О, Рики Елис! Знам го! — извика Алекса, а Хелън погледна майка си с благодарност. — Но той ще дойде да ме види, нали? Каза, че ще ми донесе нещо супер!

— Хайде, хайде — намеси се отново баба й. — Ставай от леглото, преди майка ти да е разляла чая си.

— Не съм толкова глупава — обиди се Алекса, но все пак стана. — Отивам да се облека. Ще ходим на пазар, нали? Ти обеща!

— Да — потвърди Хелън, остави встрани чашата и притисна малкото момиченце в прегръдките си. — Първо се измий. И зъбите. Четката ти е в банята.

— Баба ми купи нова, докато те нямаше — рече Алекса. — Кога ще тръгнем? Знаеш ли колко трудно дядо намира място за паркиране?

— Скоро — отвърна Хелън и си помисли, че й се ще да има енергията на дъщеря си. — Допивам си чая и ставам.

— Днес е събота — намеси се бабата, като буташе пред себе си детето. — Майка ти е работила цяла седмица и заслужава да се поизлежава малко. Това, че ти си във ваканция, не означава, че и другите са.

— Но мама си дойде само преди седмица от Бермудите — възрази Алекса. — Ти ще дойдеш ли, бабо? Сара Стъбс каза, че в „Розбъри“ пуснали нови скейтбордове. Няма да го карам на улицата, само в градината.

Хелън привършваше чая си, когато майка й се върна.

— Това дете става все по-капризно. Докато те нямаше, баща ти съвсем се изтощи.

— О, съжалявам. Знаеш, че в такива случаи трябва да ми казваш. Не искам вие да се грижите за нея.

— А какво ще правиш, ако не се грижим? — попита неочаквано майка ѝ. — Ще наемеш някой непознат, или ще я оставиш да се връща сама от училище?

— Не, аз ще я вземам.

— Тя ни е внучка. Нашата единствена внучка. И докато ти си на работа, ще бъде с нас.

— Но ако татко...

— Той не е престарял! Само на петдесет и осем е. И понеже малката няма баща, добре е в живота ѝ да има поне един мъж с влияние.

— Мъж с влияние — повтори Хелън, потискайки болката, която думите на майка ѝ събудиха у нея. — Какво искаш да кажеш?

— Ами... — Госпожа Колдуел се поколеба. — Ще се съгласиш, че няма мъж в семейството ти. Поне не постоянно.

— Казваш го, сякаш пред къщи има опашка от мъже — обиди се Хелън. — Знаеш, че преди Джон никой не бе от значение.

— А Алекса знае ли? Джон е млад и с баща ти се съмняваме, че двамата сте много подходящи един за друг. Но пък детето го харесва. И сега, макар че мълчиш, усещам, че нещо не е наред.

— Ти да не ми предлагаш да остана с Джон само защото Алекса го харесва?

— Значи наистина сте се разделили. Знаех си, че цялата история със заминаването му за Дания е измислена. Е, ще трябва да ѝ кажеш и то скоро. Не е честно да я заблуждаваш.

— Да — съгласи се неохотно Хелън.

— Няма смисъл да си го изкарваш на мен — отвърна майка ѝ. — Не съм виновна, че ваканцията ти се е провалила. Просто искам да си по-откровена с нас.

— Не е така просто.

— Защо? Ще продължиш ли да се виждаш с него, или не?

Хелън се поколеба и погледна полуотворената врата.

— Има нещо, което не исках да ти казвам. Но май се налага.

— Свързано е с бащата на Алекса, нали?

— Откъде знаеш? — изненада се Хелън.

— Аз съм ти майка. Усещам, че нещо не е наред.

— О, значи съм съвсем прозрачна!

— Не. Но си обикновен човек. Е, какво се случи? Срещна го отново, така ли?

Хелън поклати тъжно глава.

— Той е бащата на Джон.

— Не! — извика майка ѝ. — Ти... знаеше ли?

— Преди да напусна Англия ли? Не, разбира се. Мислиш ли, че бих тръгнала, ако знаех? Беше страхотен шок и за мен. Нямах никаква представа.

— А той знае ли коя си?

Тонът на майка ѝ бе хладен. За нея Рийд бе човекът, който бе излъгал дъщеря ѝ. Щеше да е много трудно да накара родителите си да го гледат с други очи.

— Отначало не — отвърна Хелън със съзнанието, че трябва да обясни. Но все пак реши да премълчи подробностите. Майка ѝ щеше да повярва, че е скъсала с Джон заради баща му.

След случката на кея, очакваше скандал. Не можеше да има друга реакция след всичко, което Джон бе видял. Той наистина бе сърдит. Но Хелън откри, че по-скоро е сърдит на себе си, отколкото на нея. А когато му каза, че познава баща му отпреди, доста се изненада.

— Така ли? Не знаех, че сте се виждали в Лондон.

Не биваше да го остави да мисли, че между тях е имало любовна история. Всъщност Джон се интересуваше повече от това, което става в момента и когато го убеди, че между нея и баща му няма никаква връзка, той се успокои.

— Случват се такива неща — каза и за неин ужас се опита да я прегърне. — Хайде, скъпа, никой не е светец, нали? С изключение на леля Вий — добави и се засмя. — Отпусни се. Старецът явно се е разгорещил. Ти си хубаво момиче, а той е мъж. Е, малко се стреснах, когато ви видях. Всъщност беше удар по самочувствието ми. Да предпочетеш някой по-стар от мен! Но щом казваш, че помежду ви няма нищо — всичко е наред. Всеки си има своите малки грехове — помълча и добави след миг: — Дори аз.

Хелън го изгледа изпитателно и вероятно нещо в изражението ѝ го провокира.

— Добре де — заоправдава се той, въпреки, че тя не искаше да го слуша. — Най-добре да ти кажа. Онази нощ, когато излязох в града... не бях съвсем сам. Онова момиче, Сузи, спомняш си я, нали? Срегнах я в дискотеката и се забавлявахме страхотно. Без обвързвания, без обещания. Само приятно прекарване. Тъй че кой съм аз да ти правя забележки? Имам си своите слабости, признавам. Е, ще кажеш ли нещо?

Признанието на Джон не повлия на вече взетото решение, но все пак улесни нещата. А Джон, след като видя, че няма какво повече да направи, смени полета им за по-ранна дата. Напуснаха острова още същата вечер, така че Хелън нямаше възможност дори да поговори с Рийд.

Той беше там, когато прислугата изнесе багажа до колата, но не каза нищо.

— Значи Джон не подозира... — Гласът на майка й я върна в действителността. Въпреки че възрастната жена не завърши изречението, Хелън знаеше какво иска да каже.

— Не — отвърна твърдо, като се надяваше да е истина. Той не я пита кога и как е срещнала баща му. А заминаха така набързо, та бе сигурна, че не е успял да говори с него.

— Той — рече неочаквано майка й — много ли се е променил? Имам предвид Рийд Уайът. Сигурно е остарял. И помъдрял. Не беше ли изненадан, не чувстваше ли вина?

— Вина ли? — Сърцето й спря за миг, а лицето й почервения. — Че защо?

— Джон сигурно му е казал, че имаш малко момиченце.

— Да.

— И това не го заинтригува?

— Не. Трябваше ли? Аз го накарах да мисли, че съм била и с други мъже.

— Той пита ли те? — присви очи госпожа Колдуел.

— Не. Само подметна между другото. Не мислиш ли, че е време да вървим? Ако Алекса се върне и ме заvari в леглото...

— И как можеш да кажеш на някой, пък макар и между другото, че си спала и с други мъже? — възмути се майка й. — Хелън, може да съм старомодна, но не съм глупава.

— О, Господи! — простена Хелън. — Остави ме! Не ми се говори за това!

— Но ние сме ти родители. Бяхме с теб, когато се нуждаеше от помощ. Заслужаваме поне малко доверие. Не трябва ли да знаем какво става?

— Нищо не става!

— Не си направила някоя глупост, надявам се.

— Нямам намерение да имам второ бебе, ако се страхуваш от това — натърти Хелън. — Наистина, мамо, няма от какво да се притесняваш. Моите връзки със семейство Уайът са приключени.

— Наистина ли? — Майка ѝ явно не бе убедена.

А Хелън искаше само да забрави.

През следващите дни обаче ставаше все по-трудно да прогони спомените. Времето не лекуваше, а напротив, сгъстяваше болката и макар че заспиваше от изтощение, след няколко часа се събуждаше и мислите отново я налягаха.

Беше чиста лудост да му позволи да я целува. Целувките разрушиха бариерата на времето и чувствата ѝ към Рийд се разгоряха с пълна сила. Момичешките фантазии изглеждаха нереални и детински. Единствената светлинка в морето от несигурност бе Алекса. Дъщерята на Рийд, мислеше си Хелън със задоволство. Поне имаше нещо от него. Защото след като го срещна отново, тя коренно промени отношението си. Той не бе неморалният авантюрист, за какъвто го смяташе преди. Ако вярваше на това, което ѝ разказа, а тя вярваше, всъщност Рийд не беше я изоставил на произвола на съдбата. Беше се върнал, макар и късно, за да ѝ помогне.

Все пак каква част от истината заслужаваше да знае? Това, че има дъщеря, освен син? Като си припомни какво ѝ разказа за битката с жена си, как да му каже? Ако се повтори същото?

Или пък това, че е влюбена в него? Защото тя беше влюбена. Знаеше го от мига, в който се върна от Бермудите.

Не, не можеше да рискува бъдещето на Алекса, а възможността Рийд да я използва, за да спечели влияние върху детето, не ѝ харесваше. Трябваше да се примири с факта, че не я обича. Те нямаха общо бъдеще. Той само я харесваше. Но не бе първият, който я харесваше. По някакви незнани причини мъжете намираха

съчетанието от червената коса и млечнобялата ѝ кожа за много възбуждаща.

Ако Рийд не беше я харесал тогава, сега нямаше да има неприятности. Ако не беше я познал, ако не беше я докоснал, ако не бе събудил старите чувства... Ако, ако, ако... Но той я позна, докосна я и всичко започна отначало.

Работата ѝ страдаше, не можеше да се концентрира. И шефът ѝ на няколко пъти се ядоса. Беше свикнал на прецизност и когато договорите не бяха написани, или писмата не бяха изпратени, доброто му чувство за хумор се сменяше с раздразнение.

— Какво става? — попита я в петък следобед той, три седмици след завръщането ѝ от Бермудите. — Ако не те познавах добре, щях да кажа, че имаш проблеми. Надявам се, не е свързано с Алекса. Тя е във ваканция, нали?

— Да.

— Тогава какво не е наред? Хелън, не искам да се меся, но ми трябва секретарка. Откакто се върна, загуби всякакъв интерес. Предполагам, че причината е твоят певец. Чух, че вече не се срещате.

— Откъде си чул?

— Е, колата му не се вижда вече наоколо. И понеже и работата ти куца...

— ... си направил изводи. Две плюс две прави четири, така ли?

— Не съвсем. Притеснявам се за теб. Ако имаш проблеми, мога да ти помогна. Само кажи.

— Няма нищо — поклати глава Хелън. — И понеже все пак му дължеше някакво обяснение, добави: — Скъсахме, както си се досетил. Но по взаимно съгласие.

Алън я погледна подозрително.

— Тогава какво има? Подаде ми грешни данни и загубих повече от половин час, за да ги поправя.

— О, съжалявам — сведе глава Хелън. — Просто съм изморена.

— Но защо? Не можеш ли да спиш? Ако е така, трябва да се посъветваш с лекар. Млада жена като теб не би трябвало да има проблеми със съня.

Тя обеща да се посъветва с доктор. Когато Алън ѝ предложи да си тръгне по-рано, напусна набързо офиса, благодарна на възможността да излезе.

Апартаментът ѝ бе на първия етаж. На всеки прозорец имаше цветя и къщата изглеждаше чудесно. Това всъщност бе домът ѝ. Алекса беше при родителите ѝ.

Хелън реши да вземе душ и да отиде да я прибере. Сетне щяха да се разходят в парка. Щеше да има време да помисли за това, което ѝ каза Алън. Пък и за много други неща.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Силен звън я накара да излезе от банята. Настойчивият звук проникна през шума на водата и Хелън ядосано се отправи към вратата. Предполагаше, че е баща ѝ, който сигурно е решил да доведе Алекса. Грабна хавлията и се загърна. Косата ѝ бе мокра и струйки вода се стичаха по врата ѝ. Едва когато прекоси всекидневната, осъзна, че не е баща ѝ. Той не можеше да знае, че тя вече си е вкъщи. Сигурно бе търговец, който звъни на всички подред.

— Кой е? — попита остро, като вдигна домофона.

— Хелън?

Този глас я накара да изпусне слушалката. В един миг си помисли, че халюцинира. Нямаше начин да е тук, в Англия и да стои пред вратата. Освен това не знаеше къде живее.

— Хелън! — повтори Рийд и страховете ѝ се потвърдиха. — Може ли да вляза? Искам да говоря с теб.

Да, наистина беше той. Защо бе дошъл? Сигурно бе открил истината за Алекса!

— Хелън, за Бога, ще отговориш ли?

Гласът му вече звучеше сърдито. И ядосано. Но ако не му отговореше, можеше да го заблуди, че не е вкъщи.

Остави тихо слушалката и се отдалечи. Вратата долу бе заключена. По това време в сградата едва ли имаше други хора. Звънецът зазвъня отново. Още по-силно. И отново и отново, докато тя затисна уши. Накрая замлъкна.

Хелън мина през хола и спалнята и влезе в банята. Стаите бяха така разположени, че водеха една в друга. Взе хавлия и уви косата си, сетне облече халата. Върна се в коридора. Домофонът мълчеше, но трябваше да разбере дали Рийд е все още навън. Единственият начин бе да надникне през прозореца на коридора, който гледаше към улицата. Не беше много умно, но нямаше как.

Остави вратата отворена и излезе в коридора. Подът бе студен под босите ѝ крака, но тя не го усещаше. Почти стигна до прозореца,

когато някой се изкашля зад гърба ѝ.

— Рийд! — извика и притисна ръка към устните си.

Той приближи. Хелън затаи дъх. Трябваше да се облече. Макар че едва ли можеше да избяга, дори и облечена.

Беше отслабнал. И изглеждаше изморен.

— Само ми кажи какво мислиш, че правиш? — попита Рийд. — Защо не ми отваряш? Знаеш, че съм аз.

— Не искам да говоря с теб — отвърна тя и гневът я накара да се успокои. — Ако търсиш Джон, не съм го виждала от...

— Не търся Джон — каза той и погледна отворената врата. — Може ли да вляза? Не съм спал повече от трийсет и шест часа и бих пил една бира, ако ти се намира.

— Не — машинално отговори Хелън. Не искаше да остава с него насаме. Не знаеше какво може да се случи, ако влезе. Трябваше да мисли за Алекса. Алекса...

— Защо си дошъл? — попита импулсивно. Трябваше да узнае дали се е досетил, дали е открил истината. Нямаше да си намери място, докато не разбере. Щом не търсеше Джон, то каква бе причината?

Рийд въздъхна и се подпря на стената.

— Това ли е прочутото ви британско гостоприемство? — Очите му потъмняха. — По дяволите! Ти как мислиш, защо съм дошъл? Да те видя. За какво друго? Да разбере има ли някакъв шанс да започнем отначало.

— Какво? — зяпна от изненада Хелън.

Мозъкът ѝ напразно се мъчеше да възприеме чутото. Защо му е да започват отначало, ако знае за Алекса? Паниката я направи непредпазлива. Обичаше го. Господи, обичаше го! Но трябваше да мисли за детето. Не можеше да живее със знанието, че я използва, за да стигне до дъщеря си.

Мина бързо покрай него и се опита да затвори вратата. Но той ѝ попречи.

— В името на Бога! Полудя ли? Или пък аз съм луд? Мислех, че ще се зарадваш да ме видиш!

О, Господи! Как да се бори с него! Без значение защо бе дошъл, тя вече нямаше желание да го изгони. Той дълго я гледа, после се обърна и освободи вратата.

— Значи искаш да си отида. Какво ли си въобразявах? — Каза го сякаш на себе си и като сви рамене, отстъпи назад.

— Не...

Странният звук, който издаде, бе изненада и за нея самата. Не биваше да му позволява да си отиде! Няма значение колко глупаво е решението ѝ, не можеше да го пусне да си отиде.

Той обаче тръгна, сякаш не беше я чул. Хелън се втурна след него. Импулсивно постави ръце на раменете му. Притисна се и долепи устни към гърба му. Уханието на кожата му през тънката материя на ризата я замая. Почувства моменталната му реакция и придобила увереност, плъзна ръце около кръста му. Той издаде дрезгав звук и се обърна.

— Господи! Хелън!

Бутна вратата с една ръка и с другата обгърна младата жена. Потърси устните ѝ и пламенно я целуна.

И преди се бяха целували, но сега бе различно. Сякаш цял живот бе очаквала този миг. Миналото бе мъртво, беше останало далеч назад, а бъдещето бе така несигурно. Но сега той беше тук. И ако трябваше да плаща за това по-късно, така да бъде.

Мъжът обхвана лицето ѝ и целувката му изтри всичките ѝ съмнения. Хелън се прислони към него, защото коленете ѝ трепереха. Без да знае как, измъкна ризата от панталоните му и ръцете ѝ се плъзнаха по гладката кожа. Неговите слязоха под хавлията ѝ и когато я смъкна от раменете ѝ, изведнъж я обзе колебание.

— Недей — прошепна Рийд, при нейното инстинктивно движение да се загърне. — Почакай. Аз го искам. Мислих много през последните седмици.

— Аз... ние... не бива. — Но той не я слушаше. Ръцете му нежно обхванаха гърдите ѝ и когато пръстите му погалиха зърната ѝ, тя се остави на ласките му.

— О, любов моя! — Сърцето ѝ спря при тези думи. — Докосни ме! — Хвана ръцете ѝ и ги насочи. Беше възбуден.

Но тя се колебаеше. Всичко бе така неочаквано!

— Да заключим вратата. Някой може да дойде.

— А, да — съгласи се Рийд. Очите му бяха потъмнели от желание. Разкопча ризата си, хвърли я на пода до халата и якето. Пристъпи, вдигна младата жена на ръце и прекоси всекидневната.

— Желая те! — Тя знаеше, че е така. И тя го желаеше... Но как да му каже, че след него не бе имало никой друг в живота ѝ! Че след всичките тези години, все още бе толкова неопитна, колкото в онази първа нощ?

Той лесно намери спалнята. Когато видя двете единични легла, устните му се свиха и Хелън с ужас си помисли какво ли си въобразява. Не биваше да допуска това да се случи. Ако се любеха тук, никога повече нямаше да спи спокойно. Щеше винаги да мисли за него. Но беше късно. Той нежно я повали на леглото, като безпогрешно избра нейното. И тя разбра, че е загубена. Нямаше сили да се съпротивлява. Тялото му бе така близо и толкова желано, толкова познато...

Не можеше да отдели ръце от него. Устните му се откъснаха от нейните и намериха гърдите ѝ. Поеха зърната ѝ. Езикът му си играеше с тях и Хелън усети как тялото ѝ тръпне. Заби нокти в раменете му, неспособна да устои на невероятното удоволствие, което изпитваше. Ласките му я подлудяваха. Тялото ѝ гореше от желание.

— Хелън... Опитвам се да бъда спокоен, да не бързам, но ти не ми помагаш много. Не прави така, защото ще изгубя контрол.

Тя го погледна. Харесваше ѝ мисълта да го извади от равновесие. Плъзна пръсти по лицето му и докосна устните.

— Може би... искам точно това — прошепна, като ги разтвори, а той захапа пръста ѝ. — Дори мисля, че го искам много силно.

— О, Господи! — простена Рийд и неспособен да се владее, проникна в нея. Усети съпротивление и изведнъж проумя, че всъщност години наред никой не беше се докосвал до нея. Но беше късно да задава въпроси. Топлата ѝ щедра плът копнееше за него, а той бе стигнал точката, откъдето връщане нямаше.

Няколко минути по-късно Хелън отвори очи. Беше потънала в удоволствието, отмаляла и неспособна да възприеме околния свят. Не искаше да слиза на земята. И най-малко искаше да мисли за причините, които бяха довели Рийд. Нито да размишлява за бъдещето, основано на грешки от миналото. Искаше да живее с настоящето. Искаше да продължи мига до безкрайност. Да си мисли, че Рийд я обича без всякакви задръжки.

Но той явно не мислеше така. Беше се подпрял на лакът и я наблюдаваше. А лицето му изразяваше изненада и учудване. Тя предположи какво ще последва и затвори очи, за да избегне настойчивите въпроси.

— Съжалявам — продума накрая Рийд. — Мислех... Трудно ми беше да повярвам, когато ми каза, че е имало само още един друг мъж в живота ти. Но сега вярвам. — Наведе глава и докосна нослето ѝ е устни. — Било е много отдавна, нали?

— Друг мъж ли? — повтори Хелън. За какъв друг мъж говори? Едва ли мисли за Джон.

— Ами, дъщеря ти, Алекса, нали така се казва? Та нейният баща... Не искам да те обиждам, но когато човек обича някого, невинаги казва най-любезните неща.

— Ти... ме обичаш?

Гърлото ѝ бе пресъхнало, имаше проблеми и с дишането. Това не беше вярно! Казваше го само за да се докопа до Алекса! Той не я обичаше!

— Да, обичам те — повтори Рийд. — Не ти ли го казах вече? Не? Ти си виновна. Доколкото си спомням, не ме посрещна с отворени обятия — усмихна се закачливо.

Трябваше да стане. Да се отдалечи от него. Не можеше да мисли трезво, когато телата им бяха тъй чувствено преплетени. Сега беше в състояние да обещае всичко. Затова сложи ръце на раменете му и се опита да стане. Но леглото бе тясно и тя тупна на земята. Хавлията ѝ бе наблизко, грабна я и се зави.

— Удари ли се? — скочи и той. В гласа му се долавяше загриженост и тя си помисли, че е много добър актьор. Би заблудил всеки, че е искрен.

— Трябва да поговорим. Как разбра? Джон... досеща ли се за истината?

— Не разбирам за какво говориш — намръщи се Рийд. — Но аз казах всичко на Джон. Той ми даде адреса ти.

Тя се зави още по-плътно в хавлията.

— Защо си му казал?

— Защото трябваше да знам какво има между вас. Когато си тръгнахте, се чудех какво да мисля. Искях да те видя отново. Никога не съм изпитвал подобни чувства към никоя друга жена, дори към Даяна.

Трябвах ми три седмици да стигна дотук. Вече съм малко стар, за да поемам рискове и авантюри. Нито да преглътна отказ.

— Това не е... отказ.

— Не е ли? Така изглежда. Знаеш ли, за миг... — погледна към леглото — за миг си помислих, че съм ти скъп. Колко съм се заблуждавал! Действително смятах, че Джон е единствената пречка.

— Джон?

— Да. Само той можеше да застане между нас. Но когато говорих с него... когато му разказах какво се е случило преди десет години, стана нещо странно. Той се държа много мило. Сякаш разбра.

— Ти си му казал всичко? — изтръпна Хелън.

— Не се тревожи. Той ме увери, че няма да се виждате повече. Но бе изненадан. Всъщност е съвсем естествено. Не се случва всеки ден баща ти да се влюби в жена, която е два пъти по-млада от него.

— Не съм два пъти по-млада от теб.

— Е, така ми се струва. Бих желал преди малко да беше ме оставила да си отида.

— Да те пусна да си идеш? Трябваше ли?

— Трябваше. Не съм мазохист. Наистина ли мислиш, че бих се самоизмъчвал по този начин?

Хелън премига недоумяващо.

— Но какво ще стане с Алекса?

— Какво общо има тук Алекса? Знам, че е твоя дъщеря и съм сигурен, че заема първо място в живота ти. Мога да живея с това. Моля те, не ми казвай, че е свързано с нея. Не очаквам да избираш между двама ни!

— Ти не знаеш! — изтръпна Хелън.

— Какво? — Той вдигна рамене и Хелън осъзна без всякакво съмнение, че действително не знае нищо. Не знае, че Алекса е негова дъщеря. Не е дошъл да си я вземе. Но ако е така, то значи наистина я обича...

Тя се задъха. Трябва да му каже. Как? Как ще го приеме? Как ще й прости, че е мълчала толкова години? О, беше лесно да се извини, че не е знаела къде да го намери. Но тя не беше се и опитала.

Рийд обуваше чорапите си, явно пропуснал въпроса й покрай ушите. Не беше разбрал за какво става дума.

— Не си отивай — облиза пресъхналите си устни Хелън и пристъпи към него. Той вдигна глава и я погледна, а тя добави нежно: — Обичам те. Само исках да бъда сигурна за нещо. Това е. Ще ми простиш ли?

Болката и нерешителността изчезнаха от лицето му.

— Наистина ли? Господи, Хелън, никога не прави повече така! — Той скочи и се взря в очите ѝ, сякаш все още не вярваше на това, което е чул. — Никога вече няма да позволя да си отидеш.

Устните ѝ се подчиниха на неговите, разтвориха се като цвете под слънчеви лъчи, и когато смъкна халата ѝ, тя не се възпротиви. Последните минути бяха непоносими. Искаше да ги забрави. Да ги изтрие от паметта си.

Звукът на ключ във вратата ѝ подежда като студен душ. Когато се прибра, беше рано, а откакто Рийд бе дошъл, загуби представа за времето. Сега той я държеше в обятията си съвсем гола и тя осъзна, че е късно. Много късно, за да направи нещо, с което да обясни положението. Майка ѝ едва ли щеше да повярва, че нищо не се е случило. Но това бе най-малкото зло. Много повече я притесняваше какво щеше да си помисли Алекса. Как щеше да посрещне баща си!

— Майка ми — обясни Хелън. — Води Алекса. — Огледа се и видя разхвърляните дрехи. По дяволите!

Нахлузи роклята през глава, като се надяваше никой да не забележи, че отдолу е гола.

Рийд се намръщи, но се наведе и взе обувките си. А Хелън му се усмихна и се запъти към всекидневната. Най-добрата защита е нападението, каза си, като влезе в стаята, където стояха дъщеря ѝ и майка ѝ. Какво пък, ще продължи да бъде актриса. Откакто срещна Рийд, непрекъснато играеше.

— Чие е това? — попита Алекса, като вдигна учудено черното кожено яке на Рийд. — На Джон ли? Той да не би да е тук? Нали каза, че няма да го видим повече?

— Не. Аз... — Хелън бе изненадана повече от изражението на майка си, отколкото от въпросите на дъщеря си, тъй като госпожа Колдуел държеше в едната си ръка халата ѝ, а в другата — ризата на Рийд. Нямаше начин да я заблуди. Явно бе, че не се съмнява какво става тук.

— Трябваше да ни предупредиш, че имаш гост — рече, като остави дрехите на стола. — Надявам се да не сме попречили много.

— Не, разбира се.

Хелън се наведе да целуне Алекса и в същия миг Рийд влезе в стаята. Беше облякъл един от нейните по-големи пуловери. Косата му бе разрошена и нямаше никакво съмнение какво са правили.

Изведнъж Алекса направи крачка напред.

— Знам кой си — обяви невъзмутимо тя. — Бащата на Джон, нали? Много си приличате.

Хелън усети, че сърцето ѝ пропада някъде. Не беше ѝ идвало наум, но бе самата истина. Джон наистина приличаше на баща си. Както и самата Алекса.

— Господи!

Не чу какво каза Рийд, но осъзна, че дъщеря ѝ, без да ще, разкри цялата истина. Беше късно за обяснения. Алекса разкри бащинството му и сега всички стояха като статуи сред пълна тишина. Детето проговори отново.

— Какво има? — Никой не ѝ отговори, тя се намуси и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Но какво става? — Хвана майка си за ръка, а сетне и баба си. — Защо гледате така? Не съм направила нищо лошо. Той наистина прилича на Джон. Защо сте толкова сърдити?

— Не на теб, миличко — отговори Рийд, прекоси разстоянието помежду им и клекна пред нея. — Майка ти и баба ти са объркани, защото аз съм тук. Но веднага си отивам.

Алекса все още го гледаше разплакана, а Хелън почувства, че и нейните очи се пълнят със сълзи.

— Не трябва да си тръгваш — рече бързо тя, но мъжът я погледна хладно и обвинително.

— О, напротив! — каза рязко, взе ризата и якето си и се отправи към вратата. — Довиждане, Алекса — каза с горчива усмивка, кимна на госпожа Колдуел и излезе от апартамента.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Минаваше десет, когато звънецът отново пропя.

Хелън дори не си спомняше как приготви вечеря на Алекса и я сложи да спи. В петък тя си лягаше около девет. Но тази вечер не се възпротиви, когато майка ѝ я сложи в леглото още в осем и половина, след като я прегърна силно. Сякаш усещаше, че се е случило нещо много сериозно.

Госпожа Колдуел си отиде малко след Рийд. Двете имаха кратък разговор. Хелън набързо обясни какво се бе случило на острова и след това. Очакваше укори, но майка ѝ сякаш разбра, че моментът не е подходящ.

Според Хелън това, което се случи след появата на Алекса, бе пълна катастрофа. Трябваше да му кажа, повтаряше си непрекъснато. Не биваше да открие истината от невинните уста на детето.

Това, разбира се, не променяше нещата. След като бе мълчала цели десет години, какво значение имаха няколко седмици!

Не, нямаше начин да разкрие истината преди днешния ден. Беше минало много време. И освен това трябваше да се съобразява и с чувствата на детето. Не можеше да я третира като неодушевен предмет! В същото време, като си припомни как реагира той, почувства огромно съжаление и угризения, ако нещата бяха малко по-различни! Ако не беше баща на Алекса, сега щеше да бъде тук!

Та звънецът пропя късно вечерта. Прекалено късно за обикновен приятел. Можеше да бъде грешка, разбира се. Но Хелън знаеше, че е Рийд. И не можеше да не го пусне.

Слава Богу, че беше все още облечена. Износените, джинси не бяха нещо, което би избрала, ако знаеше, че той ще дойде. Но изглеждаше добре, макар и малко бледа. А какво друго да се очаква, след като бе прекарала времето, откакто Алекса заспа, в плач?

Побърза да вдигне домофона, преди да е звъннал отново. Не искаше да я събуди.

— Ало? — попита и изчака за отговор.

— Аз съм — каза той. — Ще ме пуснеш ли? Или отново трябва да заблудя някой от съседите ти, както днес следобед?

Хелън натисна бутона, който отваряше външната врата. После свали веригата, отключи и остави отворено.

Беше пуснала телевизора. Не гледаше, но се надяваше, ако Алекса се събуди, да не чуе, че майка ѝ плаче. Сега го загаси и пъкна ръце в джобовете си. Чу, че Рийд влиза и затваря вратата.

Не знаеше какво да очаква. След начина, по който я изгледа, бе готова за гняв, ярост, скръб, горчивина, възмущение. Не се страхуваше. Познаваше го добре. Фактът, че се бе върнал, говореше много.

Той се облегна на рамката на вратата и зачака. Хелън бе на края на силите си. Всички козове бяха в него и никой не можеше да му отрече правото да вижда Алекса толкова често, колкото си иска.

— Няма ли да ме попиташ защо се върнах? — Явно не бързаше, а нейните нерви бяха опънати до скъсване.

— Защо се върна? — повтори тя и го погледна. Мислеше, че нищо няма да се случи, но се бе излъгала. Господи! Нуждаеше се от него, желаше го толкова много!

— Да ти върна пуловера — рече Рийд и остави дрехата на стола. — Благодаря, че ми го даде на заем.

— Пак заповядай. — Опита се да бъде спокойна, но погледът му не ѝ даваше мира.

— Виж, това ме изненадва. Имах чувството, че не съм добре дошъл в твоя дом.

— Не е вярно! — Думите се изплъзнаха сами от устните ѝ. — Никой... не искаше да си отидеш.

— По дяволите! А какво трябваше да направя? Да приема факта, че си ме лъгала през цялото време, когато бяхме заедно?

— Аз... не те лъгах.

— Правилно, формално погледнато е така. Аз не ти зададох въпроси и ти не ми отговори.

— Не беше точно така...

— А как беше? Хелън, говорим за моята дъщеря! Не заслужавах ли да зная? Изобщо щеше ли някога да ми кажеш?

— Да... — трепна тя.

— Кога? — Той потърка брадата си. О, как искаше да облекчи болката му!

— Още днес — рече колебливо. И понеже не я прекъсна, продължи: — Наистина. Но се страхувах.

— От какво? — попита невярващо Рийд.

— От теб. Мислех си... че може да ми я отнемеш. Сигурна съм, че можеш.

Рийд зяпна от изненада. После поклати глава.

— Кога съм направил нещо, което да те накара да мислиш така? Боже мой — затвори очи той, — а аз си въобразявах, че всичко между нас е истинско.

— Беше истинско. И сега е — прошепна едва чуто Хелън. — Господи! Как може да се съмняваш? Когато си отиде днес, исках да умра!

— А аз исках да те убия. Реших, че никога няма да ти простя. Но, както виждаш, не мога да живея без теб.

— Искаш да кажеш, че не си дошъл заради Алекса? — премига Хелън.

— Дявол го взел! — С две големи крачки Рийд застана пред нея, сграбчи я за раменете и я изправи. — Това ли е мнението ти за мен? Ако исках да получа правата си над детето, щях да изпратя адвоката си. Нали затова му плащам.

— О... — Преглъщаните до този момент сълзи потекоха по бузите ѝ.

— Не плачи! — Но молбата му предизвика нов поток от сълзи и мъжът я привлече към себе си. — Моля те, не плачи — повтори и я залюля, като скри лице в косите ѝ. — Мили Боже, не искам да страдаш. Просто полудявам, когато не проумяваш истината. Единствената причина да се върна, си ти! Искам да живеем заедно.

Хелън бе заровила лице в ризата му и не можеше да повярва на ушите си. Това наистина се случваше! Сега може би любовта им имаше шанс!

Трябваше да спре да плаче, да се съвземе. Рийд я отдалечи от себе си и опря чело в нейното.

— Знаеш ли — той попи една сълза с езика си, — нямах миг спокойствие, откакто си замина. Ако решиш да се омъжиш за мен, ще бъде страшно хубаво.

— Ти... искаш да се омъжа за теб? — вдигна очи Хелън.

— Ако обещаеш, че няма да плачеш.

Тя му се усмихна през сълзи.

— Само малко, може би.

— Нали няма да отхвърлиш предложението ми?

— Не — поклати глава тя.

— Какво не? Няма да се омъжиш за мен или няма да отхвърлиш предложението ми?

Искаше ѝ се да го подразни, но изражението му я спря.

— Няма да ти откажа. Обичам те. — Пое си дъх и повтори: — Обичам те много.

Той я притисна към себе си, устните му намериха нейните и агонията, която изживя през последните часове, отстъпи място на върховно блаженство.

Но трябваше да внимават за Алекса, която можеше да се събуди, да влезе и да ги изненада. И макар да копнееше дъщеря ѝ да види майка си и баща си най-сетне заедно, мисълта да ги завари полуголи на канапето бе достатъчна, за да я накара да отблъсне Рийд.

— Добре, знам — прошепна той. — Не можем да се любим тук. Само ми дай минута да се съвзема. Духът е силен, но плътта слаба.

— Мога да го почувствам. — Тя се притисна към него, само за да се порадва на доказателството, че е желана. — Ще направя кафе, искаш ли? — предложи и тръгна към кухнята.

— Добра идея — отвърна той и се отпусна на канапето. — За мен черно и за предпочитане без кофеин. Не мога да поема повече възбудителни.

Когато Хелън се върна, очите му бяха затворени. Помисли, че спи.

Но Рийд потупа мястото до себе си.

— Седни. — Тя се подчини, а той хвана ръката ѝ и я целуна. — Само за да се убедя, че те има. Че си жива и истинска. Знаеш ли колко те желая, сега, точно в този момент? — Целуна всеки пръст поотделно. Сетне захапа малкото ѝ пръстче и се усмихна на протеста ѝ. — Заслужаваш си го! Прекара ме през ада!

— Не беше само моя грешката! — отвърна Хелън. — Ти ме остави да си тръгна, без да разбере какво смяташ да правиш!

— Смятах, че след срещата ни на скалите, ти стана ясно — тъжно отвърна Рийд.

— Мислех, че е... само сексуално привличане.

— Така е. Но и много, много повече. Трябва да питаш Вий. Оставих я без съмнения относно чувствата ми към теб.

— Имаш предвид Виктория? Какво искаш да кажеш?

— Ами... трябва да ти призная, че след вашето заминаване, се напих здравата. Казах ѝ, че е виновна за всичко, скъсах някои от проклетите ѝ картини и ги хвърлих в пролива.

— Не! — Хелън бе ужасена.

— Напротив! Всъщност ако не бе толкова притеснена за Стайлс, който замина за Ню Йорк, сигурно щеше да повика полиция да ме арестува.

— Нима?

— Е, можеше да опита. Тя ме обяви за глупак и отлетя за Ню Йорк.

— Върна ли се?

— О, да — направи изразителна гримаса Рийд. — След няколко дни заедно със Стайлс. Но той има намерение да се премести в Щатите и Вий вече умува къде да си купи къща.

— Наистина ли ще напусне Палмърс Саунд?

— Аха. Не е толкова глупава. Все още може да чете между редовете.

— Заради мен ли? — навлажни устни Хелън.

— Заради теб. Най-големият удар в живота ми бе, когато ти си тръгна. Тя разбра. Предполагам се е досетила, че е само въпрос на време да те последвам.

— А, Джон... Той какво каза?

— Кога? Днес? Или тогава?

— Тогава.

— Даде ми да разбера, че изгаряш от нетърпение да си отидеш.

— Така беше. — Хелън искаше да бъде честна, колкото и болезнено да беше. — След всичко, което се случи, исках само да се махна.

— Защо? — Рийд погали косата ѝ. — Не те ли интересуваше какво ще си помисля, когато си тръгнеш с Джон?

— Интересуваше ме. Но имам гордост. Или поне имах — добави тъжно. — Мислех, че само ме желаеш.

Очите му потъмняха.

— Желаех те.

— Сексуално, нали?

— Именно.

Доловила закачката, Хелън се усмихна.

— Освен това исках да бъда далеч от теб. Знаех, че ако остана, ще бъде само въпрос на време преди... преди...

— Продължавай — настоя той.

— Знаеш какво. Ти ме желаше и...

— И ти се страхуваше, че ще се опитам да те любя?

— Не. Страхувах се, че ще ти позволя. А трябваше да мисля за Алекса.

— Аха. — Рийд се протегна и взе кафето си. — Моята дъщеря! Господи! Все още не мога да повярвам!

— Но... вярваш, нали? — трепна Хелън.

Той я изгледа странно, остави чашата си и притегли младата жена към себе си.

— Никога не ме питай за това — каза нежно, като прекара пръсти по устните ѝ. — Не вярвам, че е моя. Аз го знам. И ми се ще да бях положил повече усилия през последните десет години, за да ви открия.

— И на мен.

— Аз също имам гордост — изведнъж рече Рийд.

— Какво искаш да кажеш?

— Тогава ти напусна хотела без едно довиждане дори. Когато се върнах в Лондон и открих, че не работиш в бара, започнах да се чудя дали не е заради мен.

— Така беше.

— Знам. — Той направи смешна гримаса. — Но шегата настрана, не ми беше никак забавно. Чувствах се ужасно. Отговорен, виновен. Искях да те видя. Искях да бъда с теб. Но — той въздъхна — теб те нямаше и аз реших, че вероятно така е най-добре. Ти бе прекалено млада за мен. А аз бях прекалено циничен по онова време.

— Заради Даяна ли? — попита Хелън.

— Разкажи ми за теб — смени темата Рийд. — Как се справи? Сигурно си се върнала у дома? Жената, която доведе Алекса днес следобед беше майка ти, нали?

— Да — въздъхна Хелън. — Трябва да ти призная, че тогава те излъгах. Не живеех сама. Все още бях при родителите ми.

— Разбирам. Затова бе толкова нещастна, когато предложих да пием кафе.

— Спомняш ли си? — попита Хелън и откопча едно копче на ризата му, като притисна устни към шията му. — Е, бях... само на шестнайсет.

— На колко? — Рийд бе искрено изненадан. — Господи! Защо не ми каза?

— За да избегна точно тази реакция. — Тя откопча още едно копче и продължи да целува гърдите му. — Знам, изглеждах по-възрастна и исках да си мислиш, че е така. Ти ме накара да се чувствам... жена. Харесваше ми — усмихна се тя.

— Но само на шестнайсет! Боже мой, мога да си представя какво са помислили родителите ти за мен!

— Не им казах кой е бащата на Алекса — отвърна Хелън. — Всъщност дълги години пазих тайната. Знаех, че татко ще се опита да те открие, а аз не исках.

— Защо?

— О, Господи, не знам. Не исках да се чувстваш отговорен. Освен това предполагах, че си женен...

— Боже мой!

— ... и не можех да го понеса.

— Хелън! — Той я взе в прегръдката си. — Ако знаех... Трябваше да бъда отговорен. Вината беше моя. Единственото ми извинение е, че не само сакето ме опияни.

Хелън обви ръце около шията му.

— Вече няма значение.

— Има. Освен факта, че е трябвало да отгледаш Алекса сама, съм пропуснал първите девет години от живота на собствената си дъщеря.

— Е, можем да имаме и друго бебе — каза тихо Хелън. — Сигурна съм, че Алекса ще бъде очарована.

— Наистина ли? Чудя се как ще реагира на факта, че вече има двама родители. Дано не е много объркана от това, че аз съм татко ѝ, а не Джон.

— Да... Ще бъде голяма изненада за нея. Бях ѝ казала, че си мъртъв. Изглеждаше ми най-лесно.

— Разбирам. По-добре, отколкото ако ѝ беше казала, че съм ви изоставил. Знаеш ли, мисля, че Джон ми направи голяма услуга.

— Как така? — Хелън потръпна, защото той плъзна ръце по тялото ѝ и я притисна към себе си.

— Той явно се сприятелил е Алекса. А на нея може би ще ѝ хареса идеята да му е сестра.

— Той ще ме намрази. Особено когато разбере всичко.

— Мисля, че вече знае — каза Рийд, без да откъсва поглед от гърдите ѝ под пуловера. — Нали ти казах, че ми даде адреса ти. Когато свърза факта, че сме били заедно преди десет години и това, че ни видя оня следобед... Той не е глупак, Хелън. И освен това знаеше, че не спиш, с когото ти падне.

— С Джон нямахме такива отношения.

— Сега това няма значение. Важното е, че сме заедно.

След време Хелън си помисли, че много предвидливо не бе смазала вратата между спалнята и хола. Без нейното предупредително скърцане двамата с Рийд нямаше да разберат, че вече не са сами.

— Не мога да спя, мамо — започна детето, но видя Рийд и млъкна. — Ти какво правиш тук? — попита, гледайки втренчено. Явно не бе много очарована. С нощничката си на райета и разрошени руси къдрици имаше нацупен вид.

— С майка ти трябваше да поговорим — отговори Рийд. — Извинявай, ако те събудихме, но ние се познаваме много, много отдавна и имаме да си кажем куп неща.

— Не сте ме събудили. Защо не ми каза, че ще дойде? — обърна се детето към майка си.

— Грешката е моя — отново отговори Рийд. — Аз не я предупредих, че ще се върна.

Алекса го изгледа подозрително и пак погледна майка си.

— А ти кога ще си лягаш? Вече е много късно.

— Знам, но както каза бащата на Джон, имаме много неща да си кажем.

— Главно за теб — рече Рийд и стана.

— За мен ли? — Отначало бе изненадана, а после се сети за случилото се следобед и се уплаши. — Не съм направила нищо лошо.

— Така е. Нека ти обясня. Бях изненадан, като те видях. Не знаех, че си толкова... хубава. Нито че си толкова голяма.

— Не съм хубава!

— Аз мисля, че си хубава. И много умна. Позна, че съм бащата на Джон.

Алекса се замисли.

— Хубава ли съм наистина, мамо?

— Съвсем наистина — отговори Рийд. — А утре тримата ще излезем и ще ти купим най-красивата рокля, която намерим. А после ще обядваме в моя хотел. Искаш ли?

Детето се поколеба, погледна несигурно майка си и попита:

— Може ли?

Хелън едва потисна сълзите си. Дъщеря ѝ не бе свикнала на разкош.

— Ако искаш.

— О, да, много искам — отвърна Алекса и се усмихна на баща си.

Засега всичко върви добре, помисли си Хелън, като почувства, че той стиска ръката ѝ. Едва ли си въобразява, че роклята и обяда ще решат всички проблеми. Предстоеше да извървят заедно дълъг път. Но времето бе тяхно. И те щяха да се справят. Трябваше.

Няколко месеца по-късно Хелън влезе в банята. Рийд лежеше във ваната. Сребристорусата му коса бе мокра и разрошена. Беше невероятно привлекателен. След сватбата им малко понапълня и напрегнатото изражение изчезна от лицето му.

— Пак — каза той, след като го целуна по мокрите устни.

— Не — засмя се тя. — Трябва да говоря с теб.

— Звучи много зловещо. Мислех, че Алекса е при майка ти.

Живееха в Лондон, но често пътуваха и до Бермудите, така че детето можеше да бъде както с баба и дядо, така и с родителите си. Виждаха и Джон, разбира се. Той успя някак си да приеме Хелън като втора майка, а Алекса като сестра. Може би защото Хелън и Рийд бяха така щастливи заедно.

— Е, всичко наред ли е? — попита той.

— Няма ли все пак да излезеш? — Хелън го погали по косата.

— Защо не дойдеш ти при мен?

— Не мога. — Сърцето ѝ лудо заби както при всяко негово докосване. — Казах ти, че трябва да говоря с теб.

— Може и тук. — Но все пак излезе от ваната. — Е?

— Аз... съм бременна — каза неочаквано тя и го погледна право в очите. — Много ли е лошо?

— А за теб? Много ли е лошо?

— Само ако не си щастлив.

— Аз ли?

— Ами... Какво ще каже Джон. Женени сме само от четири месеца!

— Какво общо има тук Джон! — Рийд я грабна в прегръдките си. — Господи, не знаеш ли колко те обичам? Единственото, което има значение, е ти да си щастлива!

— Аз съм щастлива — прошепна Хелън. Хвана ръцете му и ги сложи върху корема си. — Много ми харесва, че частица от теб е вътре в мен. Отново. И този път ще бъдеш тук, за да споделим радостта.

— Да, ще бъде до теб. А какво ще каже Алекса?

— Не се тревожи. Преди няколко дни ме попита колко време трябва, за да се роди бебенце. Явно е станало дума в училище, защото майката на нейна съученичка родила близнаци. Ние едва ли ще можем да й осигурим близнаци, но вярвам, че ще бъде доволна.

— Тя е прекрасно дете — отвърна възторжено Рийд.

— Защото е твоя дъщеря — каза Хелън и склони глава на гърдите му.

Повече думи не бяха необходими.

Издание:

Ан Мейдър. Сляпа страст

Редактор: Ирина Димитрова

ИК „Арлекин“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.